

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.487 - 488

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ
Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5 – 8
Ευαγγέλιον: Μάρκ. α' 1 - 8
3 Ιανουαρίου 2021

«Εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω» (Μαρκ. 1,4)

Κυριακή πριν από τη μεγάλη γιορτή των Θεοφανείων σήμερα και η Εκκλησία, προετοιμάζοντάς μας, μάς παρουσιάζει τη μορφή και το έργο του Προδρόμου. Δύο από τα τέσσερα Ευαγγέλιά μας, το κατά Μάρκον και το κατά Λουκάν, ξεκινούν με τη μοναδική αυτή φυσιογνωμία. Απ' αυτό και μόνο το γεγονός φαίνεται η μεγαλοσύνη του Προδρόμου. Σ' αυτόν ας αφιερώσουμε, σήμερα, τα λίγα λεπτά του κηρύγματος.

Άγιοι και μεγάλοι υπήρξαν ανά τους αιώνες πολλοί. Υπήρξαν άνθρωποι, οι οποίοι για την αγιότητά τους, «ουκ είδον θάνατον». Δεν πέθαναν, αλλά μεταφέρθηκαν ζώντες εις τους ουρανούς, όπως ο προφήτης Ηλίας και ο δίκαιος Ενώχ. Υπήρξαν άλλοι, όπως ο Απόστολος Παύλος, που έλεγαν ενσυνείδητα «ζω ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, όμως, διαφέρει από όλους αυτούς. Και θα διαφέρει και θα υπερέχει από όλους τους ανθρώπους οι οποίοι θα περάσουν από τη γη μέχρι τη συντέλεια των αιώνων. Γιατί είναι ο μόνος για τον οποίο έχουμε τη ρητή διαβεβαίωση του Χριστού ότι «ουκ εγήγερται εν γεννητοίς γυναικών μείζων αυτού». Δεν γεννήθηκε μεγαλύτερος από αυτόν.

Η γέννησή του έγινε κατά τρόπον θαυμαστόν: Από γέροντα πατέρα, τον ιερέα Ζαχαρία, και ηλικιωμένη και σείρα μητέρα, την Ελισάβετ, ύστερα από επαγγελία του Θεού. Ο άγγελος προανήγγειλε, πριν τη γέννησή του, ότι «έσται μέγας ενώπιον του Κυρίου», θα αναδειχθεί, δηλαδή, μέγας ενώπιον του Κυρίου.

Τρεις είναι οι κύριοι λόγοι που τον ανέδειξαν «μέγαν ενώπιον του Κυρίου».

Ήταν πρώτα ο άγιος βίος του. Ζούσε με αυστηρή εγκράτεια και θαυμαστή λιτότητα. Το Ευαγγέλιο μάς πληροφορεί ότι η τροφή του ήταν πτωχότατη και την αποτελούσαν «ακρίδες και μέλι άγριον». Και η ενδυμασία του ήταν απέριπτη και πενιχρή. «Ήν ενδεδυμένος τρίκας καμήλου και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού»: Έτσι δεν σπαταλούσε χρόνο για τη συντήρησή του και αφιέρωνε όλες τις δυνάμεις του στην υπηρεσία του θελήματος του Θεού.

Η ταπεινώσή του ήταν, επίσης, αξιοθαύμαστη. Η φήμη του ήταν μεγάλη και λαός τον σεβόταν, μέχρι σημείου που ο Ηρώδης και οι Φαρισαίοι να μην τολμούν να τον θίξουν λέγοντας «φοβούμεθα τον όχλον, πάντες γαρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην». Κι όμως ο ίδιος δεν δυσκολευόταν να λέει ότι δεν είναι άξιος να σκύψει και να λύσει «τον ιμάντα των υποδημάτων του Χριστού».

Ήταν ύστερα και το έργο του, αιτία για να αναδειχθεί μέγας ενώπιον του Θεού ο Πρόδρομος. Κι είχε αυτό το έργο δύο σκέλη. Ήταν πρώτα το κήρυγμά του για μετάνοια, για επιστροφή στον δρόμο του Θεού και για κοινωνική δικαιοσύνη. Το «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» είχε σημαντικά αποτελέσματα. Πολλοί «επέστρεφαν επί Κύριον τον Θεόν αυτών», εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους και εβαπτίζονταν στον Ιορδάνη από αυτόν. Αυτή η εξομολόγηση δεν παρείχε άφεση αμαρτιών. Και το βάπτισμα δεν χάριζε τη σωτηρία. Αυτά ήσαν αποτέλεσμα του απολυτρωτικού έργου του Χριστού, του πάθους και της αναστάσης Του, που δεν είχαν, ακόμα, πραγματοποιηθεί. Οι άνθρωποι τότε απλώς αυτοδεσμεύονταν να μην επιστρέψουν στην προηγούμενη αμαρτωλή ζωή τους.

Το έργο του Προδρόμου συνίστατο, ύστερα, και στη σθεναρή αντίδρασή του κατά της διαφθοράς, της ανηθικότητας και της ανομίας από οπουδήποτε κι αν αυτά προέρχονταν. Η γλώσσα του καυτηρίαζε οποιονδήποτε παρεκτρεπόταν. Τους Φαρισαίους, οι οποίοι τότε ήσαν πανίσχυροι, αφού λίγο αργότερα και αυτόν τον Κύριον κατόρθωσαν να σταυρώσουν, τους ονόμαζε «όφεις» και «γεννήματα εκιδνών». Στον βασιλιά Ηρώδη, που ζούσε παράνομα με τη γυναίκα του αδελφού του, παρά την εξουσία που είχε να τον θανατώσει, φώναζε καθημερινά: «Ουκ έξεστί σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου». Δεν επιτρέπεται σε σένα, του έλεγε, που είσαι σ'αυτή τη θέση από τον Θεό, να δίνεις τέτοιο παράδειγμα στον λαό. Αυτή η παρρησία και η αμεροληψία του τον κατέστησαν, όντως, «μέγαν ενώπιον του Θεού».

Τέλος, λόγος για τη μεγαλοσύνη του κατέστη και το μαρτύριό του. Γνωστές σε όλους είναι οι λεπτομέρειες του μαρτυρίου του. Σε συμπόσιο, κατά την επέτειο των γενεθλίων του Ηρώδη και για επιβράβευση του χορού της κόρης της Ηρωδιάδας, αποκεφαλίστηκε ο Βαπτιστής για να κατευνάσει τη μανία της και την εκδικητικότητά της η παράνομη συμβία του Ηρώδη. Θα μπορούσε ο Πρόδρομος να αποφύγει το μαρτύριο. Αν σιωπούσε, έστω και στη φυλακή, αν σταματούσε τους ελέγχους και δεν ήταν ενοχλητικός στους παρανομούντας, θα γλύτωνε από τον θάνατο. Έμεινε όμως άκαμπτος στις αρχές του γι'αυτό και ανεδείχθη μέγας ενώπιον του Κυρίου.

Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος δεν ήταν ένας μεγάλης ηλικίας άνθρωπος όπως τον φαντάζονται πολλοί. Ήταν ένας νέος τριάντα χρονών. Με όλους τους πειρασμούς και τις προκλήσεις της ζωής μπροστά του. Είχε, όμως, ιεραρχήσει ορθά τις αξίες της ζωής και μένει παράδειγμα για όλους μας. Σήμερα, πρώτη Κυριακή του νέου έτους, παρουσιάζοντας η Εκκλησία σ'εμάς τον Βαπτιστή του Κυρίου, μάς δίνει και ένα πρότυπο ζωής. Έναν κανόνα βίου προς τον οποίο καλούμαστε να ευθυγραμμίσουμε τη ζωή μας. Ας τον μιμηθούμε. Θα είναι η μεγαλύτερη τιμή που θα μπορούσαμε να προσφέρουμε σ'αυτόν.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 - 13
Ευαγγέλιον: Ματθ. δ' 12 - 17
10 Ιανουαρίου 2021

Κυριακή μετά τα Φώτα σήμερα και δεν έχει σβήσει από τα αυτιά μας, ακόμη, ο ήχος της ουράνιας υμνολογίας που ζήσαμε την ημέρα των Θεοφανείων, ακούγοντας το «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε...» και το «Ἐπεφάνης σήμερον τη οικουμένη...». Υποκλινόμαστε στην άπειρη συγκατάβαση του Θεού. Ο τριαδικός Θεός φανερώνεται στον άνθρωπο, οι ουρανοί ανοίγουν και το Πνεύμα το Άγιον κατεβαίνει σαν περισσότερά και μένει πάνω στον Υιό. Φωνή εξ' ουρανού ακούεται «Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα».

Ο Κύριός μας, ταπείνωσε τον εαυτό Του, πήρε μορφή δούλου και έγινε άνθρωπος για να υπηρετήσει και να σώσει τον άνθρωπο από το σκοτάδι της αμαρτίας. «Ἠγγικεν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Κατά τον προφήτη Ησαΐα «φῶς ἀνέτειλεν ἡμῖν». Ο Χριστός μετά τη βάπτισή Του στον Ιορδάνη ποταμό φεύγει στην ἔρημο προσευχόμενος και νηστεύοντας για σαράντα μέρες και νύχτες, ούτως ώστε να προετοιμασεί για τη δημόσια, πλέον, δράση Του. Ο Ιωάννης ο βαπτιστής συλλαμβάνεται από τον Ηρώδη και φυλακίζεται. Ἐχει ήδη εκπληρώσει το προφητικό και προδρομικό ἔργο του περί του ερχομού του Χριστού κι ἔχει προδιαθέσει τις καρδιές των ανθρώπων για την υποδοχή του ευαγγελικού κηρύγματος.

Αφού ο Χριστός λαμβάνει γνώση της φυλάκισης του Προδρόμου, αποφασίζει και φεύγει από την Ναζαρέτ και πορεύεται στη Γαλιλαία, όπου εγκαθίσταται στην πόλη Καπερναούμ. Είναι μια περιοχή που κατοικείται από όλα τα ἔθνη. Τόσο από ειδωλολάτρες όσο και από Ιουδαίους. Ἐτσι εκπληρώνεται η προφητεία του Ησαΐου «γῆ Ζαβουλὼν και γῆ Νεφθαλεὶμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα». Ο προφήτης Ησαΐας αναφέρεται στο σημερινό ευαγγέλιο για τους Ιουδαίους ως τον λαό τον «καθήμενο ἐν σκότει» ὅπου εἶδε «φῶς μέγα». Οι Ιουδαῖοι είχαν την διδασκαλία των προφητῶν για τον ερχομό του Χριστού και ἔτσι ἦταν προετοιμασμένοι για να τον δεχθούν πιο εύκολα, οι δε εθνικοί οι οποίοι ζούσαν μέσα στην ασέβεια, την ειδωλολατρία και την αμαρτία, μη ἔχοντας γνώση περι του αληθινού Θεού, παρομοιάζονται ως «καθήμενοι ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου» στους ὁποίους «φῶς ἀνέτειλεν».

Ὅλη ἡ Γαλιλαία ζει στην σκιά θανάτου εξαιτίας της αμαρτίας. Καταδεικνύεται ἔτσι, ὅτι ο Χριστός δεν είναι τυχαία που ξεκίνησε τη δημόσια δράση Του από τη Γαλιλαία απευθύνοντας σε ὅλο τον λαό, Ιουδαίους και Ἐθνικούς, τη σωστική πρόσκληση «μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἡ πρόσκληση του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ για μετάνοια είναι διαχρονική και επίκαιρη, αφορά ὅλους μας και μας δείχνει τον δρόμο που

οδηγεί προς το φως, για τη σωτηρία της ψυχής μας. Το «μέγα φως» είναι η παρουσία του Χριστού στον κόσμο.

Το Φως είναι σημάδι του Θεού τόσο στην Παλαιά, όσο και στην Καινή Διαθήκη. Στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός αποκαλύπτεται μέσα στο φως, στην καιομένη βάτο, στις βροντές και αστραπές στο όρος Σινά, σε φωτεινή νεφέλη μέσα στην Έρημο. Στην Καινή Διαθήκη η Γέννηση του Κυρίου, η Βάπτισή Του, η Μεταμόρφωση, η Ανάσταση, η Πεντηκοστή πλημμυρίζουν τον κόσμο με το φως της Θεότητας.

Ιδιαίτερως σήμερα που αμφισβητούνται τα πάντα και έχουμε όλοι απομακρυνθεί από τον Θεό, δίχως πολλές φορές να το αντιλαμβανόμαστε, έχουμε ανάγκη αυτού του θείου φωτός για να οδηγηθούμε στον σωστό δρόμο. Σήμερα η ανηθικότητα θεωρείται ελευθερία, η αισχρολογία και η βλασφημία καθημερινή συνήθεια, το μίσος και η βία φυσική έξη. Ο φόβος, η αβεβαιότητα, η καχυποψία και η φτώχεια τρομάζουν τον σημερινό άνθρωπο. Η κατάθλιψη ο πόνος, η απελπισία είναι ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των πολλών.

Έρχεται, σ'αυτή την κατάσταση, η Εκκλησία να μας υπενθυμίσει ότι δεν είμαστε μόνοι. Ο παντοδύναμος Θεός είναι μαζί μας. «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε» φώναξε στους μαθητές Του όταν ήταν στο πλοίο και κινδύνευαν να βυθιστούν από τα τεράστια κύματα. Και όταν ο Πέτρος φοβούμενος την ταραχή και τα κύματα της θάλασσας άρχισε να βυθίζεται, ύψωσε το βλέμμα και τα χέρια προς τον Κύριο κραυγάζοντας «Κύριε σῶσόν με», αμέσως ο Κύριος άπλωσε το χέρι και τον κράτησε.

Η ζωή μας είναι, πράγματι, σαν την θάλασσα. Άλλοτε αγριεμένη με τεράστια κύματα, άλλοτε πιο ήρεμη με λιγότερα κύματα και άλλοτε γαληνεμένη. Το φως, όμως, ανέτειλε στον κόσμο. Ας πορευθούμε προς το φως. Το σάλπισμα και το προσκλητήριο του Κυρίου μας «μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» ας ξυπνήσει τις καρδιές μας, να αφήσουμε πίσω μας τις αμαρτωλές συνήθειες, τις κακίες, τους εγωισμούς, τις μισαλλοδοξίες, τις δολιότητες και τις αισχρολογίες βρίσκοντας τη δύναμη σήμερα και όχι αύριο, διότι: «νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ ἡμέρα σωτηρίας».

Το αύριο δεν ξέρουμε αν είναι δικό μας. Ας απαλλαγούμε, λοιπόν, από τα βάρη τις αμαρτίας και ας συνδεθούμε με τον Κύριό μας για να επαληθευτεί και σ'εμάς αυτό που συντάραξε τότε την Γαλιλαία: «Ο λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ)

Απόστολος: Εβρ. ιγ΄ 17 – 21

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιζ΄ 12 - 19

17 Ιανουαρίου 2021

«Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς»

Καθημερινά ζητούμε το έλεος Του Κυρίου. Την άμεση παρέμβαση και βοήθειά Του, προκειμένου να δώσει λύση σε κάποιο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε. Ιδιαίτερως τον επικαλούμαστε όταν κάθε ανθρώπινη προσπάθεια ή επιστημονικό επίτευγμα αδυνατεί να μας βοηθήσει. Το ίδιο συνέβη και με τους δέκα λεπρούς της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής.

Μόλις αντίκρυσαν τον Χριστό «ήραν φωνήν λέγοντες: Ἰησοῦ επιστάτα, ελέησον ἡμᾶς», φώναζαν δυνατά: «Ιησού διδάσκαλε, λυπήσου μας». Η μικρή, όμως, αυτή ικεσία των ανθρώπων εκείνων, έκρυβε μεγάλη πίστη και είλκυσε το έλεος του Θεού.

Η φοβερή νόσος από την οποία έπασχαν, δεν τους ταλαιπωρούσε μόνο σωματικά, αλλά και ψυχικά. Σωματικά αφού προκαλεί παραμορφώσεις στα άκρα και το πρόσωπο, έλκη, τύφλωση, ακόμα και αναπηρία. Ψυχικά γιατί ήταν αναγκασμένοι, λόγω της μεταδοτικότητας της νόσου, να ζουν απομονωμένοι και αποκομμένοι από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Ιδιαίτερως για την Ιουδαϊκή κοινωνία το να πάσχει κάποιος από αυτή τη νόσο εθεωρείτο σημάδι Θείας τιμωρίας και εγκατάλειψης, απουσίας δηλαδή της ευλογίας του Θεού στη ζωή του, λόγω κάποιου προσωπικού ή οικογενειακού αμαρτήματος. Βίωναν, έτσι, και τη χλεύη και περιφρόνηση των συμπολιτών τους. Κανένας δεν τολμούσε να τους πλησιάσει διότι υπήρχε ο φόβος μεταδόσεως της ασθένειας αλλά και ηθικού μολυσμού από την αμαρτωλότητά τους. Μόνο τους καταφύγιο τα νεκροταφεία έξω από τις πόλεις και τροφή τους οι σκουπιδότοποι. Με λίγα λόγια, οι άνθρωποι αυτοί ήταν καταδικασμένοι είτε να αποβιώσουν από τα συμπτώματα της ασθένειας είτε από τις κακές συνθήκες ζωής.

Βλέποντας οι δέκα λεπροί τον Χριστό, του ζητούν, με μεγάλη αγωνία, να τους ελεήσει. Του ζητούν αυτό που είναι ανθρωπίνως αδύνατο την εποχή εκείνη, να τους απαλλάξει από το ανίατο πάθος τους. Δεν Τον πλησιάζουν αλλά «έστησαν πόρρωθεν» αφού ο Μωσαϊκός νόμος δεν τους επέτρεπε να έρθουν σε επαφή με κάποιον υγιή άνθρωπο. Ωστόσο, η θεραπεία τους δεν επέρχεται άμεσα όπως σε άλλες περιπτώσεις. Ο Κύριος, τους ζητά να πάνε να δείξουν τους εαυτούς τους στους ιερείς, για να πιστοποιήσουν εκείνοι ότι έχουν θεραπευτεί. Αυτό, άλλωστε, επιβαλλόταν από τον Μωσαϊκό νόμο. Χωρίς καμιά αμφιβολία και δισταγμό, οι δέκα λεπροί πορεύονται προς τους ιερείς και γίνονται πλήρως υγιείς.

Πλημμυρισμένοι από χαρά, ήταν φυσικό να ξεχάσουν την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν προηγουμένως. Λησμόνησαν, έτσι, τον ευεργέτη τους.

Ένας από αυτούς όμως, είχε διαφορετική στάση. Με την ψυχή γεμάτη από ευγνωμοσύνη έτρεξε πίσω για να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του. Ήταν, μάλιστα, Σαμαρείτης. Όπως είναι γνωστό οι Σαμαρείτες και οι Ιουδαίοι είχαν μεταξύ τους έχθρα την εποχή εκείνη. Αυτό, όμως, δεν στάθηκε εμπόδιο στον Σαμαρείτη να έρθει πίσω και να ευχαριστήσει τον Χριστό που ήταν Ιουδαίος.

Παρόλο που οι Σαμαρείτες και οι Ισραηλίτες ήταν εχθροί, βλέπουμε τους δέκα λεπρούς να είναι όλοι μαζί, ως μια ομάδα. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο πόνος μαλακώνει τον άνθρωπο, βοηθώντας τον να κατανοήσει ποια είναι τα σημαντικά και ουσιαστικά πράγματα στη ζωή και να απομακρύνει τις μικρότητες που κουβαλάει. Δυστυχώς, όμως, πολλές φορές ξεπερνώντας τη δυσκολία, επιστρέφουμε στον παλιό μας εαυτό. Καταλήγουμε, έτσι, να είμαστε αγνώμονες, δηλαδή να μην νιώθουμε ούτε καν την ηθική υποχρέωση αναγνώρισης της ευεργεσίας που δεχτήκαμε.

Μεγίστη, λοιπόν, αρετή στον άνθρωπο η ευγνωμοσύνη. Ο Ιερός Χρυσόστομος αναφέρει χαρακτηριστικά: «ὕπὲρ ὧν ἔλαβες εὐχαρίστει, μὴ ἀγανάκτει ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔλαβες, καὶ ὑπὲρ ὧν οἶδας δόξαζε, μὴ σκανδαλίζου δι' ἃ οὐκ οἶδας». Μας προτρέπει να είμαστε ευγνώμονες για όλες τις ευεργεσίες που λαμβάνουμε καθημερινά, ἔστω κι αν αυτές προέρχονται από εχθρούς ή ανάξιους για εμάς ανθρώπους, αφού και μέσα από αυτούς ενεργεί πολλές φορές ο Θεός. Μας καλεί, ακόμη, να μην αγανακτούμε για αυτά που δεν λάβαμε γιατί κι αυτό αποτελεί μέρος της σωτηρίας μας. Αν κάτι ήταν πραγματικά ωφέλιμο για εμάς ο Κύριος θα μας το ἔδινε.

Η ευγνωμοσύνη μάς βοηθά να κατανοήσουμε τα όρια της υπάρξεώς μας, ότι δηλαδή είμαστε κτιστοί και αδύναμοι και ότι όλα μάς παρέχονται από τη μεγάλη ευσπλαχνία και αγάπη του Θεού. Μας βοηθά, επίσης, να αγαπήσουμε πραγματικά πρώτα τον Θεό, που είναι ο μεγάλος και κοινός ευεργέτης όλων μας και ύστερα τους συνανθρώπους μας, που ποικιλοτρόπως μας ευεργετούν στην επίγεια πορεία μας. Αποτελεί αυτό απαραίτητη προϋπόθεση για τη σωτηρία της ψυχής μας. Φανερώνεται, ἄλλωστε, κι από τα λόγια του ίδιου του Κυρίου, αφού παρόλο που και οι δέκα λεπροί θεραπεύτηκαν σωματικά, ωστόσο, μόνο ένας άκουσε ότι «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Ας έχουμε, λοιπόν, πάντα στην καρδιά και στο μυαλό μας τον λόγο του Αποστόλου Παύλου: «Ἀδελφοί, εὐχαριστεῖτε πάντοτε ὑπὲρ πάντων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. α' 15 – 17

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35 - 43

24 Ιανουαρίου 2021

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί, μας υποδεικνύει τον δρόμο για την εν Χριστώ σωτηρία. Είναι εκπληκτικό γιατί ενώ είναι τυφλός έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του και μας καθοδηγεί διαχρονικά με το παράδειγμά του ώστε να ανοίξουμε κι εμείς τους πνευματικούς οφθαλμούς μας και να δούμε τον δρόμο της σωτηρίας.

Η διήγηση σήμερα του Ευαγγελιστή Λουκά μάς μεταφέρει στην αρχαία πόλη της Ιεριχούς, η οποία εθεωρείτο τόπος ιερός και σύμβολο της αγάπης του Θεού προς τον εκλεκτό λαό. Έξω από την πόλη καθόταν κάποιος τυφλός αλλά και φτωχός άνθρωπος που ζητούσε βοήθεια από τους περαστικούς. Άκουσε τον θόρυβο και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Όταν έμαθε ότι περνά ο Ιησούς φώναξε με όλη τη δύναμη της ψυχής του “Υιέ Δαβίδ ελέησον με”. Ήταν τόσο μεγάλη η επιθυμία του να συναντήσει τον Χριστό, που όσο τον εμπόδιζαν οι άλλοι αυτός κραύγαζε δυνατώτερα. Στάθηκε τότε ο Χριστός και ζήτησε να του τον φέρουν. Όταν πλησίασε τον ρώτησε τι ήθελε από Αυτόν. Ο τυφλός δεν ζήτησε ούτε χρήματα ούτε τροφή αλλά μόνο να αποκτήσει το φως του. Τότε ο Χριστός του απαντά “ανάβλεπον, η πίστις σου σέσωκέ σε”. Η ομολογία του ότι ο Χριστός είναι “Υιός Δαβίδ”, δηλαδή ο πραγματικός Μεσσίας που ανήγγειλαν οι προφήτες, έγινε η αιτία ώστε όχι μόνο να βρει το φως του αλλά και να δοξάσει και να ακολουθήσει τον Θεό.

Ο πόθος και η δύναμη της πίστεως επιτελούν έναν θρίαμβο και επιφέρουν το θαύμα. Ο τυφλός δεν έβλεπε τον ήλιο, τη φύση, τον ουρανό και τους ανθρώπους αλλά έβλεπε εσωτερικά την αλήθεια πριν λάβει το αισθητό φως. Έβλεπε τον ιατρό και θεραπευτή του με τα μάτια της ψυχής. Κανένα εμπόδιο δεν ήταν ικανό να τον κρατήσει μακριά από τον Κύριο και όσο τον εμπόδιζαν τόσο περισσότερο λαχταρούσε τον Κύριο. Η ακράδαντη εμπιστοσύνη του στον Χριστό έφερε και την ποθούμενη θεραπεία.

Πίστις δεν σημαίνει αποδοχή παράλογων πραγμάτων. Σημαίνει αποδοχή πραγμάτων που μας αποκαλύπτει ο Θεός, τα οποία χωρίς να είναι παράλογα είναι υπέρλογα, δεν μπορούν δηλαδή να εξηγηθούν με τη λογική μας. Γίνονται αποδεκτά γιατί εμπιστευόμαστε Εκείνον που μας διαβεβαιώνει για την ύπαρξή τους.

Δείχνουμε πίστη όταν αποδεχόμαστε την ύπαρξη των αγγέλων, την ύπαρξη του παραδείσου, της Βασιλείας των ουρανών. Δείχνουμε πίστη όταν δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα γίνει η Ανάσταση των νεκρών, ότι θα υπάρξει κρίση και ανταπόδοση. Αυτή η στάση μας δικαιολογείται

από το ότι είναι “πιστός ο επαγγειλάμενος”. Με τις προηγούμενες ενέργειες Του, ο Θεός, απέδειξε ότι είναι αληθής και μπορεί να εκπληρώσει ό,τι υπόσχεται.

Ο σημερινός Τυφλός επιδεικνύει πίστη με το να δέχεται ότι Εκείνος που για 40 χρόνια έτρεφε μέσα στην έρημο τους προγόνους του με το μάννα, Εκείνος που με τρόπο θαυμαστό τους βοήθησε να περάσουν την Ερυθρά θάλασσα, μπορούσε να του δώσει και το φως του.

Η περίπτωση του τυφλού της Ιεριχούς είναι πολύ διδακτική για τους ακροατές του περιστατικού σ’ όλες τις εποχές και πολύ περισσότερο στη δική μας σήμερα. Ποθούμε τον Κύριο, πιστεύουμε σ’ Αυτόν και Τον αναζητούμε αλλά αμέτρητα εμπόδια ορθώνονται ανάμεσα σ’ εμάς και σ’ Εκείνον. Αυτά μας αποθαρρύνουν να τον προσεγγίσουμε, μας απογοητεύουν και μερικές φορές χάνουμε την εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό Του.

Όπως, όμως, τότε τα διάφορα εμπόδια δεν στάθηκαν ικανά να αποτρέψουν τον τυφλό να βρει τον Χριστό, έτσι και τώρα δεν πρέπει να εμποδίσουν εμάς από τη μεγάλη συνάντηση. Όσο δυναμώνουν τα εμπόδια και οι δυσκολίες, τόσο πρέπει να δυναμώσει και η προσευχή μας, ώστε ο Χριστός όχι απλώς να έρθει κοντά μας αλλά να κατοικήσει μέσα μας και να γεμίσει τη ζωή μας με το «φως το αληθινόν».

π. Γεώργιος Αναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιθ' 1 - 10

31 Ιανουαρίου 2021

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα μας μιλά για έναν πλούσιο άνθρωπο που κατείχε μια σημαντική κοινωνική θέση, τον Ζακχαίο.

Ο Ζακχαίος ήταν τελώνης. Δουλειά του ήταν να μαζεύει τους φόρους εκ μέρους των Ρωμαϊκών αρχών. Οι τελώνες δεν εισέπρατταν μόνο το ποσό που ζητούσαν οι Ρωμαίοι αλλά πολύ περισσότερα, για δικό τους όφελος, και πλούτιζαν εις βάρος των άλλων. Αυτό έκανε και ο Ζακχαίος. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι τελώνες ήταν μισητοί στους ανθρώπους.

Από την ευαγγελική περικοπή φαίνεται πως ήταν πολύ πλούσιος αφού είχε τη δυνατότητα να επανορθώσει στο τετραπλάσιο τις αδικίες που είχε διαπράξει και να δώσει και άλλα στους πτωχούς. Είχε κορεσθεί με τα υλικά αγαθά. Κι όμως ένιωθε πως κάτι του λείπει. Δεν έβρισκε ικανοποίηση ούτε στα πλούτη ούτε στην κοινωνική του θέση. Του έλειπε κάτι το βασικό, χωρίς το οποίο όλα τα άλλα ήσαν μάταια. Με τον τρόπο που ζούσε μέχρι τότε δεν έβρισκε νόημα στη ζωή. Δεν έβρισκε απάντηση στα θεμελιώδη ερωτήματά του. Αγνοούσε τον απώτερο προορισμό του.

Η έντονη διαίσθησή του, που θα βασιζόταν και σε κάποιες προηγούμενες εσωτερικές διεργασίες, του έλεγε ότι αυτό που αναζητούσε θα το έβρισκε κοντά στον Χριστό. Διαισθανόταν πως Αυτός θα γέμιζε το είναι του.

Γι' αυτό όταν άκουσε ότι ο Χριστός θα περνούσε από την Ιερικώ, μια έντονη επιθυμία γεννήθηκε μέσα του· επιθυμούσε διακαώς να συναντήσει τον Χριστό, μιας και η φήμη Του είχε εξαπλωθεί παντού.

Όταν ο Ζακχαίος έμαθε ότι ο Χριστός ήταν στην πόλη του έτρεξε να Τον δει. Το ανάστημά του, όμως, δεν τον βοηθούσε. Έτσι ανέβηκε σε μια συκαμινιά για να μπορεί να δει καλύτερα από ψηλά. Η πράξη του αυτή δεν μοιάζει να είναι απλή περιέργεια, αλλά μια βαθύτερη αναζήτηση, ένας ενθουσιασμός της ψυχής να αποτινάξει την αδικία από πάνω της και να δροσιστεί με «το ύδωρ το ζων» που προσφέρει μόνο ο Χριστός.

Όπως αναφέρει ο ιερός Χρυσόστομος: «Ζητούσε να δῆ ὁ ἄρρωστος τὴν ὑγεία του, ὁ πεινασμένος τὴν οὐράνια τροφή, ὁ διψασμένος τὴν ζωοδότρα πηγὴ. Ἐπιθυμοῦσε να δῆ τὸν ἐμπυκωτὴ τῶν ἱερέων καὶ τὸν ξυπνητὴ τοῦ Λαζάρου».

Ο Χριστός τον είδε και του φώναξε να κατέβει γρήγορα γιατί θα έμενε μαζί του το βράδυ να δειπνήσει. Ο Κύριος δεν περιμένει να τον φωνάξει ο Ζακχαίος αλλά του φωνάζει Αυτός· «Ζακχαίε, σπεύσας, κατάβηθι, σήμερον γαρ εν τῷ οίκῳ σου δει με μείναι». Γνωρίζει τις σκέψεις μας πριν από εμάς. Όπως και στην περικοπή του Ασώτου υιού, όταν ο

νεώτερος υιός μετενόησε για τις πράξεις του και επέστρεψε στον πατέρα του, ο πατέρας έτρεξε πρώτος εκείνος κοντά του και τον αγκάλιασε, ενδύοντάς τον με την «στολήν την πρώτην», έτσι και τώρα, ο Χριστός απευθύνεται πρώτος στον Ζακχαίο και του ζητά να έρθει κοντά του. Ο πατέρας αναμένει πάντοτε την επιστροφή του υιού του και είναι έτοιμος, ανά πάσα στιγμή, να τον δεχτεί, να σώσει το «απολωλός».

Η απόφαση του Χριστού να μείνει στο σπίτι του Ζακχαίου προκαλεί αντιδράσεις ανάμεσα στο πλήθος το οποίο δεν μπορεί να δει τη μετάνοια του τελώνη, δεν μπορεί να δει την επιθυμία της ψυχής για επιστροφή. Και μόνο η θέση του Ζακχαίου ως τελώνη, ήταν αρκετή για να διαμορφώσουν άποψη για αυτόν. Όπως και με την παραβολή του Ασώτου υιού, ο πρεσβύτερος αδελφός αντιδρά γιατί ο πατέρας δέχεται την επιστροφή του άσωτου υιού του.

Όταν ο άνθρωπος έχει ως σκοπό την διαρκή αποταμίευση χρημάτων, υλικών αγαθών και την καλοπέραση, αυτό γίνεται δεύτερη φύση του και μόνιμη ασχολία του. Γιατί «όπου εστί ο θησαυρός ημών, εκεί έσται και η καρδιά ημών». Στην περίπτωση του Ζακχαίου, όμως, δεν φαίνεται να ισχύει κάτι τέτοιο γιατί όταν «πάντες διεγόνγγυζον λέγοντες ότι παρά άμαρτωλῶ άνδρι είσηλθε καταλῦσαι» ο Ζακχαίος δείχνει έμπρακτα την μετάνοιά του, λέγοντας στον Χριστό: «Ίδού τα ημίση των υπάρχόντων μου, δίδωμι πτωχοίς και ει τινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν». Δεν επανορθώνει, απλώς, για τις αδικίες που διέπραξε αλλά ελεεί όσους αδικήσε ή συκοφάντησε.

Η μεταστροφή του Ζακχαίου δεν ήρθε από μόνη της. Η επίσκεψη του Χριστού στο σπίτι του δεν ήταν τυχαία. Άκουσε το κήρυγμα του Χριστού και αυτό τον άγγιξε. Αισθάνθηκε την ανάγκη να ομολογήσει τις αμαρτίες του και να ζητήσει έλεος από τον Θεό. Ο σπόρος που έριξε ο Χριστός βρήκε «γην αγαθήν» μέσα στην καρδιά του Ζακχαίου. Ας αφήσουμε τους λόγους Του να ανθήσουν και στη δική μας καρδιά. Ας ανοίξουμε και εμείς την πόρτα μας στον Χριστό να μπει και στο δικό μας σπίτι για να ακούσουμε και εμείς το: «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1 - 10

Ευαγγέλιον: Ματθ. κε' 14-30

7 Φεβρουαρίου 2021

Καταλαβαίνουμε εύκολα τα πρόσωπα που κρύβονται πίσω από την παραβολή της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Αβίαστα βγαίνουν και τα μηνύματα για τον καθένα μας.

Κύριος της παραβολής είναι ο Θεός και δούλοι εμείς, που μας εδημιούργησε και μας έφερε στη ζωή αυτή. Τάλαντα είναι οι ποικίλες δωρεές του Θεού. Οι ψυχοσωματικές δεξιότητες και οι πνευματικές δυνατότητες που μας χάρισε. Τα φυσικά εκ γενετής προσόντα αλλά και τα επίκτητα αγαθά, όπως οι γνώσεις, ο πλούτος, οι κοινωνικές θέσεις που είναι δυνατόν να αποκτήσουμε.

Όλοι οι άνθρωποι παίρνουν χαρίσματα από τον Θεό, όπως κι οι δούλοι στην παραβολή. Μπορεί να 'ταν άνιση η κατανομή, - άλλος πήρε πέντε άλλος δύο, άλλος ένα -, δεν έμεινε όμως κανένας χωρίς τάλαντο. Στον ένα ο Θεός δίνει πλούτο, στον άλλο ευφυΐα, στον άλλο αξίωμα. Στην άνιση κατανομή των χαρισμάτων φαίνεται και η αγαθότητα του Θεού. Γιατί τα χαρίσματα αποτελούν μεν δωρεάν, συνεπάγονται, όμως, και ευθύνη. Δεν θα 'πρεπε ένας με λίγες δυνατότητες να επιβαρυνθεί με πολλές ευθύνες. «Εκάσω κατά την ιδίαν δύναμιν» λέγει η παραβολή ότι έγινε η διανομή των τάλαντων.

Εξάλλου αν έδινε ο Θεός σε όλους τα ίδια χαρίσματα πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει η κοινωνία; Θα μπορούσε να λειτουργήσει το ανθρώπινο σώμα αν αποτελείτο μόνο από μάτια ή μόνο από χέρια, όσο σπουδαία κι απαραίτητα κι αν είναι τα όργανα αυτά; Ή θα 'ταν αποτελεσματικός ένας στρατός αν απετειλείτο μόνον από στρατηγούς; Με τον ίδιο τρόπο θα ήταν αδύνατο να λειτουργήσει εύρυθμα μια κοινωνία ανθρώπων αν είχαν σ'αυτήν όλοι, στον ίδιο βαθμό, το ίδιο είδος ικανοτήτων.

Εξάλλου, ο Κύριος της παραβολής δεν απαίτησε το ίδιο απόλυτο κέρδος απ'όσους παραχώρησε τάλαντα, αλλά αντάμειψε με τον ίδιο τρόπο κι εκείνο που κέρδισε πέντε και τον άλλο που κέρδισε δύο τάλαντα. Η προσπάθεια ήταν η ίδια. Διπλασίασαν εκείνο που πήραν κι ήταν αυτό το ζητούμενο.

Σε δυο κύρια διδάγματα της παραβολής θα ήθελα να σταθούμε ιδιαίτερα:

Πρώτα στο ότι τα χαρίσματα που μας δόθηκαν από τον Θεό δεν είναι για ατομική χρήση αλλά για το κοινό καλό, προς το συμφέρον και την ωφέλεια όλης της Εκκλησίας.

Εκείνος που αναγνωρίζει ότι τα χαρίσματα και οι αρετές του δόθηκαν σ'αυτόν από τον Θεό ξέρει και τον λόγο για τον οποίο του δόθηκαν. Εφόσον δεν είναι ιδιοκτήτης, αλλά διαχειριστής αυτών των χαρισμάτων, είναι υπόλογος κι έχει ευθύνη να τα χρησιμοποιήσει και για το δικό του καλό και για το καλό των συνανθρώπων του. Ο Απ. Παύλος παραγγέλλει στον Τιμόθεο,

και κατ'επέκταση στον κάθε Χριστιανό «Μη αμέλει του εν σοι χαρίσματος». Εκείνος π.χ. που πήρε ως δώρο την αληθινή πίστη οφείλει να τη μεταδώσει και σ'αυτούς που ακόμα την αγνοούν. Αν είναι υποχρέωση του καθενός μας να μοιράζεται τα υλικά αγαθά με τους άλλους, κατά την προτροπή του Ευαγγελίου «ο έχων δύο χιτώνας μεταδότω και τω μη έχοντι», οφείλει να κάνει το ίδιο και για τα πνευματικά αγαθά. Ακούοντας, ακόμα, την προτροπή «δείξον μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου» παρακινείται σε έργα φιλανθρωπίας.

Ένας ωραίος ύμνος της Μεγάλης Εβδομάδος προτρέπει: «Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τω Δεσπότῃ· νέμει γαρ τοις δούλοις τον πλούτον και αναλόγως έκαστος πολυπλασιάζωμεν το της χάριτος τάλαντον...». Ο ύμνος δίνει στη συνέχεια παραδείγματα πολλαπλασιασμού αυτών των ταλάντων αλλά και την υπόσχεση της αμοιβής, όπως μας δόθηκε σήμερα στην παραβολή: «Ἴνα στις εκ δεξιῶν Αυτοῦ... και ακούσης μακαρίας φωνῆς· εἰσελθε δούλε εις την χαράν του Κυρίου σου».

Θα πρέπει να επισημάνουμε, ύστερα, και το ότι στην παραβολή δεν κατακρίνεται μόνο η διασπάθιση των ταλάντων - αυτό είναι αυτονόητο -, αλλά και η απόκρυψή τους, ο μη πολλαπλασιασμός τους. Ασεβεί και είναι ένοχος απέναντι στον Θεό εκείνος που λόγω ραθυμίας και αδιαφορίας δεν χρησιμοποιεί τα χαρίσματά του προς δόξα του Θεού και το καλό των συνανθρώπων του.

Στο βάθος της σκέψης του πονηρού δούλου της παραβολής κρύβεται ο ατομισμός και η ιδιοτέλεια. Δεν ήθελε να κοπιήσει και έκρυψε το τάλαντο του κυρίου του στη γη, νομίζοντας πως έκανε το καθήκον του. Όπως και σήμερα πολλοί, βλέποντας να είναι δύσκολη και κοπιαστική η πνευματική εργασία παραδίδονται σ'έναν εύκολο και υλιστικό τρόπο ζωής, έχοντας μάλιστα ήσυχη και τη συνείδησή τους ότι, εφόσον δεν έβλαψαν κανένα, είναι εντάξει.

Πολύ παραστατικά, Μ. Βασίλειος απευθυνόμενος στον πλούσιο, που δεν χρησιμοποίησε άδικους τρόπους για τη συγκέντρωση των αγαθών του, τον επιτιμά λέγοντας: «Του πεινώντος εστιν ο άρτος ον συ κατέχεις εν αποθήκαις· του γυμνητεύοντος το ιμάτιον. Ὡστε τοσοῦτους αδικεῖς ὅσοις παρέχειν ηδύνασο». Ο χριστιανός οφείλει, χρησιμοποιώντας τα τάλαντά του, όχι μόνο να μην αδικεί, αλλά να ευεργετεί τους συνανθρώπους του.

Σπουδαία, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής παραβολής, αλλά και όχι αυτονόητα στην εποχή μας. Ας κατανοήσουμε ότι όλα τα οφείλουμε στον Θεό κι ότι όπως πήραμε τις δωρεές οφείλουμε να τις καλλιεργούμε και να τις πολλαπλασιάζουμε προς όφελος της κοινωνίας. Κι ας μη ξεχνούμε ότι καταδικαστέα δεν είναι μόνον η ακρήστευση των δωρεών αλλά και η μη αύξηση και μη επωφελής χρησιμοποίησή τους.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16 – ζ' 1

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιε' 21-28

14 Φεβρουαρίου 2021

«Ελέησόν με, Κύριε, υιὲ Δαβίδ»

Σπαρακτική η κραυγή της γυναίκας του σημερινού Ευαγγελίου. Η κατάσταση της ήταν απελπιστική. Η κόρη της είχε καταληφθεί από δαιμονικό πνεύμα κι εκείνη, παρ' ότι δεν ήταν Εβραία αλλά Χαναναία, δηλαδή αλλοεθνής και ειδωλολάτρισσα, έτρεξε προς τον Χριστό για να ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού της.

Οι ικεσίες και οι παρακλήσεις της δεν συγκίνησαν τον Χριστό. Αντίθετα φαίνεται να την περιφρονεί και να την αγνοεί παντελώς. Ούτε και στο αίτημα των μαθητών να τη διώξει γιατί δημιουργούσε ταραχή δεν εκάμφθη. Εκείνη, όμως, επιμένει, φωνάζει δυνατώτερα, γίνεται το επίκεντρο της προσοχής. Πλησιάζει τον Χριστό και τον παρακαλεί γονατιστή «Κύριε, βοήθει μοι». Στις επίμονες ικεσίες της ο Κύριος όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά της απάντησε ότι δεν είναι σωστό να στερήσει την τροφή από τα τέκνα και να τη δώσει στα κυνάρια, δηλαδή στα σκυλιά. Χρησιμοποιεί, ο Κύριος, τους συνήθεις όρους με τους οποίους οι Ιουδαίοι χαρακτήριζαν από τη μια μεριά τον εαυτό τους και από την άλλη τους εθνικούς.

Ιδιαίτερος σκληρή η στάση του Χριστού προς τη Χαναναία. Εκείνος που ακόμα και στον πιο μικρό αναστεναγμό έσκυβε πάντα πρόθυμα με συμπάθεια, «ο πατήρ τῶν οίκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», ο γλυκὺς Ἰησοῦς, εδὼ παρουσιάζεται ἀνάλητος ἀπέναντι στο δράμα μίας δυστυχημένης μητέρας. Εκείνη «παρακαλεῖ, δέεται, κλαίει τὴν συμφορὰν, αὔξει τὴν τραγωδίαν, διηγεῖται τὸ πάθος καὶ ὁ φιλόανθρωπος οὐκ ἀποκρίνεται αὐτῇ λόγον». Η συμπεριφορά, όμως, αὐτῆ του Κυρίου δεν ἦταν τυχαία. Ὡς καρδιογνώστης, ἀσφαλῶς, γνώριζε τὴν καρδιά της Χαναναίας και με τὴ θεϊκὴ Του σκέψη κάτι ἄλλο, μεγαλύτερο ἀπὸ μίαν ἀπλὴ θεραπεία προγραμματίζε.

Ἐάν θεράπευε ἀμέσως τὴ θυγατέρα της θα μας ἔκρυβε τὸν πλοῦτο της πίστεως, της ταπεινώσεως και της συνέσεως της. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὅτι «οὐκ ἔδει τοσαύτην ἀρετὴν κρυβῆναι... διὸ ὁ Χριστὸς τὸν ἔναποκείμενον αὐτῇ θησαυρὸν θεοσόφῳ τεχνάσματι ἐκκαλύπτει». Ὁ Κύριος, μ' ἓνα θεοπρεπὴ τρόπο, ἀποκαλύπτει τὸν εσωτερικὸ πνευματικὸ πλοῦτο της Χαναναίας για να καταισχύνει τὸς Ἰουδαίους που θεωροῦσαν ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ και μόνο για ἐκείνους, ἀδιαφορώντας για ὅλους τὸς ἄλλους λαοὺς και, ταυτόχρονα, για να στηλιτεύσει τὴν υποκρισία και ὀλιγοπιστία τὸς.

Και πράγματι, ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε μερικὰ γνωρίσματα ἀξιοθαύμαστα.

Ἦταν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ μεγάλη πίστη της. Παρὰ τὸν πόνο και τὴν ταλαιπωρία που βίωνε ἐξαιτίας της κατάστασης της κόρης της, τρέχει να ἀναζητήσει τὸν Χριστὸ σε ξένο και ἐχθρικὸ περιβάλλον. Παρ' ὅτι ἀλλόθρησκη τὸν ἀποκαλεῖ «Κύριο» και «υἱὸν Δαβίδ», ἀναγνωρίζει, δηλαδή, τὴ Μεσσιανικὴ Του ιδιότητα. Εἰσπράττει τὴ φαινομενικὴ ἀρνήση και ἀδιαφορία του Χριστοῦ κι ὁμως

δεν ολιγοπιστεί ούτε απελπίζεται. Θα μπορούσε, έστω κι αν δεν παραπονιόταν φανερά, να αρχίσει να μειώνεται η πίστη της, να εξασθενεί ψυχικά και να πει: «φώναξα, ξαναφώναξα, κραύγασα αλλά δεν γίνεται τίποτε». Εκείνη, όμως, όχι μόνο δεν απογοητεύεται αλλά συνεχίζει, με αυξανόμενο, μάλιστα, βαθμό πίστεως, να απευθύνεται στον Χριστό και να ελπίζει για θεραπεία. Δικαίως, λοιπόν, ο Κύριος την επαινεί, για να διαλαλείται η βαθιά και γνήσια πίστη της εις τον αιώνα.

Ήταν ύστερα η μεγάλη ταπεινοφροσύνη της. Οι μαθητές αγανακτούν μαζί της. Ο Χριστός την απαξιώνει και την αποκαλεί σκυλί. Ωστόσο, εκείνη δεν θίγεται, δεν αγανακτεί ούτε σκανδαλίζεται με τα λόγια του Κυρίου. Αντιθέτως, δέχτηκε τους υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς και τους μετέτρεψε σε επιχείρημά της. Με ειλικρινή ταπείνωση και επίγνωση της αναξιοτήτάς της ικετεύει τον Χριστό έστω και για ένα «ψιχίο» θείου ελέους και ευοπλαχνίας. Και ο Κύριος, που «έπιβλέπει επί την προσευχήν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδενοῖ τὴν δέησιν αὐτῶν», δεν την αποστράφηκε τελικά. Όχι μόνο της έδωσε το ποθούμενο, την ίαση του παιδιού της, αλλά την κατέστησε, διαχρονικά, πρότυπο και παράδειγμα ταπείνωσης για όλους μας.

Ήταν, τέλος, κι η μεγάλη επιμονή της. Μπροστά στη ψυχρότητα του Χριστού δεν αποθαρρύνθηκε, ούτε απέκαμε μετά την πρώτη ή δεύτερη προσπάθεια. Τα ψυχικά και σωματικά της αποθέματα δεν εξαντλήθηκαν από τα πολλά εμπόδια κι οι προσβολές δεν κατέβαλαν το φρόνημά της. Απεναντίας «ἀπηναιοσχόντησε καλὴν ἀναιοσχυντίαν». Με παρρησία, θαυμαστή καρτερία και επιμονή συνέχισε να ικετεύει τον Χριστό και, έτσι, εἴλκυσε το έλεος και τη φιλανθρωπία Του.

Η περίπτωση της Χαναναίας γυναίκας του σημερινού ευαγγελίου διδάσκει κι εμάς πως πρέπει να προσευχόμαστε και να προσεγγίζουμε τον Θεό. Δεν είναι λίγες οι φορές που κι εμείς αισθανόμαστε ότι ο Θεός δεν μας ακούει ή βραδύνει να απαντήσει στις προσευχές και στα αιτήματά μας. Αυτό δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει ή πολύ χειρότερα να μας οδηγήει στην απελπισία και τελικά στην παραίτηση. Μας δοκιμάζει πολλές φορές ο Θεός με τη μη ανταπόκριση στις προσευχές μας για να μας βοηθήσει να αυξήσουμε την πίστη μας και να αποκτήσουμε την αξιοθαύμαστη επιμονή της Χαναναίας. Αν μας δώσει αμέσως αυτό που ζητούμε υπάρχει το ενδεχόμενο να σταματήσουμε την προσευχή και να φύγουμε από κοντά Του. Να λάβουμε το δώρο και να ξεχάσουμε τον Δωροεδότη. Και τότε το δώρο που λάβαμε θα είναι ασήμαντο μπροστά στην πνευματική ζημιά που πάθαμε.

Ας μην απελπιζόμαστε, λοιπόν, κι ας μην αποκάμνουμε προσευχόμενοι όταν ο Θεός δεν απαντά άμεσα στις προσευχές μας γιατί αυτό μας ωφελεί πνευματικά και μάλιστα πολλαπλά. Ας επιμείνουμε με αταλάντευτη πίστη και αληθινή ταπείνωση στην προσευχή και να είμαστε βέβαιοι ότι θα έρθει η ώρα που ο Θεός θα ικανοποιήσει το αίτημά μας και θα δώσει τη θεοπρεπή εντολή «γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 10 - 14

21 Φεβρουαρίου 2021

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή σηματοδοτεί την αρχή μιας καινούργιας εκκλησιαστικής περιόδου. Της περιόδου του Τριωδίου. Είναι η περίοδος που ξεκινά από τον εσπερινό της Κυριακής του Τελώνου και Φαρισαίου μέχρι τον εσπερινό του Μεγάλου Σαββάτου.

Η περίοδος του Τριωδίου θα μπορούσε να χωριστεί σε τρία στάδια. Το πρώτο είναι αυτό που ξεκινά σήμερα, Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου μέχρι και την Κυριακή της Τυρινής, το οποίο μπορεί να χαρακτηριστεί ως προπαρασκευαστικό στάδιο. Μας προετοιμάζει, σωματικά και ψυχικά, για να εισέλθουμε στο δεύτερο μεγάλο και αυστηρό στάδιο, αυτό της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που έχει διάρκεια έξι εβδομάδων. Τέλος, το αποκορύφωμα αυτής της μεγάλης πορείας είναι η Μεγάλη Εβδομάδα και τα Άγια Πάθη του Σωτήρος Χριστού.

Η σημερινή παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου, έχει να κάνει με δύο χαρακτηριστικούς τύπους ανθρώπων της εποχής του Χριστού.

Και οι δύο, ο Τελώνης και ο Φαρισαίος ανέβηκαν στον Ναό για να προσευχηθούν. Ο Φαρισαίος αφού πήρε θέση στο κέντρο του Ναού, ώστε να τον βλέπουν οι υπόλοιποι άνθρωποι, άρχισε να προσεύχεται απευθυνόμενος προς τον εαυτό του μάλλον, αντί προς τον Θεό, όπως θα όφειλε αν επρόκειτο για προσευχή. Παρόλο που ξεκινά σωστά, ευχαριστώντας τον Θεό, στη συνέχεια κάνει σύγκριση του εαυτού του με τους υπόλοιπους συνανθρώπους του και φτάνει, μάλιστα, στη διαπίστωση ότι: «οὐκ ἔστιν ὡςπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡς ὁ τελώνης»

Ο υπερόπτης Φαρισαίος, θεωρώντας τον εαυτό του ανώτερο και πιο ευσεβή από του υπόλοιπους ανθρώπους, σε μια προσπάθεια του να κάνει επίδειξη των προσωπικών του αρετών, επιλέγει τον Ναό ως κατάλληλο χώρο, διότι εκεί θα υπήρχε κοσμοσυρροή αφού, όπως φαίνεται, θα επρόκειτο για ώρα προσευχής.

Υπερήφανος και εγωιστής ο Φαρισαίος γιατί θεωρεί τον εαυτό του καλύτερο από τους υπόλοιπους συνανθρώπους του, μεταφέρει και αυτό μέσα στον Ναό εν ώρα προσευχής. Ωστόσο, μόνο με προσευχή δεν έχουν να κάνουν όσα με υπερηφάνεια διατείνεται. Δεν ζητά κάτι από τον Θεό, αντιθέτως αισθάνεται πλήρης και ικανοποιημένος από τον εαυτό του. Δεν ζητά δικαίωση από τον Θεό αλλά αυτοδικαίωεται ο ίδιος. Η αρετή και η ευσέβειά του προς τον Θεό εξαντλούνται στην τήρηση, τυπολατρικά, κάποιων εντολών του Μωσαϊκού Νομού: «Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι», παραθερώντας τις σοβαρότερες και ουσιαστικότερες εντολές, όπως το: «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Ο Φαρισαίος δεν χρειάζεται τον Θεό γιατί, απλούστατα, είναι σε όλα τέλειος. Ο εγωισμός και η αλαζονεία του δεν του επιτρέπουν να δείξει έλεος προς τον συνάνθρωπό του, που δεν είναι όπως αυτός.

Κρίνει τους άλλους έχοντας ως απόλυτο κριτήριο τον εαυτό του και όχι το θέλημα του Θεού. Μόνος αυτός είναι τέλειος και δίκαιος! Όλοι οι υπόλοιποι

δεν είναι άξιοι συγχωρήσεως, όπως για παράδειγμα ο Τελώνης, που προσεύχεται την ίδια στιγμή στον Ναό. Άρα ο Φαρισαίος δεν χρειάζεται τον Θεό, αφού δεν έχει τίποτα που να χρήζει διόρθωσης. Απεναντίας, ανυψώνει το διογκωμένο εγώ του, παίρνοντας τον ρόλο του Θεού και κρίνοντας τους άλλους.

Από την άλλη, ο αμαρτωλός, για τον κόσμο, Τελώνης με συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του και της απομάκρυνσής του από τον Θεό και τον Νόμο Του, επιχειρεί, προσευχόμενος, να επιτύχει την επανασύνδεσή του με τον Θεό και τους συνανθρώπους του. Συνειδητοποιεί τις αδικίες που διέπραξε εις βάρος των συνανθρώπων του και ζητά το έλεος του Θεού. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι η επίγνωσή του ότι αμάρτησε ενώπιον του Θεού, στο όνομα του καθήκοντος, και ότι οι πράξεις του ήταν αντίθετες με την εντολή της αγάπης για τους συνανθρώπους του. Η στάση του απέναντί τους είναι συνειδητή και δική του επιλογή. Γι' αυτό δεν κατηγορεί κανέναν παρά μόνο τον εαυτό του.

Ο Τελώνης, αναγνωρίζοντας τα λάθη μιας ζωής προσέρχεται ταπεινωμένος στον Ναό, ελπίζοντας στη μεγάλη αγάπη και ευσπλαχνία του Θεού. Είναι βέβαιος ότι ο Θεός θα του προσφέρει άφεση των αμαρτιών του και ψυχική γαλήνη για μια νέα και αληθινή ζωή. Αναγνωρίζει ειλικρινά τα λάθη και τις αμαρτίες του ενώπιον του Θεού, γι' αυτό δικαιώνεται από τον Θεό.

Η στάση και συμπεριφορά του Φαρισαίου αποτελεί, διαχρονικά, παράδειγμα προς αποφυγήν για όλους μας. Τα όποια πνευματικά κατορθώματά μας, όσα κάνουμε για τον Θεό και τους συνανθρώπους μας, δεν πρέπει να μας οδηγούν στο να θεωρούμε τον εαυτό μας καλύτερο η ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους, γιατί η αγάπη μας για τον Θεό και τους συνανθρώπους μας θα έχει πάντα περιθώριο βελτίωσης και επιπλέον διόρθωσης. Ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να ανεβαίνει πιο ψηλά στην κλίμακα της αγάπης και της προσφοράς, πάντα με τη βοήθεια και συμπαραράσταση του Θεού και όχι με τις δικές του δυνάμεις και ικανότητες.

Αγαπητοί μου,

Η τελευταία φράση του Χριστού στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, συνοψίζει όλο το μήνυμα της παραβολής που ακούσαμε: «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

Ο νομοταγής, για τα ανθρώπινα δεδομένα, Φαρισαίος που με υπερηφάνεια υψώνει τον εαυτό του «προς το θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», στο τέλος θα ταπεινωθεί, ενώ ο αμαρτωλός, για τον κόσμο, τελώνης που με συντετριμμένη καρδιά ζητά το έλεος του Θεού για τις πολλές του αμαρτίες, αυτός θα σωθεί και θα υψωθεί από τον Θεό. Γι' αυτό, λοιπόν, ας ακολουθήσουμε τα όσα περίτεχνα συνέθεσε ο υμνωδός: «μὴ προσευξόμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνιακῶς διὰ νηστείας κράζοντες· Ἰλάσθητι ἡμῖν, ὁ Θεός, τοῖς ἀμαρτωλοῖς». Αμήν.

π. Χρῖστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)
Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12 – 20
Ευαγγέλιον: Λουκ. ιε' 11 - 32
28 Φεβρουαρίου 2021

Δεν εκτίμησε ό,τι είχε στο πατρικό του σπίτι ο νεώτερος υιός του σημερινού Ευαγγελίου. Γι' αυτό και απαίτησε το μερίδιο της κληρονομιάς του από τον πατέρα του και «ἀπεδήμησεν εις χώραν μακράν». Αυτή είναι η πρώτη αμαρτία που έκανε ο δεύτερος υιός. Να φύγει από το σπίτι του Πατέρα του, γιατί νόμιζε πως θα τα κατάφερνε και μόνος του.

Τα χρήματα, όμως, γρήγορα τελείωσαν, οι «φίλοι» τον εγκατέλειψαν και αυτός κατρακύλησε στη δεύτερη αμαρτία, στον βούρκο, στον εξευτελισμό και στην απόγνωση, φτάνοντας στην άθλια κατάσταση να τρώει από τα ξυλοκέρατα των κοίρων που έβροσκε.

Αυτό που έπαθε ο άσωτος νέος είναι το κατόντημα κάθε ανθρώπου που απομακρύνεται από τον πατέρα του, τον Θεό, και το σπίτι του, που είναι η Εκκλησία.

Κάποτε, όμως, βρήκε τη δύναμη να συνέλθει και να πει: «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου». Θυμήθηκε πως ζούσαν οι δούλοι του πατέρα του και κατάλαβε πως ήταν χίλιες φορές προτιμότερο να σταθεί στα πόδια του, παρά να είναι δούλος σε ξένα χέρια. Χωρίς αναβολή, λοιπόν, πήρε το δρόμο της επιστροφής. Το δρόμο για να ομολογήσει, με συντριβή και ειλικρίνεια το μεγάλο λάθος που έκανε.

Το ίδιο, όμως, δεν συμβαίνει και σήμερα; Πολλοί νέοι ζητούν, δήθεν, την ελευθερία τους από την οικογένειά τους, για να κάνουν τη δική τους ανεξάρτητη ζωή; Και το αποτέλεσμα ποιο είναι; Πέφτουν και χάνονται ή απελπίζονται και προσπαθούν να βρουν διάφορους τρόπους διαφυγής και υποκατάστατα για να δικαιολογήσουν τον ξεπεσμό τους.

Δεν προσπαθούν να γιαιτρεύσουν, και να εξιλεώσουν τη ψυχή τους. Να επιστρέψουν με μετάνοια και συντριβή και να επανορθώσουν. Να πέσουν στα γόνατα και να ζητήσουν το έλεος του Θεού, να πουν «Πάτερ, ήμαρτον», Θεέ μου έφταιξα! Πέφτω στα γόνατα και Σου ζητώ ταπεινά συγγνώμη, όπως ταπεινώθηκε και ο άσωτος νέος.

«Πάτερ, ήμαρτον». Την ευλογημένη αυτή φράση, όταν την προφέρουμε, όλα επανορθώνονται. Η Θεία χάρη και το έλεος φωτίζει την ψυχή μας και μας ανακουφίζει.

Η παραβολή αυτή, που διαβάζεται τη δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου, δεν ονομάζεται μόνο Κυριακή του Ασώτου, αλλά και Κυριακή του εύσπλαχνου Πατέρα, γιατί ο Πατέρας περίμενε την επιστροφή του υιού του· και όταν τον διέκρινε να έρχεται από μακριά, έτρεξε αυτός πρώτος να τον συναντήσει και να τον υποδεχθεί. Έπειτα διέταξε τους δούλους του: «Ἐνδύσατε αὐτὸν τὴν στολήν τὴν πρώτην» «Ὁ υἱὸς μου οὗτος νεκρὸς ἦν και ἀνέζησε». Ήταν νεκρός πνευματικά και ξαναβρήκε ζωή.

Με πόση χαρά παρακολουθούμε το ευχάριστο τέλος της επιστροφής του στο πατρικό σπίτι και πόσο, όμως, λυπούμαστε όταν γνωρίζουμε πόσοι λίγοι σκεπτόμαστε να ακολουθήσουμε τον ίδιο αυτό δρόμο, τον δρόμο της επιστροφής και της μετάνοιας!

Τι είναι αυτό, όμως, που μας κρατά μακριά από την επιστροφή; Ένας μόνο, ο διάβολος και η αμαρτία στην οποία μας οδηγεί. Άλλον τον εμποδίζουν με την αναβολή, άλλον με την αμφιβολία, άλλον με την απόγνωση και την ντροπή και άλλον με τον φόβο της ειρωνείας από τους οικείους, συγγενείς και φίλους.

Ο διάβολος πολεμά με πολλούς τρόπους την επιστροφή και την μετάνοιά μας, προσπαθώντας έτσι να ματαιώσει τη σωτηρία μας. Γι' αυτό και εμείς πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση και να μην αφήνουμε την ψυχή μας αβοήθητη.

Να νιώθουμε και να πιστεύουμε ότι ο εὐσπλαχνος, ουράνιος Πατέρας μας, μάς περιμένει. Να τρέξουμε, με συντριβή και εμπιστοσύνη, στην αγκαλιά Του, που είναι γεμάτη με την άπειρη αγάπη Του και να Του ζητήσουμε, μέσα από την εξομολόγηση, τη συγχώρηση για τα δικά μας λάθη, και τις μικρές ή μεγάλες αμαρτίες μας. Και να είμαστε σίγουροι ότι θα συγχωρήσει και εμάς, όπως συγχώρησε και τον άσωτο νέο και θα μας αποκαταστήσει πάλι στον Παράδεισο, όπου ο άνθρωπος θα ζει αιώνια μαζί Του, όπως είναι και το σχέδιο της Θείας Οικονομίας Του.

Η σημερινή παραβολή έχει σκοπό να μας διδάξει, πρώτα, την άπειρη αγάπη που έχει ο Θεός για όλους τους ανθρώπους, περισσότερο, όμως, για τους αμαρτωλούς και, ύστερα, ότι όταν ο άνθρωπος δεχτεί μέσα του τη θεία αγάπη, τότε ο δρόμος της αληθινής μετάνοιας είναι εύκολος.

Να έχουμε, λοιπόν, στη σκέψη μας τη σκηνή του Ευαγγελίου όπου ο Πατέρας «δραμών επέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν». Η αγάπη στο μεγαλείο της! Δεν είναι τραγικό λάθος να έχουμε ένα τέτοιο Πατέρα και εμείς να Τον περιφρονούμε και να Τον αποφεύγουμε;

Η Εκκλησία μας, όλη αυτή την ευλογημένη περίοδο του Τριωδίου μάς καλεί να πάρουμε και εμείς τον λυτρωτικό δρόμο της επιστροφής, με αυτοκριτική, αυτογνωσία, συντριβή καρδίας και αληθινή μετάνοια. Μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε ότι η κατάστασή μας είναι δύσκολη και ότι πρέπει να σταματήσουμε τον κατηφορικό δρόμο που πήραμε ο οποίος μας οδηγεί στην αμαρτία και την καταστροφή.

Να θυμηθούμε την καταγωγή μας, ότι είμαστε τα αγαπημένα παιδιά του Μεγάλου Βασιλέα Θεού και κληρονόμοι της επουράνιας Βασιλείας Του. Να κατανοήσουμε ότι ο Πατέρας μας είναι στοργικός και μας περιμένει πάντοτε να πάρουμε τον δρόμο της επιστροφής για να τρέξει να μας προϋπαντήσει.

Να βγάλει από πάνω μας τα βρωμερά κουρέλια της αμαρτίας και της φθοράς, διότι έτσι καταντήσαμε την πρώτη σιολή της ψυχής μας, και να μας ντύσει με τα ενδύματα της λαμπρότητας.

Να βάλει στο χέρι μας το πολύτιμο δακτυλίδι των αρραβώνων μας με την αιώνια ζωή. Να μας προσκαλέσει για να καθίσουμε στο τραπέζι μαζί Του για να απολαύσουμε τα πλούσια αγαθά Του, προκειμένου να γιορτάσουμε όλοι μαζί τον γυρισμό μας στο πατρικό μας σπίτι.

Ο ίδιος ο Κύριος μας βεβαιώνει πως με την επιστροφή του αμαρτωλού στον Θεό, οι άγγελοι πανηγυρίζουν στον ουρανό και χαίρονται για τη σωτηρία του κάθε ανθρώπου.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Δε.	1/2	ΛΑΣΑ (Εσπ.)
Κυ.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, Άγιος Εφραίμ	Τρ.	2/2	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Τε.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	7/2	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	10/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	7/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Εσπ.)
Κυ.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ, Άγιος Αντώνιος	Δε.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Τρ.	26/1	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εσπ.)	Τρ.	9/2	ΕΜΠΑ, (Εσπ.)
Σα.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Τε.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυ.	31/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Κυ.	14/2	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εσπ.)	Κυ.	21/2	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
			Κυ.	28/2	ΑΡΜΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Δε.	1/2	ΣΤΕΝΗ
Δε.	4/1	ΜΕΣΑΝΑ	Τρ.	2/2	ΛΑΣΑ
Τε.	6/1	ΠΕΓΕΙΑ	Δε.	8/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Πε.	7/1	ΤΑΛΑ, Τίμιος Πρόδρομος	Τε.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Κυ.	10/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ (Εσπ.)	Σα.	13/2	ΚΟΙΛΙΝΙΑ, Άγιος Ευλόγιος
Δε.	11/1	ΑΧΕΛΕΙΑ, Άγιος Θεοδόσιος	Δε.	15/2	ΔΟΡΑ, Άγιος Παμφίλης (Εσπ.)
Κυ.	31/1	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγιος Τρύφων (Εσπ.)	Τε.	17/2	ΑΡΣΟΣ, Αγία Μαριάμνη

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

10/1	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	14/2	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
17/1	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	21/2	ΚΟΛΩΝΗ
24/1	ΜΑΝΔΡΙΑ	28/2	ΜΕΣΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

17/1	ΤΙΜΗ	7/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
24/1	ΑΧΕΛΕΙΑ	21/2	ΛΕΜΠΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.489 - 490

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31-46

7 Μαρτίου 2021

Στην προσπάθειά της να μας παρακινήσει σε μετάνοια, η Εκκλησία μάς παρουσίασε τις δυο περασμένες Κυριακές, τις πρώτες Κυριακές του Τριωδίου, δύο παραβολές πολύ διδακτικές. Στην πρώτη μας παρουσίασε τον Θεό να δέχεται τη μετάνοια και να συγχωρεί έναν κατ'έξοχήν αμαρτωλό, τον τελώνη. Στη δεύτερη δέχεται την επιστροφή του Ασώτου υιού, που είχε περιπλανηθεί στους δρόμους της αμαρτίας και σκόρπισε στους πέντε ανέμους όλα τα θεϊκά χαρίσματα. Θέλει να διαμηνύσει, η Εκκλησία, πως όσα και όποια κι αν είναι τα αμαρτήματά μας, ο Θεός μας συγχωρεί, φτάνει να μετανοήσουμε.

Για να μη δημιουργηθεί, όμως, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάμουμε, ο Θεός θα μας δεχτεί, μας παρουσίασε σήμερα, το φοβερό δικαστήριο που θα στηθεί κατά τη Δευτέρα παρουσία του Χριστού. Μας παρουσίασε μian ολόκληρη ομάδα ανθρώπων, που έζησαν μέχρι τέλους χωρίς μετάνοια, να παραπέμπονται στην κόλαση. Έτσι, δεν θα πρέπει να επαναπαυόμαστε στη μακροθυμία του Θεού. Θα πρέπει να υπολογίζουμε και τη δικαιοσύνη του.

Γιατί όμως θα γίνει η κρίση; Η ύπαρξη Κρίσης και ανταπόδοσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη δογματική πίστη της Εκκλησίας μας. Λέει ο Απ. Παύλος: «Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις». Δηλ. κάθε άνθρωπος θα πεθάνει μια φορά, κι ύστερα από τον θάνατό του, θα ακολουθήσει κρίση και δίκη για τις πράξεις του. Αυτό ομολογούμε και στο σύμβολο της Πίστεως, λέγοντας ότι πιστεύουμε στον Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Πέρα από τις ξεκάθαρες διαβεβαιώσεις της Αγίας Γραφής, η κρίση θα γίνει γιατί θα πρέπει να αποκατασταθεί η τάξη που ζητά και η ανθρώπινη αλλά και η θεία δικαιοσύνη. Κι είναι πράγματι κοινή διαπίστωση ότι η δικαιοσύνη στη γη ούτε ορθά, αλλ' ούτε και πάντοτε απονέμεται. Κακοποιοί, που ξέρουν να προφυλάσσονται, πολλές φορές δεν λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους. Άλλοτε η ύπαρξη ψευδομαρτύρων, κάποτε κενά στις νομοθεσίες, πολλές φορές συμφέροντα επιφανών ανθρώπων, οδηγούν στη μη απονομή της δικαιοσύνης. Πώς θα ικανοποιείτο, όμως, το αίσθημα της δικαιοσύνης που είναι τόσο έντονο στους ανθρώπους; Ασφαλώς με την επέμβαση του Θεού, κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα, οπότε «πάσα παράβασις και παρακοή» θα πάρει την πρέπουσα τιμωρία. Κι αν η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ατελής, και αν εξετάζει μόνον τις πράξεις των ανθρώπων, η δικαιοσύνη του Θεού θα εξετάσει και άλλα πράγματα. Θα εξετάσει και τις παραλείψεις, την αποφυγή επιτέλεσης του αγαθού, τις σκέψεις και τα αισθήματα. Και δεν θα τιμωρήσει μόνον τους αμαρτωλούς. Θα βραβεύσει και τους δικαίους. Θα αποδώσει «εκάστω κατά τα έργα αυτού».

Ποιο θα'ναι το κριτήριο κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα; Η παραβολή σήμερα μάς πρόβαλε ως κριτήριο τον συνάνθρωπο και τη στάση μας απέναντι σ'αυτόν. Όχι γιατί είναι χωρίς σημασία η ορθή πίστη κι η αγάπη μας

προς τον Θεό. Αντίθετα αυτά προϋποτίθενται. Η παραβολή θέλει να τονίσει ότι είναι πολύ πιο εύκολο να υπηρετήσουμε τον Θεό, παρά τους ανθρώπους. Κι ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στον Θεό παρά μόνο μέσω των συνανθρώπων μας. Πολλές φορές η αγάπη μας προς τον Θεό που εκδηλώνεται με την προσφορά αφιερωμάτων σ'Αυτόν, κρύβει και μίαν ιδιοτέλεια. Αναμένουμε από τον Θεό προστασία, υγεία, ανταπόδοση. Η γνήσια αγάπη μας προς τον Θεό εκδηλώνεται μόνο με την αγάπη προς τους συνανθρώπους μας.

Είναι χαρακτηριστικό πως ούτε οι «εκ δεξιών», ούτε οι «εξ ευωνύμων» του βασιλέως, αναγνώρισαν τον Χριστό. Η απορία τους «πότε σε είδομεν πεινώντα ή διψώντα ή εν φυλακή...» δείχνει πως δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν στο πρόσωπο ενός πάσχοντος συνανθρώπου τους. Τον συνάντησαν πολλές φορές με τη μορφή κάποιου «ελαχίστου» που ζητούσε βοήθεια, αυτόν όμως περίμεναν να τον δουν με τη μορφή του ελκυστικού διδασκάλου που θαυματουργούσε και σκόρπιζε παντού την αγάπη.

Η μεγάλη έμφαση και σημασία που δίνει ο Χριστός, με τη σημερινή παραβολή, στη συμπεριφορά μας απέναντι στους συνανθρώπους μας, δεν τονίζει μόνο την ισότητα όλων των ανθρώπων που έχουν κοινή την καταγωγή από τον πρώτο Αδάμ αλλά και κοινή τη σωτηρία από τον Ιησού Χριστό. Τονίζει και κάτι βαθύτερο: Τη συνύπαρξη των ανθρώπων ως μελών του Σώματος του Χριστού. Αν ένα μέλος του σώματός μας, π.χ το χέρι, πονά, υποφέρει ολόκληρος ο οργανισμός μας. Όταν το πονεμένο μέλος θεραπευτεί, ανακουφίζεται όλο μας το σώμα. Έτσι η θεραπεία δεν προσφέρεται απλώς στο χέρι, αλλά μέσω του χεριού σ' ολόκληρη την υπόστασή μας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα πάσχοντα μέλη της Εκκλησίας, τους «ελαχίστους αδελφούς». Αγκαλιάζοντάς τους με την αγάπη μας και απαλύνοντας τον πόνο τους, ανακουφίζουμε το σώμα του Χριστού, τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. Και ουσιαστικά η προσφορά μας αναφέρεται σ' Εκείνον. Δεν είναι, επομένως, απλώς συμβολικά τα λόγια του Κυρίου ότι «εφ'όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Εκφράζουν την πραγματικότητα της Εκκλησίας ως του μυστικού σώματος του Χριστού.

Η παραβολή της «μέλλουσας κρίσης» θέλει να προσγειώσει όσους, από μας, πήραν λάθος δρόμο. Ο δρόμος για τον ουρανό περνά υποχρεωτικά από τη γη. Δεν μπορεί κανείς να συναντήσει τον Θεό αν δεν πλησιάσει τον άνθρωπο. Θα πρέπει να το καταλάβουμε ότι ο Θεός είναι πολύ πιο κοντά μας απ'ότι νομίζουμε. Κι αν θέλουμε να τον βρούμε πρέπει να στραφούμε προς τον συνάνθρωπό μας. Μόνον έτσι θα ακούσουμε εκείνη την ημέρα «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν».

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

14 Μαρτίου 2021

Ένα πολύ όμορφο ευαγγελικό ανάγνωσμα μάς παραθέτει σήμερα, Κυριακή της Τυρινής, η Εκκλησία. Τρεις σημαντικούς πυλώνες που πρέπει να ακολουθεί ο κάθε αγωνιζόμενος χριστιανός.

Ο πρώτος είναι η συγκώρηση. Εάν συγκωρούμε τα παραπτώματα των αδελφών μας, θα συγκωρήσει και ο Κύριος τα δικά μας. Εάν όμως δεν συγκωρούμε, τότε ούτε και ο Κύριος θα συγκωρεί τα δικά μας παραπτώματα. Μήπως δεν είναι αυτό που ζητούμε κι εμείς από τον Θεό στην Κυριακή προσευχή; «Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Δηλαδή όπως θέλουμε εμείς την συγκώρηση από τον Θεό, πρέπει να τη δίνουμε κι εμείς στους συνανθρώπους μας.

Σε άλλο σημείο του ευαγγελίου αναφέρεται: «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως». Μερικοί συγκωρούν πιο εύκολα από κάποιους άλλους όπως και κάποια πράγματα μπορούν να συγκωρεθούν ευκολότερα από κάποια άλλα. Όταν προσερχόμαστε στο μυστήριο της εξομολόγησης με συντριβή καρδίας και μεταμέλειας ελπίζουμε στην ευσιπλαχνία και στο έλεος του Θεού. Αν βάλουμε στο μυαλό μας αυτή την εικόνα, ότι δηλαδή ο συνάνθρωπος μας έχει αδυναμίες όπως κι εμείς, τότε σίγουρα θα μπορούσαμε να τον συγκωρήσουμε πολύ πιο εύκολα.

Ο δεύτερος πυλώνας είναι ο πλούτος. Εδώ γίνεται διάκριση μεταξύ του επίγειου και του επουράνιου πλούτου. Ό,τι υπάρχει στη φύση υπόκειται στη φθορά. Δεν μπορούμε να αποθηκεύσουμε κάτι σ' αυτόν τον κόσμο αιωνίως. Είναι γνωστή η λαϊκή ρήση ότι «κανείς δεν τα παίρνει μαζί του». Υπάρχει, όμως, ένας θησαυρός που θα μπορούσε να μας ακολουθεί αιώνια. Αυτός είναι ο πνευματικός θησαυρός, ο επουράνιος. Είναι η προσφορά του καλού μας εαυτού προς τον συνάνθρωπό μας. Ένας καλός λόγος, μια κουβέντα παρηγοριάς, ένα τηλεφώνημα, ένα πιάτο φαγητό ή ακόμα κι ένα ποτήρι νερό, προσθέτουν χρυσά πνευματικά νομίσματα στο ταμείο μας. Αυτό λέει και σ' ένα άλλο σημείο του ευαγγελίου ο απόστολος Ματθαίος: «Και όποιος θά δώση εις ένα από τους μικρούς τούτους ένα μόνον ποτήρι κρύο νερό, διότι είναι μαθητής μου, σ' ως βεβαιώ' ότι δεν θά χάση την ανταμοιβήν του».

Ο τρίτος πυλώνας του σημερινού ευαγγελίου είναι η νηστεία. Για τη νηστεία γίνεται πάντοτε περισσότερος λόγος. Κι αυτό γιατί η νηστεία είναι κάτι εξωτερικό, κάτι που φαίνεται. Αν φάμε κρέας σε περίοδο νηστείας και κάποιος μας δει, μπορεί να σκανδαλιστεί, αν, όμως, την ίδια περίοδο κρατώ σε κάποιον κακία και θυμό, αυτό δεν μπορεί εύκολα κάποιος να το δει γιατί αυτό είναι μέσα μου.

Από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους η Εκκλησία θέσπισε ημέρες νηστείας. Σίγουρα δεν ήταν διαμορφωμένη όπως είναι σήμερα αλλά, οπωσδήποτε, υπήρχε στη ζωή των πιστών. Εξελίχθηκε με την πάροδο των χρόνων και κατά τον 4^ο αιώνα πήρε τη σημερινή της μορφή και δομή.

Ο Χριστός δεν επέτιμησε ποτέ κάποιον που δεν νήστευε ούτε και όρισε ημέρες και περιόδους νηστείας. Την ίδια στιγμή όμως, ήταν τηρητής του Νόμου και της νηστείας. Ο Ίδιος, μάλιστα, ενήστευσε σαράντα ημέρες στην έρημο. Μήπως είχε ανάγκη ο Θεός τη νηστεία; Βεβαίως όχι, αλλά ως καλός ποιμήν μπαίνει μπροστά και μας δείχνει τον δρόμο. Ο Χριστός δεν κατέκρινε την νηστεία αλλά την υποκρισία και την επιδεικτική νηστεία.

Η νηστεία είναι μέρος του πνευματικού αγώνα του Χριστιανού, είναι μέσο προς την αρετή, δεν είναι αυτοσκοπός. Μέσω της νηστείας, γυμνάζουμε τη θέλησή μας, τιθασεύουμε τις επιθυμίες μας και ασκούμε στην εγκράτεια. Είναι σαν μια στρατιωτική άσκηση σε περίοδο ειρήνης, ούτως ώστε όταν συμβεί πόλεμος να υπάρχει μαχητική ικανότητα και εμπειρία.

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο ευαγγελιστής Ματθαίος μάς μεταφέρει τα λόγια του Χριστού που λέει: «όταν νηστεύετε, μη γίνεσθε όπως οι υποκριτές σκυθρωποί που αφήνουν άπλυτα τα πρόσωπά τους, για να φανούν στους ανθρώπους ότι νηστεύουν. Εσύ, όμως, όταν νηστεύεις, άλειψε το κεφάλι σου και νίψε το πρόσωπό σου, για να μη φανείς στους ανθρώπους πως νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου που σε βλέπει στα κρυφά. Και ο Πατέρας σου που σε βλέπει στα κρυφά θα σου αποδώσει στα φανερά».

Η νηστεία πρέπει να γίνεται με γνώμονα τις δικές μας αντοχές και ικανότητες χωρίς, όμως, να παραβλέπουμε και τον αγώνα του συνανθρώπου μας. Οι κανόνες της νηστείας αφορούν στα υγιή μέλη της Εκκλησίας αφού, όπως επισημαίνουν κάποιοι πατέρες της Εκκλησίας, η νηστεία είναι «παθοκτόνος και ου σωματοκτόνος». Θα πρέπει η νηστεία να τηρείται πάντοτε με την καθοδήγηση του πνευματικού μας, ο οποίος γνωρίζει τα πνευματικά και σωματικά μας αποθέματα. Αν δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τη νηστεία της Εκκλησίας ας μην κατακρίνουμε την αυστηρότητα με την οποία την ακολουθεί κάποιος άλλος. Αλλά και αντίθετα, αν εσύ μπορείς να ακολουθείς τη νηστεία της Εκκλησίας με ακρίβεια δεν πρέπει να επαίρεσαι και να κατακρίνεις τον αδελφό σου που είναι πιο αδύναμος πνευματικά και προπαντός δεν θα πρέπει να διαφημίζεις τον αγώνα σου.

Ας επιδοθούμε, λοιπόν, με ζήλο και προσήλωση όλοι στον δικό μας αγώνα, «έκαστος κατά την ιδίαν αυτού δύναμιν», για να αποταμιεύσουμε όσους περισσότερους πνευματικούς θησαυρούς μπορούμε, με τους οποίους θα μπορέσουμε να κερδίσουμε την αιώνια ζωή.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

προσκυνούμε στις ιερές εικόνες, ομολογώντας, έτσι, ότι «ου δοκήσει ουδέ φαντασία, αλλ' αληθεία τω κόσμω εφάνη».

Ιδιαίτερος στην Ορθόδοξη Εκκλησία οι εικόνες δεν είναι γέννημα της φαντασίας του εκάστοτε καλλιτέχνη. Τα αρχέτυπα - ο Κύριος, η Παναγία, οι Άγιοι - είναι υπαρκτά, ιστορικά πρόσωπα με τα ιδιαίτερα προσωπικά χαρακτηριστικά τους. Οι Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου παρατηρούν χαρακτηριστικά: «Ιδόντες τον Κύριον, καθώς είδον, ιστορήσαντες εξωγράφησαν. Ιδόντες Ιάκωβον τον αδελφόν του Κυρίου, καθώς είδον αυτόν, ιστορήσαντες εξωγράφησαν...».

Η αξία των εικόνων, ωστόσο, δεν εξαρτάται από τις καλλιτεχνικές ικανότητες του ζωγράφου, ούτε παραβλάπεται η λειτουργικότητά τους από την αδεξιότητα του καλλιτέχνη να αποδώσει επιτυχώς τα χαρακτηριστικά του εικονιζομένου προσώπου. Κι αυτό διότι η προσκύνηση της εικόνας δεν απονέμεται στην αποτυπωμένη στο ξύλο μορφή αλλά στο εικονιζόμενο πρόσωπο. Εξάλλου είναι φανερό ότι η βυζαντινή τέχνη δεν επιδιώκει ν' αποδώσει πιστά και φυσιοκρατικά το ανθρώπινο πρόσωπο ή τον αισθητό κόσμο αλλ' έχει σκοπό να αναγάγει, νοητά, τον πιστό στις θείες πραγματικότητες και να του μεταδώσει τις αλήθειες της πίστεως.

Η Εκκλησία διδάσκει ότι η προσκύνηση που αποδίδουμε στην εικόνα δεν είναι λατρευτική, αφού η λατρεία προσφέρεται μόνο στον Τριαδικό Θεό, αλλά σχετική και τιμητική και, κατά τον ιερό Δαμασκηνό, «επί το πρωτότυπον διαβαίνει». Ασπαζόμενοι την εικόνα δεν τιμούμε την ύλη, το ξύλο και τα χρώματα, αλλά του «εικονιζομένου την υπόστασιν», και μέσω αυτού τον ίδιο τον Θεό.

Οι εικόνες αποτελούν την «διά σχημάτων και χρωμάτων» έκφραση ολόκληρου του Ευαγγελίου, γι' αυτό και είναι ισάξιες με το Ευαγγέλιο και τον Τίμιο Σταυρό. Με τη θέα τους διδάσκουν και παιδαγωγούν τους πιστούς «εν αήκω φωνή» και τους ανάγουν σε ζωντανή σχέση και μίμηση της ζωής των εικονιζομένων προσώπων. Είναι, όπως γράφει ο Μέγας Βασίλειος, τα βιβλία των γραμμάτων. Ένας σύγχρονος θεολόγος, μάλιστα, γράφει ότι οι εικόνες αποτελούν «οδηγό της θεώσεως του ανθρώπου».

Έχουν, όμως, και πνευματική αξία οι εικόνες. Δεν είναι απλά αντικείμενα τέχνης αλλά πορθμεία και αγωγοί της Θείας Χάριτος. Ο Θεός, μέσω των αγίων Του, οι οποίοι είναι μυστικώς και κατά χάριν παρόντες στις εικόνες τους, μεταδίδει τη χάρη Του, αγιάζει και ζωοποιεί τους πιστούς. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός σημειώνει ότι στις εικόνες των Αγίων «ανεκφοιτήτως ένεσι η του Πνεύματος χάρις» και ότι όπως «η προσκύνησις της εικόνας επί το πρωτότυπον διαβαίνει», κατά τον ίδιο τρόπο και «η αγιοποιός ενέργεια εκ του πρωτοτύπου εκπορεύεται».

Έχοντας, λοιπόν, κατά νουν τη θεολογία των ιερών εικόνων μπορούμε να κατανοήσουμε τους αγώνες της Εκκλησίας για την επικράτησή τους. Ας τις προσκυνούμε με πίστη και ευλάβεια κι ας μακαρίσουμε τη μνήμη όλων εκείνων που αγωνίστηκαν για την ορθόδοξη πίστη: «των της Ορθοδοξίας προμάχων ... αιωνία η μνήμη».

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. β' 11 - 18

Ευαγγέλιο: Λουκ. α' 24 - 38

25 Μαρτίου 2021

Διπλή γιορτή η σημερινή. Θρησκευτική, ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου όπου ανοίγουν οι ουρανοί και κατεβαίνει στη γη ο Αρχάγγελος Γαβριήλ για να αναγγείλει στην Παρθένο Μαριάμ το «Χαίρε Κεχαριτωμένη, ό Κύριος μετά σου».

Και Εθνική, όπου ο Παλαιών Πατρών Γερμανός κηρύσσει την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων κατακτητών. Γιορτάζουμε, δηλαδή, τη σωτηρία και την ελευθερία μας.

«Εὐαγγελίζου γῆ καρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν », ψάλλει η Εκκλησία μας πανηγυρικά, διότι αρχίζει σήμερα το κεφάλαιο της Θείας Οικονομίας για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων. Αρχίζει σήμερα το μέγα μυστήριο της φανέρωσης του Υιού του Θεού και Υιού της Παρθένου, το οποίο με χαρά ευαγγελίζεται ο Αρχάγγελος Γαβριήλ.

Περιλαμβάνει η σημερινή μέρα τη δόξα του Θεού, τη δόξα της Παναγίας, τη δόξα όλων των ανθρώπων, αφού γι' αυτούς έγινε ο Ευαγγελισμός. Είναι και δόξα της Ελλάδας, διότι την ημέρα αυτή δέχεται ταυτόχρονα και την ψυχική λύτρωση και την εθνική απελευθέρωση.

Χαίρονται και αγάλλονται οι ψυχές μας, και δοξολογούν τον Υιό του Θεού και Υιό της Παρθένου. Σκιρτούν οι καρδιές μας από αισθήματα πίστης, ευγνωμοσύνης, λατρείας προς τον εύσπλαχνο Θεό για το μεγάλο δώρο που μας χάρισε. Το δώρο της ελευθερίας από την αμαρτία και της ελευθερίας από την σκλαβιά.

Σωτηρία και θυσία, ελευθερία και θυσία. Η θυσία του Υιού του Θεού έφερε τη σωτηρία, οι θυσίες των προγόνων μας εξασφάλισαν την ελευθερία.

Ο Απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή του, που ακούσαμε σήμερα, μας βοηθά να κατανοήσουμε την έννοια της θυσίας και την αξία της ελευθερίας.

Αναφέρεται στην ενανθρώπιση του Χριστού η οποία μας απάλλαξε από την δουλεία της αμαρτίας και το φόβο του θανάτου και έφερε τη λύτρωση, τη σωτηρία και την ελευθερία των ψυχών μας.

Μας λέει «ό αγιάζων και οι αγιαζόμενοι έξ ενός πάντες*». Αγιάζων είναι ο Χριστός και αγιαζόμενοι είμαστε όλοι οι Χριστιανοί που πιστεύουμε σε Αυτόν και ακολουθούμε τον λόγο του Ευαγγελίου Του. Αγιαζόμαστε από τη Χάρη Του και βρίσκουμε τη λύτρωση από το κακό.

Και ο αγιάζων Χριστός και εμείς οι αγιαζόμενοι καταγόμαστε όλοι από τον Θεό. Ο μεν Χριστός κατά φύσιν ως Υιός και Λόγος του Θεού Πατρός, και εμείς ως κατά χάριν και υιοθεσίαν τέκνα του Θεού. Και αξιωνόμαστε να Τον ονομάσουμε Πατέρα μας. Και ο Χριστός ως πρωτότοκος αδελφός μάς αναγνωρίζει ως αδελφούς Του.

Χάριν, λοιπόν, αυτής της αδελφικής αγάπης και στοργής, ο Χριστός, εσαρκώθη, εσταυρώθη για να ελευθερώσει εμάς τους αδελφούς Του, από τη δουλεία του διαβόλου, την αμαρτία και τον θάνατο. Για να μας απαλλάξει από τον φόβο του θανάτου, πήρε πάνω Του την ασθενή και φθαρτή ανθρώπινη φύση μας και πέθανε για να μας χαρίσει τη σωτηρία της ζωής, την αιώνια λύτρωση και την ελευθερία της ψυχής μας.

Αλλά και σήμερα είμαστε δούλοι των παθών μας, αντιμετωπίζουμε την αμαρτία και αντικρύζουμε τον θάνατο. Έχομε όμως την ανεξαρτησία μας και κατέχομε την ανίκητη δύναμη για να τα νικήσουμε. Τώρα με τον θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού, είμαστε νικητές, θριαμβευτές, και, δυνάμει, ελεύθεροι από τα πάθη της κακίας.

Ο θάνατος, η θυσία και η νίκη της Ανάστασης του Χριστού, ενέπνευσαν και τον αγώνα της εθνικής παλιγγενεσίας. Οι αγωνιστές του 1821 που θυσίασαν τα πάντα στον βωμό της ελευθερίας ήταν πρωτίστως πιστοί Χριστιανοί.

Από την ηθική ελευθερία που τους μετέδιδε ο Χριστός εμπνεύσθηκαν και την εθνική τους ελευθερία. Από τη θυσία και τον θάνατό Του, πήραν δύναμη για να αγωνιστούν, να πολεμήσουν, να πεινάσουν, να διψάσουν, να θυσιαστούν. Και με την δική τους θυσία κατάφεραν να καρποφορήσει το δέντρο της ελευθερίας.

Θυσία ο Χριστός, θυσία κι εμείς σήμερα. Ζωή και Ανάσταση μας έφερε ο θάνατος του Χριστού, ανάσταση και ελευθερία θα φέρει και η δική μας θυσία στον κατεχόμενο τόπο μας.

Ο Απόστολος Παύλος επιμένει να τονίζει και να υπογραμμίζει την ενανθρώπιση του Χριστού. Κι αυτό, διότι μόνο αν ο άνθρωπος κατανοήσει αυτό το μυστήριο, θα φέρει στη ψυχή του την λύτρωση. Θα τον συγκινήσει και θα τον εμπνεύσει για να αγωνιστεί για τη δική του ελευθερία.

Ο Χριστός δεν ήλθε στη γη σαν άσαρκος άγγελος, γιατί δεν ήρθε να σώσει αγγέλους. Φόρεσε την ανθρώπινη σάρκα γιατί ήρθε να σώσει ανθρώπους, τους απόγονους του Αδάμ. Γι' αυτό έπρεπε να εξομοιωθεί μαζί τους και να τους ονομάσει αδελφούς του.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, ο Θεάνθρωπος, ο εύσπλαχνος και πονετικός Αρχιερέας, να νιώσει καλύτερα ως άνθρωπος τους πειρασμούς, τις αδυναμίες και τους ανθρώπινους κινδύνους. Έτσι από αυτά που έπαθε έμαθε να πονάει και να βοηθάει τους ανθρώπους στις θλίψεις και δοκιμασίες της ζωής.

Αυτό ακριβώς έγινε και στο υπόδουλο Γένος μας κατά τα σκοτεινά χρόνια της μεγάλης δουλείας του. Κάτω από την βαρβαρότητα του Τούρκου αντίκρυζε μόνο την απελπισία και τον θάνατο. Και όμως ούτε πέθανε, ούτε απελπίσθηκε, αλλά στάθηκε ζωντανό και έζησε τα χρόνια της δουλείας με υπομονή, πίστη και ελπίδα, και ανέστησε την ένδοξη και ποθητή του ελευθερία.

Ποιος όμως, αγαπητοί μου, το σπλαχνίσθηκε και στάθηκε στο πλευρό του, παρήγορος προστάτης και γενναίος εμψυχωτής; Ποιος του έδωσε, του μετάδωσε την υπομονή, και την καρτερία;. Ποιος σκούπισε τα δάκρυά του και εμαλάκωσε τις πληγές του;

Εκείνος. Μόνο Εκείνος που έγινε όμοιος με εμάς. Που με το στόμα των ιερέων Του παρηγορούσε το Ελληνικό Γένος. Με τα μοναστήρια Του κράτησε ζωντανή την Ορθοδοξία και τα Ελληνικά γράμματα. Και με το χέρι των λειτουργών Του εσκούπιζε τα δάκρυα των πονεμένων ανδρών, γυναικών και παιδιών. Μόνο ο Χριστός και η αγία Εκκλησία Του.

Αλήθεια, τι χρωστάμε εμείς οι Έλληνες στον Σωτήρα μας και την Εκκλησία Του! Πόση ευγνωμοσύνη και δοξολογία! Ας του τα αναπέμπουμε, λοιπόν, πάντοτε με αγάπη, κυρίως σήμερα, κατά την μεγάλη διπλή γιορτή του Ευαγγελισμού ευχαριστίες και δοξολογίες για την ελευθερία που μας δώρισε και συνεχίζει να μας δωρίζει.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

28 Μαρτίου 2021

Το Ευαγγέλιο της σημερινής Κυριακής μας διηγείται τη θεραπεία ενός παραλύτου στην Καπερναούμ. Ο Χριστός βρίσκεται σ' ένα σπίτι και διδάσκει τον κόσμο που τον παρακολουθεί. Ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους υπάρχουν και κάποιοι γραμματείς και φαρισαίοι που τον ακούουν, με την πρόθεση να τον κατηγορήσουν για τα όσα λέει και πράττει.

Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, τέσσερις άνθρωποι που μεταφέρουν έναν παράλυτο φτάνουν στον χώρο αυτό. Μη μπορώντας να πλησιάσουν τον Σωτήρα, λόγω της κοσμοσυρροής, αναγκάζονται να τον ανεβάσουν στη στέγη του σπιτιού και αφού χαλάσουν την οροφή να τον κατεβάσουν από εκεί «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» για να τον θεραπεύσει. Ο Χριστός για να επιβραβεύσει την πίστη των τεσσάρων φίλων του παραλύτου, απευθυνόμενος στον παράλυτο του λέει ότι «πλέον οι αμαρτίες σου είναι συγχωρεμένες».

Στη συνέχεια εμφανίζονται οι φθονερές σκέψεις των φαρισαίων, ότι τα λεγόμενα του Χριστού συνιστούν βλασφημία, γιατί μόνο ο Θεός συγχωρεί αμαρτίες. Τότε, ο Κύριος, για να επιβεβαιώσει την Θεϊκή του προέλευση, γιατρεύει τη σωματική παράλυση του ανθρώπου και του ζητά να σηκωθεί, να πάρει το κρεβάτι του και να πάει στο σπίτι του.

Η διδασκαλία του σημερινού Ευαγγελίου είναι πολύπλευρη και ουσιαστική ως προς τη σωτηρία των ανθρώπων. Πρώτη διαπίστωση η αγάπη και το συνεχές ενδιαφέρον του Θεού για τους πάσχοντες και αμαρτωλούς ανθρώπους. Κατηγορίες ανθρώπων στις οποίες ο Χριστός δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον εξαντλώντας την αγάπη και συμπόνοια Του, ώστε να τους ανακουφίσει από τον σωματικό πόνο, αλλά συνάμα να καταστήσει πιο ελαφρύ το ψυχικό φορτίο που τους βαραίνει, συγχωρώντας τις αμαρτίες τους.

Σήμερα όμως, δεν θα μιλήσουμε για την αγάπη του Χριστού προς τους ανθρώπους ή για τη συμπόνοια και ευσπλαχνία που επιδεικνύει στις πολλές περιπτώσεις ανθρώπων που υποφέρουν από κάποια ασθένεια. Θα μιλήσουμε για την αγάπη των συνανθρώπων, των φίλων του παραλύτου, που η δική τους πίστη ήταν αφορμή να σωθεί ψυχικά και σωματικά ο παράλυτος φίλος τους. Γι' αυτή τη συμπεριφορά θα μιλήσουμε και πώς μας επηρεάζει εμάς άμεσα σήμερα.

Η περίπτωση του παραλύτου δεν αφορούσε μόνο την σωματική παράλυση του ανθρώπου αλλά και την ψυχική παράλυση. Το συμπέρασμα αυτό βγαίνει μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο, αφού πρώτα ο Ιησούς Χριστός του συγχωράει τις αμαρτίες, γιατρεύοντας την ψυχική παράλυση του, και μετά κάνει το θαύμα θεραπεύοντας και την σωματική. Το γεγονός ότι αφορά ένα αμαρτωλό τέκνο του Θεού δεν εμποδίζει τον Χριστόν να τον καταστήσει καθ' όλα υγιή. Ο Χριστός αντιλαμβάνεται την πίστη των τεσσάρων φίλων του παραλύτου, που με πολύ κόπο και αποφασιστικότητα τον μετέφεραν μπροστά Του, πιστεύοντας και γνωρίζοντας ότι μόνο Αυτός μπορούσε να τον θεραπεύσει. Άρα λοιπόν η πίστη

στον Σωτήρα από τους φίλους του παραλύτου, ήταν η αφορμή να σωθεί ο αμαρτωλός φίλος τους.

Πολλές φορές όταν μιλάμε για πίστη εννοούμε την προσωπική πίστη κάποιου ανθρώπου. Ποτέ δεν σκεφτήκαμε την πίστη του συνόλου της Εκκλησίας, των φίλων, των συγγενών. Για το πόσο σημαντική μπορεί να είναι η πίστη των άλλων για τα τέκνα του Θεού που βρίσκονται μακριά από το θέλημά Του. Η πίστη των άλλων στην ζωή κάθε αμαρτωλού ή απίστου που δεν γνωρίζει γι' αυτή την προοπτική στη ζωή του, μπορεί να είναι η αιτία της σωτηρίας του και η ένταξη ακόμη ενός μέλους στο σώμα της Εκκλησίας, στο σώμα του Χριστού. Ο Απ. Παύλος στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του, παρομοιάζει αυτή την ενέργεια, δηλ. τη μέριμνα υπέρ των άλλων, με το ενδιαφέρον των άλλων μελών του σώματος για κάποιο από αυτά που πάσχει. Η θεραπεία ωφελεί όλα τα μέλη ως ένα σώμα. Γράφει για το συγκεκριμένο θέμα: «ἵνα μὴ ᾗ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη» (Α' Κορ 12,25) δηλαδή έτσι ώστε να μην υπάρχει πόλεμος μέσα στο σώμα, αλλά τα μέλη να φροντίζουν το ένα το άλλο. Γιατί «Ὑμεῖς ἔστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ 12, 27) αποτελούμε όλοι μαζί το σώμα Χριστού και είμαστε μέλη Του, ο καθένας μας χωριστά.

Τον αμαρτωλό ή τον άνθρωπο που βρίσκεται εκτός Εκκλησίας, πολλές φορές τον απομονώνουμε και τον απορρίπτουμε ως κάτι ακρείαστο στο σύνολο της ζωής της Εκκλησίας. Ξεχνάμε όμως ότι αυτός ο «αμαρτωλός Τελώνης» είναι το τέκνο του Θεού. Αυτό συμβαίνει γιατί ο καθ' ένας μας βλέπει την πίστη ως προσωπικό θέμα και ότι μόνο εμείς δικαιούμαστε να βρισκόμαστε μέσα σε αυτή την ζωή της Εκκλησίας. Λησμονούμε τη συλλογική διάσταση της Εκκλησίας που συμπεριλαμβάνει όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως καταγωγής ή κοινωνικής προέλευσης του καθ' ενός μας. Ίσως το μοναδικό κοινοτικό μέρος όπου όλοι είμαστε ίσοι, ιερέας, ψάλτες, επίτροποι και οι υπόλοιποι πιστοί είναι ο ναός. Έχουμε όλοι ακριβώς την ίδια ιδιότητα για τον Θεό και μας αγαπά όλους με τον ίδιο τρόπο.

Το σύνολο των μελών της Εκκλησίας δεν αποτελούν οπαδούς κάποιας ιδεολογίας, ούτε είμαστε μέλη κάποιου σωματείου, είμαστε όλοι υπηρέτες της αγάπης του Θεού. Πρέπει λοιπόν να καταξιώσουμε την πίστη και την ζωή μας στο έργο της διακονίας της αγάπης προς τους συνανθρώπους μας. Η προσφορά και αφοσίωση μας προς τους άλλους, είναι ικανή να αλλάξει τη ζωή τους και να μετατρέψει την κόλασή τους σε παράδεισο.

π. Χρίστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

4 Απριλίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στον δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό το προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων, υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματά Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Απαρνησάσθω εαυτόν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες

μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές, αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ίδιου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας.

Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μάς τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρας αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλεύασματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα Του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους Του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νίκα". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13 - 20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ' 17 - 31

11 Απριλίου 2021

Δυο ερωτήματα απηύθυνε ο Κύριος στον δύστυχο εκείνο πατέρα που συνάντησε κατεβαίνοντας από το όρος Θαβώρ μετά τη Μεταμόρφωση. Πόσο καιρό ταλαιπωρείται το παιδί του από το δαιμονικό πνεύμα, και εάν πιστεύει πραγματικά ότι Αυτός μπορεί να τον βοηθήσει. Εκείνος απάντησε ότι αυτό συμβαίνει από την παιδική του ηλικία και, με δάκρυα στα μάτια, ομολόγησε την πίστη του στον Κύριο, ζητώντας, όμως, την ενίσχυσή Του σ' αυτό. Τότε ο Κύριος, επιτιμώντας το δαιμονικό πνεύμα, το εξέβαλε από το ταλαιπωρο παιδί.

Πολλά τα μηνύματα της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Ας εκθέσουμε τα κυριότερα:

1. Αποδεικνύεται η ύπαρξη των δαιμονικών πνευμάτων και η δράση τους εναντίον των ανθρώπων. Η μεγαλύτερη νίκη του διαβόλου είναι να πείσει τους ανθρώπους για την ανυπαρξία του, ούτως ώστε να δρα ανενόχλητα και να τους παρασέρνει στην αμαρτία. Με την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία «τη συμβουλία του όφεως» και την απομάκρυνσή του από τον Δημιουργό του, ο διάβολος αύξησε τις επιθέσεις του στους ανθρώπους. Γι' αυτό βλέπουμε σε πολλά σημεία τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη τα δαιμονικά πνεύματα να κατακυριεύουν τους ανθρώπους, φθάνοντας μέχρι το σημείο να βλάψουν και την ίδια τη ζωή τους. Ο Χριστός, όμως, με την ενανθρώπησή Του, την όλη επίγεια δράση Του και, κυρίως, με την Ανάστασή Του, συνέτριψε την ισχύ του Διαβόλου και κατήργησε την εξουσία του στους ανθρώπους. Μετά την Ανάσταση του Χριστού το μόνο που μπορεί να κάνει ο διάβολος είναι να σπέρνει στον άνθρωπο τον πειρασμό. Αυτό, βεβαίως, το επιτρέπει ο Θεός για δική μας ωφέλεια, προκειμένου μέσα από τη δοκιμασία να προσδεύουμε πνευματικά και να στερεωνόμαστε στο αγαθό. Με την πνευματική πάλη μας κατά των πειρασμών αποδεικνύουμε έμπρακτα την ελεύθερη επιλογή μας να ακολουθήσουμε το θέλημα του Θεού. Η ωφέλεια που δέχεται ο άνθρωπος μέσα από τους πειρασμούς θα μπορούσε να παραλληλιστεί με το ανοσοποιητικό σύστημα του ανθρώπινου οργανισμού. Χωρίς τα αντισώματα ακόμα κι ένα κοινό κρυολόγημα ή ο παραμικρός ιός θα ήταν ικανά να κλονίσουν την υγεία του και να προκαλέσουν την κατάρρευσή του. Κατά αντιστοιχία οι πειρασμοί, μικροί ή μεγάλοι, μας δημιουργούν πνευματικά αντισώματα. Ο άνθρωπος, όμως, που ζει μέσα στην Εκκλησία και μετέχει στα μυστήριά της είναι θωρακισμένος με τη χάρη του Θεού και μπορεί να αποκρούει νικηφόρα «τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού» και να αναχαιτίζει του πειρασμούς.
2. Ένα δεύτερο, εξίσου σημαντικό, μήνυμα που αντλούμε από τη σημερινή περικοπή είναι η μεγάλη ευθύνη που επωμίζονται όσοι από μας έχουν υπό την επίβλεψη και την προστασία τους παιδιά. Ο πατέρας του σημερινού

ευαγγελίου δεν κινητοποιήθηκε άμεσα, με το που είδε τα πρώτα σημάδια στο παιδί του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η κατάσταση του παιδιού να χειροτερεύει διαρκώς, σε σημείο που να κινδυνεύει και η ίδια η ζωή του. Διδασκόμαστε, έτσι, όσοι μας εμπιστεύτηκε ο Θεός την ανατροφή παιδιών, ότι θα πρέπει από νωρίς, από την τρυφερή τους ηλικία να τα νουθετήσουμε στον φόβο και την αγάπη του Κυρίου. Ο μεγαλύτερος παιδαγωγός της Εκκλησίας μας, ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει χαρακτηριστικά ότι «οι ψυχές των παιδιών είναι εύπλαστες και τρυφερές· όταν εντυπωθούν επάνω τους τα καλά διδάγματα από την αρχή, κανείς δεν μπορεί να τα αφαιρέσει, όταν στη συνέχεια γίνουν σκληρές σαν σφραγίδα, όπως συμβαίνει με το κερί». Ας μην περιμένουμε, λοιπόν, τα παιδιά μας να πέσουν για να τα διδάξουμε. «Κάλλιον το προλαμβάνειν του θεραπεύειν». Ας τα μεταφτεύσουμε από μικρά στον πνευματικό ανθώνα της Εκκλησίας και ας τα μυήσουμε από νωρίς στη μυστηριακή και λειτουργική ζωή. Η χριστιανική ανατροφή θα αποτελέσει ασπίδα στη μετέπειτα ζωή τους, όταν θα βρεθούν αντιμέτωπα με τους πολλούς πειρασμούς και τις παγίδες του πονηρού που είναι γεμάτη η κοινωνία μας. Και βεβαίως η σωστή ανατροφή των παιδιών δεν γίνεται μόνο με τα λόγια και τις νουθεσίες, αλλά, πρωτίστως, με το δικό μας παράδειγμα και τη δική μας ζωή.

3. Ένα τρίτο μήνυμα που παίρνουμε από το σημερινό ευαγγέλιο είναι για τη δύναμη της πραγματικής νηστείας και προσευχής. Αυτές αποτελούν τα πνευματικά μας εφόδια, την περικεφαλαία και το ξίφος μας μέσα στο πνευματικό στάδιο των αρετών. Φθάσαμε, ήδη στην τέταρτη Κυριακή των Νηστειών και ο αγώνας μας κατά των παθών εντείνεται. Χρειαζόμαστε πνευματικό ανεφοδιασμό και αυτός μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την προσευχή. Η προσευχή αποτελεί τη συνομιλία μας με τον Θεό. Μέσα απ' αυτήν τα πνευματικά και σωματικά μας αισθητήρια είναι στραμμένα προς τον Κύριο και ασφαλισμένα. Μα κι η αληθινή νηστεία είναι πράγματι «όπλον κραταίον». Ο μέγας Βασίλειος μας δίνει τον ορισμό της πραγματικής νηστείας: «αληθής νηστεία η των κακών αλλοτρίωσις, εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους και επιπορκίας».

Έχοντας αυτά κατά νουν, ας συνεχίσουμε με περισσότερο ζήλο και θερμην την κοπιώδη ανάβαση στην πνευματική κλίμακα των αρετών, με τη βεβαιότητα ότι στην κορυφή αναμένει τους αγωνιστές ο ίδιος ο Χριστός «στέφος αυτοίς κομίζων νικητικόν».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11 - 24

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32 - 45

18 Απριλίου 2021

Είπαμε πολλές φορές μέχρι σήμερα ότι η Σαρακοστή είναι ένα πνευματικό ταξίδι και πως εμείς οι πιστοί είμαστε οι ταξιδιώτες. Το ταξίδι αυτό σιγά σιγά τελειώνει, αφού η σημερινή Κυριακή είναι η τελευταία Κυριακή αυτής της ευλογημένης περιόδου. Σε μια εβδομάδα θα εορτάσουμε την πανηγυρική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα και στη συνέχεια θα δούμε βήμα βήμα τον Χριστό να πορεύεται προς τον Σταυρό και την Ανάσταση.

Λίγες, λοιπόν, μέρες πριν από αυτά τα σημαντικά για τη σωτηρία μας γεγονότα, η Εκκλησία προσπαθεί να μας προετοιμάσει ακόμα περισσότερο, γι' αυτό ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο τον Χριστό να μιλάει στους μαθητές Του, και διαχρονικά σε όλους εμάς, γι' αυτά τα οποία θα συμβούν όταν θα φθάσουν στα Ιεροσόλυμα. Είναι οι τελευταίες ημέρες της επίγειας ζωής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ακολουθούμενος από τους Μαθητές Του, ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα. Ορισμένα σημεία από όσα τους λέει, δεν τα καταλαβαίνουν και τόσο πολύ. Έτσι, ενώ τους κάνει λόγο για μαρτυρία, Σταυρό και θάνατο, κάποιιοι από αυτούς συζητούν για πρωτεία και ζητούν θέσεις.

Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης σπεύδουν να προλάβουν τους άλλους στην εξασφάλιση των πρωτείων. «Διδάσκαλε», του λένουν, «θέλουμε να μας κάνεις κάτι που θα σου ζητήσουμε... τώρα που θα δοξαστείς, που θα καθίσεις σε θρόνο βασιλικό, δώσε μας τις δύο πρώτες θέσεις στο βασίλειό σου. Κάνε μας τη χάρη να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος αριστερά σου». Ας μην μας παραξενεύει αυτή η άγνοια των Μαθητών. Γιατί δεν είχαν αντιληφθεί το νόημα που θα είχε η Σταυρική Του Θυσία. Εξάλλου, δεν είχαν ακόμα δεχθεί την Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, δεν είχε ακόμα γίνει η Πεντηκοστή και έτσι σκεπτόντουσαν ανθρώπινα.

Οι δύο μαθητές ζητούσαν από το Χριστό δόξα με ανθρώπινα κριτήρια, έχοντας κατά νουν ότι η βασιλεία Του είναι αισθητή και κοσμική. Ο Χριστός όμως διορθώνει την εσφαλμένη τους πίστη, υποδεικνύοντας την πραγματική και αιώνια δόξα, που διέρχεται μέσα από το «ποτήριον», που είναι τα πάθη και ο Σταυρός. Τώρα, αυτά τα ίδια λόγια, λίγες μέρες πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα, έρχεται σήμερα ο Χριστός να τα απευθύνει και σε εμάς.

Μας θυμίζει με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα πρόκειται να του συμβούν. Και το ερώτημα είναι το εξής: Εμείς είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε αυτά τα γεγονότα όπως θέλει ο Χριστός; Σήμερα καταδικάζουμε την συμπεριφορά των υιών Ζεβεδαιού, που ενώ ο Χριστός τους μιλούσε για τα πάθη Του και την Ανάστασή Του, εκείνοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν όσα τους έλεγε και ουσιαστικά ονειρεύονταν θέσεις σε κυβερνήσεις και επίγεια δόξα.

Πόσο μικροπρεπείς είναι συχνά οι πόθοι και τα αιτήματά μας; Λαχταράμε τιμές, διακρίσεις, πρωτεία, δύναμη, χρήμα, δόξα, επιβολή στον κόσμο αυτό. Και το τραγικό είναι ότι τα ζητάμε από Εκείνον που περιφρόνησε όλα αυτά και απεκάλυψε την μηδαμινότητά τους. Παραπονιόμαστε πολλές

φορές, ότι ο Κύριος δεν εισακούει την προσευχή μας. Ξεχνάμε όμως κάτι πολύ σημαντικό, δεν επιθυμούμε Εκείνον αλλά κάτι από Εκείνον. Έτσι ο Χριστός δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα μας διότι δεν ξέρουμε τι ζητάμε.

Ο αληθινός Χριστιανός την αληθινή, την πραγματική δόξα την ανακαλύπτει στην εξυπηρέτηση του πλησίον, στην καρδιακή προσφορά, που μπορεί να φθάσει ακόμα και στο μαρτύριο. Το να προσφέρεται κάποιος στον συνάνθρωπο για χάρη του Θεού, με ανιδιοτέλεια, αυτό είναι η αληθινή δόξα. Όπως και για τον Θεάνθρωπο δόξα είναι ο Σταυρός Του. Και όπως Εκείνος πέρασε τον επίγειο βίο Του ευεργετώντας αδιάκοπα τον άνθρωπο, έτσι και εμείς, ακολουθώντας το παράδειγμά Του καλούμαστε να κάνουμε το ίδιο προς όλους, χωρίς διακρίσεις.

Για να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας όπως θέλει ο Χριστός, ένα πράγμα απαιτείται από εμάς. Η μετάνοια. Τι σημαίνει μετάνοια; Μετάνοια σημαίνει αλλαγή του νου, αλλαγή του τρόπου ζωής μας. Στον βίο της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, που η Εκκλησίας μας εορτάζει και σήμερα Κυριακή Πέμπτη των Νηστειών, διαβάζουμε ότι όταν η Οσία έφθασε στα Ιεροσόλυμα κατά την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού και προσπαθούσε να εισέλθει μαζί με το πλήθος των προσκυνητών στον Ναό της Αναστάσεως του Κυρίου, σαν κάποιος να της εμπόδιζε την είσοδο. Αφού προσπάθησε τρεις φορές, υποχώρησε για λίγο και στάθηκε παράμερα σε κάποιο σημείο της αυλής. Στη συνέχεια διηγείται η ίδια: «Τότε συναισθάνθηκα την αιτία που με εμπόδιζε να προσκυνήσω τον Τιμίο Σταυρό του Κυρίου. Διότι άγγιξε την καρδιά μου λόγος σωτήριος, ο οποίος μου φανέρωσε ότι η ακαθαρσία των έργων μου ήταν αυτή που μου έκλεινε την είσοδο». Και αφού απευθύνθηκε στην Παναγία και υποσχέθηκε πως αν αξιωθεί να προσκυνήσει τον Τιμίο Σταυρό, θα εγκαταλείψει τον κόσμο και την αμαρτία, όπως αναφέρει η ίδια «Αξιώθηκα να προσκυνήσω τον ζωοποιό Σταυρό, είδα τα μυστήρια του Θεού και αισθάνθηκα πόσο πρόθυμος είναι ο Κύριος να δεχτεί τη μετάνοιά μας.»

Αγαπητοί μου αδελφοί, αυτές τις πάνσεπτες και άγιες ημέρες που έρχονται, ας στρέψουμε τη σκέψη μας, τον νου και την καρδιά μας στον Λυτρωτή και Σωτήρα μας Χριστό, στον Μόνο Ευεργέτη μας. Ας του προσφέρουμε την ολόψυχη πνευματική μας λατρεία. Ας αφήσουμε μπροστά στον Σταυρό Του τα δάκρυα της μετανοίας μας και μαζί με τον μετανοημένο ληστή ας επαναλάβουμε την επίκληση «Μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου».

Ας τον συνοδεύσουμε στην Σταυρική Του πορεία προς τα Ιεροσόλυμα. Πορεύεται για να σταυρωθεί για χάρη μας. Ας τον ικετέψουμε, να αξιωνόμαστε να σταυρώνουμε σε καθημερινή βάση τα πνευματικά μας πάθη, τις αμαρτίες μας, τις αδυναμίες μας, τους εγωισμούς μας, τις κακίες μας, ώστε να αξιωθούμε να ζήσουμε μαζί Του εδώ στην γη, αλλά και στον ουρανό, στην επουράνια και Θεία Του Βασιλεία. Αμήν!

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος Φίλιπ. δ' 4 - 9

Ευαγγέλιο Ιω. ιβ' 1 - 18

25 Απριλίου 2021.

Ήταν κυρίαρχη στη θρησκευτική ζωή των Εβραίων, η γιορτή του Πάσχα. Τους θύμιζε τη λύτρωσή τους από τη δουλεία της Αιγύπτου, αλλά ταυτόχρονα, κατά τρόπο μυστικό, προεικόνιζε και το δικό μας, το Χριστιανικό Πάσχα. Γι' αυτό και στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχαν λεπτομερείς οδηγίες για τον τρόπο γιορτασμού του. Θα έπρεπε σιγά-σιγά, από τους τύπους να αναχθούν στην πραγματικότητα.

Κέντρο του εορτασμού του Πάσχα ήταν η θυσία ενός αρτιμελούς αμνού, που ήταν προεικόνιση της θυσίας του Ιησού Χριστού, του Αμνού του Θεού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου, πέντε μέρες πριν από το Πάσχα, τη 10^η του μηνός Νισάν, κάθε οικογένεια έπρεπε να προμηθευτεί τον αμνό και να τον έχει στο σπίτι της, μέχρι την ημέρα του Πάσχα που θα τον θυσίαζαν. Εκπληρώνοντας, λοιπόν, και αυτούς τους τύπους, έρχεται σήμερα ο Χριστός στην «πόλιν την αγίαν», από την οποία δεν πρόκειται πια να φύγει μέχρις ότου «τελεσθώσι τα επ' αὐτῷ γεγραμμένα» και θυσιαστεί επί του σταυρού.

«Προ ἕξ ημερῶν του Πάσχα», πήγε ο Χριστός στη Βηθανία όπου ανέστησε τον Λάζαρο. «Και τη επαύριον», πέντε δηλ. μέρες πριν από το Πάσχα, όπως διελάμβανε ο Νόμος για την προμήθεια του αμνού, εισέρχεται στην Ιερουσαλήμ, έτοιμος για το Πάθος.

Ὡς αποτέλεσμα της Ανάστασης του Λαζάρου, παρετέθη στον Χριστό δείπνο, όπως μας περιέγραψε η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Αξίζει τον κόπο να εξετάσουμε τα όσα έγιναν σ' αυτό.

Η υποδοχή στο σπίτι του Λαζάρου κρύβει κάτι το συγκλονιστικό στην ανθρώπινή του διάσταση. Εκτός από τον Χριστό, μόνο άλλοι δύο άνθρωποι γνωρίζουν πως, αμέσως μετά το δείπνο εκείνο, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για τον «Υιόν του Ανθρώπου». Ο ένας είναι ο Ιούδας, που θα τον παραδώσει και ο οποίος σκέπτεται ήδη «της προδοσίας το φίλημα». Η άλλη είναι η Μαρία η οποία, νιώθοντας, κατά τρόπο ανεξήγητο, τις θείες βουλές, «μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, μύρα προ του ενταφιασμού κομίζει». Οι άλλοι μαθητές μένουν ανυποψίαστοι για όσα συνταρακτικά θα ακολουθήσουν.

Πίσω από την ενέργεια της Μαρίας, να αλείψει με πολύτιμο μύρο τα πόδια του Χριστού, δεν κρύβεται μόνο η ευγνωμοσύνη της για την ανάσταση του αδελφού της. Αναγνωρίζει με τον τρόπο αυτό και τη θεότητα του Χριστού. Με μύρο εκρίοντο οι βασιλείς κατά την ημέρα της ενθρόνισής τους. Η Μαρία με την ενέργειά της αναγνωρίζει τον Χριστό ως βασιλέα και Κύριο. Γι' αυτό κι η πράξη της συγκίνησε και τότε, όπως συγκινεί και σήμερα, ως εκδήλωση πίστης και ευλάβειας. Ο Χριστός αποκαλύπτει επί πλέον ότι «εις την ημέραν του ενταφιασμού Του» έκαμε ό,τι έκαμε η ευλαβής γυναίκα.

Μέσα στη ζωή της Εκκλησίας ο τύπος της Μαρίας εκφράζει όλους εκείνους οι οποίοι πιστεύουν ειλικρινά στον Χριστό και δέχονται ανεπιφύλακτα τη διδασκαλία Του. Αυτοί θέτουν στη διάθεσή Του ό,τι πολυτιμότερο έχουν, όπως εκείνη τότε το πολύτιμο μύρο και τα πλούσια μαλλιά της.

Δίπλα, όμως, από τη Μαρία, στον ίδιο χώρο, υπάρχει και ο Ιούδας, οποίος σπεύδει να κατακρίνει την ενέργειά της, φορώντας το προσωπίδιο του φιλανθρώπου

και φιλοπτώχου. Παρουσιάζεται να διαμαρτύρεται χάριν, δήθεν, των πτωχών. Γιατί να μην είχε πωληθεί το μύρο και τα χρήματα να είχαν διατεθεί σε φτωχούς;

Είναι άξιο προσοχής το ότι ο Χριστός, που προηγουμένως επαίνεσε την αγαθοεργία προς τους πάσχοντες, λέγοντας «μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται», δεν εγκρίνει τη στάση του Ιούδα ούτε και δέχεται την προτροπή του. «Άφες αυτήν», του λέγει. «Τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών εμέ δε ου πάντοτε έχετε».

Η στάση αυτή του Χριστού θέλει να τονίσει δύο πράγματα: Πρώτα την ελευθερία οποιουδήποτε ανθρώπου, (εδώ της Μαρίας), να εκφράζει με τον τρόπο που αισθάνεται την αγάπη και την αφοσίωσή του προς Αυτόν. Και ύστερα ότι στη ζωή μας έχουν αξία και άλλα πράγματα, πέραν από το ψωμί και τις τροφές. Θα μπορούσαν, ασφαλώς, να χορτάσουν μερικοί φτωχοί σ'ένα δείπνο με τα χρήματα της πώλησης του μύρου. Ποιος, όμως, μπορεί να παραθεωρήσει ή να χαρακτηρίσει ως σπατάλη, το ότι μια γυναίκα διακρίνει στον οριζοντα το φοβερό τέλος του Χριστού και καταλαβαίνοντας ότι δεν θα τύχει της συνηθισμένης περιποίησης των νεκρών, της άλειψης με μύρα, έρχεται να το πράξει η ίδια προκαταβολικά;

Ο Ευαγγελιστής, εισάγοντας την ερώτηση του Ιούδα, μάς προδιαθέτει για τις προθέσεις του, χαρακτηρίζοντάς τον ως «τον μέλλοντα αυτόν παραδιδόναι». Και στη συνέχεια επεξηγεί τις προθέσεις του: Δεν ήταν φιλόπτωχος. Μίλησε για πώληση του μύρου γιατί «κλέπτει ην». Κρατούσε το κοινό ταμείο των μαθητών αλλ' υπεξαιρούσε για τον εαυτό του τα χρήματα. Γιατί ο Ευαγγελιστής να αναφέρεται στον Ιούδα με τόσο αποτροπιασμό και όλοι οι χριστιανοί να μιλούν με αποσιροφή γι'αυτόν; Εφόσον κατά τις Γραφές «έδει παθείν τον Χριστόν», έπρεπε ο Χριστός να πάθει, ποια ήταν η ενοχή του Ιούδα;

Ο Χριστός μιλούσε πάντα στα φανερά. Ήταν γνωστός και στον λαό και στους Φαρισαίους και στους Γραμματείς. Δεν ήταν ανάγκη να τον καταδώσει κάποιος για να συλληφθεί. Θα μπορούσαν οι Φαρισαίοι να τον συλλάβουν όποτε ήθελαν. Δεν το έκαναν και αναζήτησαν έναν προδότη γιατί ήθελαν να έχουν άλλοθι. Ήξεραν ότι ο κόσμος βρισκόταν με το μέρος του Χριστού. Κι αν προς στιγμή κατάφεραν να παρασύρουν τον λαό, ύστερα αυτός θα μετεμελείτο, θα τους ζητούσε εξηγήσεις και θα τους επέρριπτε ευθύνη για τον φόνο του αθώου. Με το να τους τον παραδώσει ένας δικός του, είχαν φοβερό άλλοθι. Θα έλεγαν ότι δεν έφταιαν εκείνοι. Ένας δικός του, που ήξερε όλες τις ραδιουργίες και τις κρυφές ενέργειές του, τους τον παρέδωσε. Κι ότι εκείνοι προχώρησαν για το καλό του τόπου και του λαού.

Ο Χριστός ήταν ανάγκη να σταυρωθεί για να μας λυτρώσει από την αμαρτία και τον θάνατο. Δεν ήταν ανάγκη, όμως, να παραδοθεί από ένα μαθητή. Κι εδώ ευρίσκεται η ασήκωτη ευθύνη του Ιούδα.

Δύο λοιπόν εντελώς διαφορετικές προσεγγίσεις του Χριστού στον ίδιο χώρο. Τώρα που εισερχώμαστε στη Μ. Εβδομάδα ας μιμηθούμε τη Μαρία, φέροντας στον Χριστό, που πορεύεται προς το εκούσιο πάθος, τα μύρα της αγάπης και της ευγνωμοσύνης μας και ας «φύγωμεν» τη γεμάτη δόλο και ιδιοτέλεια, στάση του Ιούδα.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	7/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας	Πα.	2/4	ΤΙΜΗ (Γ' Χαιρ.)
Τρ.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ.	4/4	ΟΜΟΛΟΣ
Κυ.	14/3	ΤΣΑΛΑ	Πα.	9/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Δ' Χαιρ.)
Πα.	19/3	ΑΓΙΟΣ ΚΕΝΔΕΑΣ (Α' Χαιρ.)	Κυ.	11/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυ.	21/3	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Πα.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Ακάθιστος Ύμνος)
Τε.	24/3	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	18/4	ΜΕΣΣΟΓΗ
Πε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη	Κυ.	25/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Πε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)			
Πα.	26/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Β' Χαιρ.)			
Κυ.	28/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	5/3	ΑΚΑΜΑΣ, Άγιος Κόνωνας	Σα.	3/4	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Υπάτιος
Τε.	9/3	ΤΑΛΑ, Άγιοι Σαράντα	Σα.	10/4	ΠΩΜΟΣ, Άγιος Ευφύχιος
Σα.	20/3	ΠΟΛΟΥ, Αγία Ειρήνη - Παναγία	Πα.	16/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθ. Ύμν. - Αγγρην.)
Τε.	24/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Σα.	24/4	ΠΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
Τε.	25/3	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Κυ.	25/4	ΑΡΟΔΕΣ, Άγιος Καλανδίων

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/3	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	4/4	ΑΡΜΟΥ	7/3	ΛΕΜΠΙΑ	11/4	ΤΙΜΗ
14/3	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	11/4	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	14/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	18/4	ΚΟΝΙΑ
28/3	ΜΑΝΔΡΙΑ	18/4	ΚΟΥΚΛΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.489 - 490

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31-46

7 Μαρτίου 2021

Στην προσπάθειά της να μας παρακινήσει σε μετάνοια, η Εκκλησία μάς παρουσίασε τις δυο περασμένες Κυριακές, τις πρώτες Κυριακές του Τριωδίου, δύο παραβολές πολύ διδακτικές. Στην πρώτη μας παρουσίασε τον Θεό να δέχεται τη μετάνοια και να συγχωρεί έναν κατ'έξοχήν αμαρτωλό, τον τελώνη. Στη δεύτερη δέχεται την επιστροφή του Ασώτου υιού, που είχε περιπλανηθεί στους δρόμους της αμαρτίας και σκόρπισε στους πέντε ανέμους όλα τα θεϊκά χαρίσματα. Θέλει να διαμηνύσει, η Εκκλησία, πως όσα και όποια κι αν είναι τα αμαρτήματά μας, ο Θεός μας συγχωρεί, φτάνει να μετανοήσουμε.

Για να μη δημιουργηθεί, όμως, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάμουμε, ο Θεός θα μας δεχτεί, μας παρουσίασε σήμερα, το φοβερό δικαστήριο που θα στηθεί κατά τη Δευτέρα παρουσία του Χριστού. Μας παρουσίασε μian ολόκληρη ομάδα ανθρώπων, που έζησαν μέχρι τέλους χωρίς μετάνοια, να παραπέμπονται στην κόλαση. Έτσι, δεν θα πρέπει να επαναπαυόμαστε στη μακροθυμία του Θεού. Θα πρέπει να υπολογίζουμε και τη δικαιοσύνη του.

Γιατί όμως θα γίνει η κρίση; Η ύπαρξη Κρίσης και ανταπόδοσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη δογματική πίστη της Εκκλησίας μας. Λέει ο Απ. Παύλος: «Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις». Δηλ. κάθε άνθρωπος θα πεθάνει μια φορά, κι ύστερα από τον θάνατό του, θα ακολουθήσει κρίση και δίκη για τις πράξεις του. Αυτό ομολογούμε και στο σύμβολο της Πίστεως, λέγοντας ότι πιστεύουμε στον Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Πέρα από τις ξεκάθαρες διαβεβαιώσεις της Αγίας Γραφής, η κρίση θα γίνει γιατί θα πρέπει να αποκατασταθεί η τάξη που ζητά και η ανθρώπινη αλλά και η θεία δικαιοσύνη. Κι είναι πράγματι κοινή διαπίστωση ότι η δικαιοσύνη στη γη ούτε ορθά, αλλ' ούτε και πάντοτε απονέμεται. Κακοποιοί, που ξέρουν να προφυλάσσονται, πολλές φορές δεν λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους. Άλλοτε η ύπαρξη ψευδομαρτύρων, κάποτε κενά στις νομοθεσίες, πολλές φορές συμφέροντα επιφανών ανθρώπων, οδηγούν στη μη απονομή της δικαιοσύνης. Πώς θα ικανοποιείτο, όμως, το αίσθημα της δικαιοσύνης που είναι τόσο έντονο στους ανθρώπους; Ασφαλώς με την επέμβαση του Θεού, κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα, οπότε «πάσα παράβασις και παρακοή» θα πάρει την πρέπουσα τιμωρία. Κι αν η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ατελής, και αν εξετάζει μόνον τις πράξεις των ανθρώπων, η δικαιοσύνη του Θεού θα εξετάσει και άλλα πράγματα. Θα εξετάσει και τις παραλείψεις, την αποφυγή επιτέλεσης του αγαθού, τις σκέψεις και τα αισθήματα. Και δεν θα τιμωρήσει μόνον τους αμαρτωλούς. Θα βραβεύσει και τους δικαίους. Θα αποδώσει «εκάστω κατά τα έργα αυτού».

Ποιο θα'ναι το κριτήριο κατά τη φοβερή εκείνη ημέρα; Η παραβολή σήμερα μάς πρόβαλε ως κριτήριο τον συνάνθρωπο και τη στάση μας απέναντι σ'αυτόν. Όχι γιατί είναι χωρίς σημασία η ορθή πίστη κι η αγάπη μας

προς τον Θεό. Αντίθετα αυτά προϋποτίθενται. Η παραβολή θέλει να τονίσει ότι είναι πολύ πιο εύκολο να υπηρετήσουμε τον Θεό, παρά τους ανθρώπους. Κι ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε στον Θεό παρά μόνο μέσω των συνανθρώπων μας. Πολλές φορές η αγάπη μας προς τον Θεό που εκδηλώνεται με την προσφορά αφιερωμάτων σ'Αυτόν, κρύβει και μιαν ιδιοτέλεια. Αναμένουμε από τον Θεό προστασία, υγεία, ανταπόδοση. Η γνήσια αγάπη μας προς τον Θεό εκδηλώνεται μόνο με την αγάπη προς τους συνανθρώπους μας.

Είναι χαρακτηριστικό πως ούτε οι «εκ δεξιών», ούτε οι «εξ ευωνύμων» του βασιλέως, αναγνώρισαν τον Χριστό. Η απορία τους «πότε σε είδομεν πεινώντα ή διψώντα ή εν φυλακή...» δείχνει πως δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν στο πρόσωπο ενός πάσχοντος συνανθρώπου τους. Τον συνάντησαν πολλές φορές με τη μορφή κάποιου «ελαχίστου» που ζητούσε βοήθεια, αυτόν όμως περίμεναν να τον δουν με τη μορφή του ελκυστικού διδασκάλου που θαυματουργούσε και σκόρπιζε παντού την αγάπη.

Η μεγάλη έμφαση και σημασία που δίνει ο Χριστός, με τη σημερινή παραβολή, στη συμπεριφορά μας απέναντι στους συνανθρώπους μας, δεν τονίζει μόνο την ισότητα όλων των ανθρώπων που έχουν κοινή την καταγωγή από τον πρώτο Αδάμ αλλά και κοινή τη σωτηρία από τον Ιησού Χριστό. Τονίζει και κάτι βαθύτερο: Τη συνύπαρξη των ανθρώπων ως μελών του Σώματος του Χριστού. Αν ένα μέλος του σώματός μας, π.χ το χέρι, πονά, υποφέρει ολόκληρος ο οργανισμός μας. Όταν το πονεμένο μέλος θεραπευτεί, ανακουφίζεται όλο μας το σώμα. Έτσι η θεραπεία δεν προσφέρεται απλώς στο χέρι, αλλά μέσω του χεριού σ' ολόκληρη την υπόστασή μας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα πάσχοντα μέλη της Εκκλησίας, τους «ελαχίστους αδελφούς». Αγκαλιάζοντάς τους με την αγάπη μας και απαλύνοντας τον πόνο τους, ανακουφίζουμε το σώμα του Χριστού, τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. Και ουσιαστικά η προσφορά μας αναφέρεται σ' Εκείνον. Δεν είναι, επομένως, απλώς συμβολικά τα λόγια του Κυρίου ότι «εφ'όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Εκφράζουν την πραγματικότητα της Εκκλησίας ως του μυστικού σώματος του Χριστού.

Η παραβολή της «μέλλουσας κρίσης» θέλει να προσγειώσει όσους, από μας, πήραν λάθος δρόμο. Ο δρόμος για τον ουρανό περνά υποχρεωτικά από τη γη. Δεν μπορεί κανείς να συναντήσει τον Θεό αν δεν πλησιάσει τον άνθρωπο. Θα πρέπει να το καταλάβουμε ότι ο Θεός είναι πολύ πιο κοντά μας απ'ότι νομίζουμε. Κι αν θέλουμε να τον βρούμε πρέπει να στραφούμε προς τον συνάνθρωπό μας. Μόνον έτσι θα ακούσουμε εκείνη την ημέρα «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν».

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

14 Μαρτίου 2021

Ένα πολύ όμορφο ευαγγελικό ανάγνωσμα μάς παραθέτει σήμερα, Κυριακή της Τυρινής, η Εκκλησία. Τρεις σημαντικούς πυλώνες που πρέπει να ακολουθεί ο κάθε αγωνιζόμενος χριστιανός.

Ο πρώτος είναι η συγκώρηση. Εάν συγκωρούμε τα παραπτώματα των αδελφών μας, θα συγκωρήσει και ο Κύριος τα δικά μας. Εάν όμως δεν συγκωρούμε, τότε ούτε και ο Κύριος θα συγκωρεί τα δικά μας παραπτώματα. Μήπως δεν είναι αυτό που ζητούμε κι εμείς από τον Θεό στην Κυριακή προσευχή; «Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Δηλαδή όπως θέλουμε εμείς την συγκώρηση από τον Θεό, πρέπει να τη δίνουμε κι εμείς στους συνανθρώπους μας.

Σε άλλο σημείο του ευαγγελίου αναφέρεται: «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιεíte αυτοίς ομοίως». Μερικοί συγκωρούν πιο εύκολα από κάποιους άλλους όπως και κάποια πράγματα μπορούν να συγκωρεθούν ευκολότερα από κάποια άλλα. Όταν προσερχόμαστε στο μυστήριο της εξομολόγησης με συντριβή καρδίας και μεταμέλειας ελπίζουμε στην ευσιπλαχνία και στο έλεος του Θεού. Αν βάλουμε στο μυαλό μας αυτή την εικόνα, ότι δηλαδή ο συνάνθρωπος μας έχει αδυναμίες όπως κι εμείς, τότε σίγουρα θα μπορούσαμε να τον συγκωρήσουμε πολύ πιο εύκολα.

Ο δεύτερος πυλώνας είναι ο πλούτος. Εδώ γίνεται διάκριση μεταξύ του επίγειου και του επουράνιου πλούτου. Ό,τι υπάρχει στη φύση υπόκειται στη φθορά. Δεν μπορούμε να αποθηκεύσουμε κάτι σ' αυτόν τον κόσμο αιωνίως. Είναι γνωστή η λαϊκή ρήση ότι «κανείς δεν τα παίρνει μαζί του». Υπάρχει, όμως, ένας θησαυρός που θα μπορούσε να μας ακολουθεί αιώνια. Αυτός είναι ο πνευματικός θησαυρός, ο επουράνιος. Είναι η προσφορά του καλού μας εαυτού προς τον συνάνθρωπό μας. Ένας καλός λόγος, μια κουβέντα παρηγοριάς, ένα τηλεφώνημα, ένα πιάτο φαγητό ή ακόμα κι ένα ποτήρι νερό, προσθέτουν χρυσά πνευματικά νομίσματα στο ταμείο μας. Αυτό λέει και σ' ένα άλλο σημείο του ευαγγελίου ο απόστολος Ματθαίος: «Και όποιος θά δώση εις ένα από τούς μικρούς τούτους ένα μόνον ποτήρι κρύο νερό, διότι είναι μαθητής μου, σās βεβαιώ ότι δέν θά χάση την άνταμοιβήν του».

Ο τρίτος πυλώνας του σημερινού ευαγγελίου είναι η νηστεία. Για τη νηστεία γίνεται πάντοτε περισσότερος λόγος. Κι αυτό γιατί η νηστεία είναι κάτι εξωτερικό, κάτι που φαίνεται. Αν φάμε κρέας σε περίοδο νηστείας και κάποιος μας δει, μπορεί να σκανδαλιστεί, αν, όμως, την ίδια περίοδο κρατώ σε κάποιον κακία και θυμό, αυτό δεν μπορεί εύκολα κάποιος να το δει γιατί αυτό είναι μέσα μου.

Από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους η Εκκλησία θέσπισε ημέρες νηστείας. Σίγουρα δεν ήταν διαμορφωμένη όπως είναι σήμερα αλλά, οπωσδήποτε, υπήρχε στη ζωή των πιστών. Εξελίχθηκε με την πάροδο των χρόνων και κατά τον 4^ο αιώνα πήρε τη σημερινή της μορφή και δομή.

Ο Χριστός δεν επετίμησε ποτέ κάποιον που δεν νήστευε ούτε και όρισε ημέρες και περιόδους νηστείας. Την ίδια στιγμή όμως, ήταν τηρητής του Νόμου και της νηστείας. Ο Ίδιος, μάλιστα, ενήστευσε σαράντα ημέρες στην έρημο. Μήπως είχε ανάγκη ο Θεός τη νηστεία; Βεβαίως όχι, αλλά ως καλός ποιμήν μπαίνει μπροστά και μας δείχνει τον δρόμο. Ο Χριστός δεν κατέκρινε την νηστεία αλλά την υποκρισία και την επιδεικτική νηστεία.

Η νηστεία είναι μέρος του πνευματικού αγώνα του Χριστιανού, είναι μέσο προς την αρετή, δεν είναι αυτοσκοπός. Μέσω της νηστείας, γυμνάζουμε τη θέλησή μας, τιθασεύουμε τις επιθυμίες μας και ασκούμε στην εγκράτεια. Είναι σαν μια στρατιωτική άσκηση σε περίοδο ειρήνης, ούτως ώστε όταν συμβεί πόλεμος να υπάρχει μαχητική ικανότητα και εμπειρία.

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο ευαγγελιστής Ματθαίος μάς μεταφέρει τα λόγια του Χριστού που λέει: «όταν νηστεύετε, μη γίνεσθε όπως οι υποκριτές σκυθρωποί που αφήνουν άπλυτα τα πρόσωπά τους, για να φανούν στους ανθρώπους ότι νηστεύουν. Εσύ, όμως, όταν νηστεύεις, άλειψε το κεφάλι σου και νίψε το πρόσωπό σου, για να μη φανείς στους ανθρώπους πως νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου που σε βλέπει στα κρυφά. Και ο Πατέρας σου που σε βλέπει στα κρυφά θα σου αποδώσει στα φανερά».

Η νηστεία πρέπει να γίνεται με γνώμονα τις δικές μας αντοχές και ικανότητες χωρίς, όμως, να παραβλέπουμε και τον αγώνα του συνανθρώπου μας. Οι κανόνες της νηστείας αφορούν στα υγιή μέλη της Εκκλησίας αφού, όπως επισημαίνουν κάποιοι πατέρες της Εκκλησίας, η νηστεία είναι «παθοκτόνος και ου σωματοκτόνος». Θα πρέπει η νηστεία να τηρείται πάντοτε με την καθοδήγηση του πνευματικού μας, ο οποίος γνωρίζει τα πνευματικά και σωματικά μας αποθέματα. Αν δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τη νηστεία της Εκκλησίας ας μην κατακρίνουμε την αυστηρότητα με την οποία την ακολουθεί κάποιος άλλος. Αλλά και αντίθετα, αν εσύ μπορείς να ακολουθείς τη νηστεία της Εκκλησίας με ακρίβεια δεν πρέπει να επαίρεσαι και να κατακρίνεις τον αδελφό σου που είναι πιο αδύναμος πνευματικά και προπαντός δεν θα πρέπει να διαφημίζεις τον αγώνα σου.

Ας επιδοθούμε, λοιπόν, με ζήλο και προσήλωση όλοι στον δικό μας αγώνα, «έκαστος κατά την ιδίαν αυτού δύναμιν», για να αποταμιεύσουμε όσους περισσότερους πνευματικούς θησαυρούς μπορούμε, με τους οποίους θα μπορέσουμε να κερδίσουμε την αιώνια ζωή.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. 1α΄ 24 – 26, 32 - 40

Ευαγγέλιο: Ιω. α΄ 44 - 50

21 Μαρτίου 2021

Στο πέρασμα των αιώνων υπήρξαν πολλές σπουδαιές ανακαλύψεις. Ορισμένες, μάλιστα, χαρακτηρίζονται ως μεγάλες και πολύτιμες για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η ανακάλυψη, όμως, του αποστόλου Φιλίππου, που περιγράφεται στο σημερινό ευαγγέλιο, υπερέχει ασύγκριτα όλων των άλλων.

Ο Φίλιππος αναζητούσε τον Θεό. Ανέμενε κι εκείνος, όπως όλοι οι ομοεθνείς του, την έλευση του Μεσσία. Μελετούσε τις Γραφές και ερευνούσε τους Προφήτες. Και τελικά, στα μέρη της Γαλιλαίας, αξιώθηκε να συναντήσει και να γνωρίσει προσωπικά τον Χριστό. Αυτή τη μεγάλη ανακάλυψη, που συγκλόνισε την ύπαρξή του, διακήρυξε με ενθουσιασμό στον Ναθαναήλ: «Ὁν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν... τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ».

Ἡ Ἐκκλησία σε ρόλο ἀντίστοιχο μ' ἐκεῖνον τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου, σήμερα, Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῆς ἀλήθειας κατὰ τῶν αἱρέσεων, ὁμολογεῖ καὶ διακηρύττει με στεντόρεια φωνή τὴν πίστη, τὴ βεβαιότητα καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς: «...Οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων...».

Ἡ διακήρυξη αὐτὴ δὲν εἶναι ἓνα ἰδεολογικὸ ἢ φιλοσοφικὸ σύνθημα οὔτε μὴ στείρα θριαμβολογία. Εἶναι ὁ πυρήνας καὶ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι Αὐτός ὁ Χριστός που παρατείνεται στους αἰώνες. Ὁ Χριστός, ὅπως Τὸν παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως Τὸν δίδαξαν οἱ Πατέρες, ὅπως Τὸν δογματίσαν οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ὅπως Τὸν βίωσαν, ἀνά τοὺς αἰῶνες, οἱ Ἅγιοι.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα τῆς σημερινῆς εορτῆς, κατὰ τὴν ὁποία πανηγυρίζουμε τὴν ἀναστήλωση τῶν εικόνων. Οἱ εἰκονομάχοι, στηριζόμενοι στα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς «οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον οὐδέ παντός ὁμοίωμα...» καὶ «Θεὸν οὐδεὶς εἶδρακε πρότερον», ἀλλὰ καὶ ἐπηρασμένοι ἀπὸ τὴς ἀεικονικῆς ἀντιλήψεις τῆς ἀνατολῆς, ἰσχυρίζονταν ὅτι με τὴς εἰκόνες ἀλλοιώνονταν ὁ πνευματικὸς χαρακτήρας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὠδηγεῖτο στὴν εἰδωλολατρία.

Στὴν πραγματικότητα πίσω ἀπὸ τὴν εἰκονομαχία κρυβόταν μὴ μὴ μεγάλη αἵρεση, ὁ Μανικαϊσμός, που δίδασκε ὅτι ὁ Χριστός δὲν ἔγινε κατ' οὐσίαν ἄνθρωπος ἀλλὰ ἦλθε στὸν κόσμον καὶ ἔπαθε φαινομενικὰ, «κατὰ δόκησιν», ὄχι πραγματικά. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἰθίετο ὑπὸ ἀμφισβήτηση ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως ἡ ἀνακαίνιση καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δι' Αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία, με ἑκατόμβες μαρτύρων καὶ ποταμούς αἱμάτων, υπερασπίστηκε τὴν ἀλήθεια. Ἐπέμεινε ὅτι μποροῦμε νὰ εἰκονίζουμε τὸν Χριστό, ἀφοῦ πραγματικά ἐνανθρώπησε. Διατράνωσε, ἀκόμα, ὅτι οἱ εἰκόνες δὲν ἀποτελοῦν εἰδῶλα, διότι ἀποτυπώνουν πρόσωπα καὶ ὄντα ὑπαρκτά, ἐνῶ τὰ εἰδῶλα εἶναι «ἀπάτης ὁμοιώματα» γιατί ἀναπαριστοῦν ἀντικείμενα ἀνύπαρκτα. Για μᾶς ὁ Χριστός δὲν εἶναι μὴ μὴ θεωρία, ἓνας συμβολισμὸς ἢ μὴ μὴ ἰδεατὴ μορφή ἀλλὰ «ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος», στὸ πρόσωπο τοῦ Ὁποίου ἔγινε ορατός καὶ προσίτος στους ἀνθρώπους ὁ ἀόρατος καὶ ἀπρόσιτος Θεός. Αὐτὸν τὸν Χριστό, τὸν «σαρκί ὀφθέντα Θεὸν Λόγον καὶ τοὺς ἀνθρώποις συναναστραφέντα», «Ὁν ἀκηκόαμεν, Ὁν εἰδῶκαμεν τοὺς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, Ὁν ἔθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν», Αὐτὸν ἐξεικονίζουμε καὶ

προσκυνοῦμε στις ιερές εικόνες, ομολογώντας, έτσι, ότι «ου δοκήσει ουδέ φαντασία, ἀλλ' ἀληθεία τῷ κόσμῳ ἐφάνη».

Ἰδιαίτερος στην Ορθόδοξη Ἐκκλησία οἱ εικόνες δὲν εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας τοῦ ἐκάστοτε καλλιτέχνη. Τα ἀρχέτυπα - ὁ Κύριος, ἡ Παναγία, οἱ Ἅγιοι - εἶναι ὑπαρκτά, ἱστορικά πρόσωπα με τὰ ἰδιαίτερα προσωπικά χαρακτηριστικά τους. Οἱ Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου παρατηροῦν χαρακτηριστικά: «Ἰδόντες τὸν Κύριον, καθὼς εἶδον, ἱστορήσαντες ἐξωγράφησαν. Ἰδόντες Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, καθὼς εἶδον αὐτόν, ἱστορήσαντες ἐξωγράφησαν...».

Ἡ ἀξία τῶν εικόνων, ὡστόσο, δὲν εξαρτάται ἀπὸ τὴς καλλιτεχνικῆς ἰκανότητες τοῦ ζωγράφου, οὔτε παραβλάπεται ἡ λειτουργικότητά τους ἀπὸ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ καλλιτέχνη νὰ ἀποδώσει ἐπιτυχῶς τὰ χαρακτηριστικά τοῦ εικονιζομένου προσώπου. Κι αὐτὸ διότι ἡ προσκύνηση τῆς εἰκόνας δὲν ἀπονέμεται στὴν ἀποτυπωμένη στὸ ξύλο μορφή ἀλλὰ στὸ εικονιζόμενο πρόσωπο. Εξἄλλου εἶναι φανερό ὅτι ἡ βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἐπιδίδκει ν' ἀποδώσει πιστὰ καὶ φυσιοκρατικά τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο ἢ τὸν αἰσθητὸ κόσμον ἀλλ' ἔχει σκοπὸ νὰ ἀναγάγει, νοητὰ, τὸν πιστὸ στὴς θείες πραγματικότητες καὶ νὰ τοῦ μεταδώσει τὴς ἀλήθειες τῆς πίστεως.

Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι ἡ προσκύνηση ποὺ ἀποδίδουμε στὴν εἰκόνα δὲν εἶναι λατρευτικὴ, ἀφοῦ ἡ λατρεία προσφέρεται μόνον στὸν Τριαδικὸ Θεό, ἀλλὰ σχετικὴ καὶ τιμητικὴ καὶ, κατὰ τὸν ἱερό Δαμασκηνό, «ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει». Ἀσπαζόμενοι τὴν εἰκόνα δὲν τιμοῦμε τὴν ὕλη, τὸ ξύλον καὶ τὰ χρώματα, ἀλλὰ τοῦ «εἰκονιζομένου τὴν ὑπόστασιν», καὶ μέσω αὐτοῦ τὸν ἴδιον Θεό.

Οἱ εικόνες ἀποτελοῦν τὴν «διὰ σχημάτων καὶ χρωμάτων» ἔκφραση ὁλόκληρου τοῦ Ευαγγελίου, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἰσάξιες με τὸ Ευαγγέλιο καὶ τὸν Τίμιον Σταυρό. Με τὴ θέα τους διδάσκουν καὶ παιδαγωγοῦν τοὺς πιστοὺς «ἐν ἀήκῳ φωνῇ» καὶ τοὺς ἀνάγουν σὲ ζωντανὴ σχέση καὶ μίμηση τῆς ζωῆς τῶν εικονιζομένων προσώπων. Εἶναι, ὅπως γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, τὰ βιβλία τῶν γραμμάτων. Ἐνας σύγχρονος θεολόγος, μάλιστα, γράφει ὅτι οἱ εικόνες ἀποτελοῦν «ὁδηγὸ τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου».

Ἐχουν, ὁμως, καὶ πνευματικὴ ἀξία οἱ εικόνες. Δὲν εἶναι ἀπλὰ ἀντικείμενα τέχνης ἀλλὰ πορθμεῖα καὶ ἀγωγοὶ τῆς Θεῆς Χάριτος. Ὁ Θεός, μέσω τῶν ἁγίων Του, οἱ ὁποῖοι εἶναι μυστικῶς καὶ κατὰ χάριν παρόντες στὴς εικόνες τους, μεταδίδει τὴν χάρη Του, ἀγιάζει καὶ ζωοποιεῖ τοὺς πιστοὺς. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός σημειώνει ὅτι στὴς εικόνες τῶν Ἁγίων «ανεκφοιτήτως ἐνεσσι ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις» καὶ ὅτι ὅπως «ἡ προσκύνησις τῆς εἰκόνας ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει», κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ «ἡ ἀγιοποιὸς ἐνέργεια ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἐκπορεύεται».

Ἐχοντας, λοιπόν, κατὰ νουν τὴν θεολογία τῶν ἱερῶν εικόνων μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν επικράτησή τους. Ἀς τὴς προσκυνούμε με πίστη καὶ εὐλάβεια κι ἂς μακαρίσουμε τὴ μνήμη ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίστηκαν γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη: «τῶν τῆς Ὀρθοδοξίας προμάχων ... αἰωνία ἡ μνήμη».

Ἱεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. β' 11 - 18

Ευαγγέλιο: Λουκ. α' 24 - 38

25 Μαρτίου 2021

Διπλή γιορτή η σημερινή. Θρησκευτική, ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου όπου ανοίγουν οι ουρανοί και κατεβαίνει στη γη ο Αρχάγγελος Γαβριήλ για να αναγγείλει στην Παρθένο Μαριάμ το «Χαίρε Κεχαριτωμένη, ό Κύριος μετά σου».

Και Εθνική, όπου ο Παλαιών Πατρών Γερμανός κηρύσσει την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων κατακτητών. Γιορτάζουμε, δηλαδή, τη σωτηρία και την ελευθερία μας.

«Εὐαγγελίζου γῆ καρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν », ψάλλει η Εκκλησία μας πανηγυρικά, διότι αρχίζει σήμερα το κεφάλαιο της Θείας Οικονομίας για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων. Αρχίζει σήμερα το μέγα μυστήριο της φανέρωσης του Υιού του Θεού και Υιού της Παρθένου, το οποίο με καρὰ ευαγγελίζεται ο Αρχάγγελος Γαβριήλ.

Περιλαμβάνει η σημερινή μέρα τη δόξα του Θεού, τη δόξα της Παναγίας, τη δόξα όλων των ανθρώπων, αφού γι' αυτούς έγινε ο Ευαγγελισμός. Είναι και δόξα της Ελλάδας, διότι την ημέρα αυτή δέχεται ταυτόχρονα και την ψυχική λύτρωση και την εθνική απελευθέρωση.

Χαίρονται και αγάλλονται οι ψυχές μας, και δοξολογούν τον Υιό του Θεού και Υιό της Παρθένου. Σκιρτούν οι καρδιές μας από αισθήματα πίστης, ευγνωμοσύνης, λατρείας προς τον εύσιπλαξο Θεό για το μεγάλο δώρο που μας χάρισε. Το δώρο της ελευθερίας από την αμαρτία και της ελευθερίας από την σκλαβιά.

Σωτηρία και θυσία, ελευθερία και θυσία. Η θυσία του Υιού του Θεού έφερε τη σωτηρία, οι θυσίες των προγόνων μας εξασφάλισαν την ελευθερία.

Ο Απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή του, που ακούσαμε σήμερα, μας βοηθά να κατανοήσουμε την έννοια της θυσίας και την αξία της ελευθερίας.

Αναφέρεται στην ενανθρώπιση του Χριστού η οποία μας απάλλαξε από την δουλεία της αμαρτίας και το φόβο του θανάτου και έφερε τη λύτρωση, τη σωτηρία και την ελευθερία των ψυχών μας.

Μας λέει «ό αγιάζων και οι αγιαζόμενοι έξ ενός πάντες». Αγιάζων είναι ο Χριστός και αγιαζόμενοι είμαστε όλοι οι Χριστιανοί που πιστεύουμε σε Αυτόν και ακολουθούμε τον λόγο του Ευαγγελίου Του. Αγιαζόμαστε από τη Χάρη Του και βρίσκουμε τη λύτρωση από το κακό.

Και ο αγιάζων Χριστός και εμείς οι αγιαζόμενοι καταγόμαστε όλοι από τον Θεό. Ο μεν Χριστός κατά φύσιν ως Υιός και Λόγος του Θεού Πατρός, και εμείς ως κατά χάριν και υιοθεσίαν τέκνα του Θεού. Και αξιωνόμαστε να Τον ονομάσουμε Πατέρα μας. Και ο Χριστός ως πρωτότοκος αδελφός μάς αναγνωρίζει ως αδελφούς Του.

Χάριν, λοιπόν, αυτής της αδελφικής αγάπης και στοργής, ο Χριστός, εσαρκώθη, εσταυρώθη για να ελευθερώσει εμάς τους αδελφούς Του, από τη δουλεία του διαβόλου, την αμαρτία και τον θάνατο. Για να μας απαλλάξει από τον φόβο του θανάτου, πήρε πάνω Του την ασθενή και φθαρτή ανθρώπινη φύση μας και πέθανε για να μας χαρίσει τη σωτηρία της ζωής, την αιώνια λύτρωση και την ελευθερία της ψυχής μας.

Αλλά και σήμερα είμαστε δούλοι των παθών μας, αντιμετωπίζουμε την αμαρτία και αντικρύζουμε τον θάνατο. Έχομε όμως την ανεξαρτησία μας και κατέχομε την ανίκητη δύναμη για να τα νικήσουμε. Τώρα με τον θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού, είμαστε νικητές, θριαμβευτές, και, δυνάμει, ελεύθεροι από τα πάθη της κακίας.

Ο θάνατος, η θυσία και η νίκη της Ανάστασης του Χριστού, ενέπνευσαν και τον αγώνα της εθνικής παλιγγενεσίας. Οι αγωνιστές του 1821 που θυσίασαν τα πάντα στον βωμό της ελευθερίας ήταν πρωτίστως πιστοί Χριστιανοί.

Από την ηθική ελευθερία που τους μετέδιδε ο Χριστός εμπνεύσθηκαν και την εθνική τους ελευθερία. Από τη θυσία και τον θάνατό Του, πήραν δύναμη για να αγωνιστούν, να πολεμήσουν, να πεινάσουν, να διψάσουν, να θυσιάσουν. Και με την δική τους θυσία κατάφεραν να καρποφορήσει το δέντρο της ελευθερίας.

Θυσία ο Χριστός, θυσία κι εμείς σήμερα. Ζωή και Ανάσταση μας έφερε ο θάνατος του Χριστού, ανάσταση και ελευθερία θα φέρει και η δική μας θυσία στον κατεχόμενο τόπο μας.

Ο Απόστολος Παύλος επιμένει να τονίζει και να υπογραμμίζει την ενανθρώπιση του Χριστού. Κι αυτό, διότι μόνο αν ο άνθρωπος κατανοήσει αυτό το μυστήριο, θα φέρει στη ψυχή του την λύτρωση. Θα τον συγκινήσει και θα τον εμπνεύσει για να αγωνιστεί για τη δική του ελευθερία.

Ο Χριστός δεν ήλθε στη γη σαν άσαρκος άγγελος, γιατί δεν ήρθε να σώσει αγγέλους. Φόρεσε την ανθρώπινη σάρκα γιατί ήρθε να σώσει ανθρώπους, τους απόγονους του Αδάμ. Γι' αυτό έπρεπε να εξομοιωθεί μαζί τους και να τους ονομάσει αδελφούς του.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, ο Θεάνθρωπος, ο εύσπλαχνος και πονετικός Αρχιερέας, να νιώσει καλύτερα ως άνθρωπος τους πειρασμούς, τις αδυναμίες και τους ανθρώπινους κινδύνους. Έτσι από αυτά που έπαθε έμαθε να πονάει και να βοηθάει τους ανθρώπους στις θλίψεις και δοκιμασίες της ζωής.

Αυτό ακριβώς έγινε και στο υπόδουλο Γένος μας κατά τα σκοτεινά χρόνια της μεγάλης δουλείας του. Κάτω από την βαρβαρότητα του Τούρκου αντίκρυζε μόνο την απελπισία και τον θάνατο. Και όμως ούτε πέθανε, ούτε απελπίσθηκε, αλλά στάθηκε ζωντανό και έζησε τα χρόνια της δουλείας με υπομονή, πίστη και ελπίδα, και ανέστησε την ένδοξη και ποθητή του ελευθερία.

Ποιος όμως, αγαπητοί μου, το σπλαχνίσθηκε και στάθηκε στο πλευρό του, παρήγορος προστάτης και γενναίος εμψυχωτής; Ποιος του έδωσε, του μετάδωσε την υπομονή, και την καρτερία;. Ποιος σκούπισε τα δάκρυά του και εμαλάκωσε τις πληγές του;

Εκείνος. Μόνο Εκείνος που έγινε όμοιος με εμάς. Που με το στόμα των ιερέων Του παρηγορούσε το Ελληνικό Γένος. Με τα μοναστήρια Του κράτησε ζωντανή την Ορθοδοξία και τα Ελληνικά γράμματα. Και με το χέρι των λειτουργών Του εσκούπιζε τα δάκρυα των πονεμένων ανδρών, γυναικών και παιδιών. Μόνο ο Χριστός και η αγία Εκκλησία Του.

Αλήθεια, τι χρωστάμε εμείς οι Έλληνες στον Σωτήρα μας και την Εκκλησία Του! Πόση ευγνωμοσύνη και δοξολογία! Ας του τα αναπέμπουμε, λοιπόν, πάντοτε με αγάπη, κυρίως σήμερα, κατά την μεγάλη διπλή γιορτή του Ευαγγελισμού ευχαριστίες και δοξολογίες για την ελευθερία που μας δώρισε και συνεχίζει να μας δωρίζει.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

28 Μαρτίου 2021

Το Ευαγγέλιο της σημερινής Κυριακής μας διηγείται τη θεραπεία ενός παραλύτου στην Καπερναούμ. Ο Χριστός βρίσκεται σ' ένα σπίτι και διδάσκει τον κόσμο που τον παρακολουθεί. Ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους υπάρχουν και κάποιοι γραμματείς και φαρισαίοι που τον ακούουν, με την πρόθεση να τον κατηγορήσουν για τα όσα λέει και πράττει.

Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, τέσσερις άνθρωποι που μεταφέρουν έναν παράλυτο φτάνουν στον χώρο αυτό. Μη μπορώντας να πλησιάσουν τον Σωτήρα, λόγω της κοσμοσυρροής, αναγκάζονται να τον ανεβάσουν στη στέγη του σπιτιού και αφού χαλάσουν την οροφή να τον κατεβάσουν από εκεί «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» για να τον θεραπεύσει. Ο Χριστός για να επιβραβεύσει την πίστη των τεσσάρων φίλων του παραλύτου, απευθυνόμενος στον παράλυτο του λέει ότι «πλέον οι αμαρτίες σου είναι συγχωρεμένες».

Στη συνέχεια εμφανίζονται οι φθονερές σκέψεις των φαρισαίων, ότι τα λεγόμενα του Χριστού συνιστούν βλασφημία, γιατί μόνο ο Θεός συγχωρεί αμαρτίες. Τότε, ο Κύριος, για να επιβεβαιώσει την Θεϊκή του προέλευση, γιατρεύει τη σωματική παράλυση του ανθρώπου και του ζητά να σηκωθεί, να πάρει το κρεβάτι του και να πάει στο σπίτι του.

Η διδασκαλία του σημερινού Ευαγγελίου είναι πολύπλευρη και ουσιαστική ως προς τη σωτηρία των ανθρώπων. Πρώτη διαπίστωση η αγάπη και το συνεχές ενδιαφέρον του Θεού για τους πάσχοντες και αμαρτωλούς ανθρώπους. Κατηγορίες ανθρώπων στις οποίες ο Χριστός δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον εξαντλώντας την αγάπη και συμπόνοια Του, ώστε να τους ανακουφίσει από τον σωματικό πόνο, αλλά συνάμα να καταστήσει πιο ελαφρύ το ψυχικό φορτίο που τους βαραίνει, συγχωρώντας τις αμαρτίες τους.

Σήμερα όμως, δεν θα μιλήσουμε για την αγάπη του Χριστού προς τους ανθρώπους ή για τη συμπόνοια και ευσπλαχνία που επιδεικνύει στις πολλές περιπτώσεις ανθρώπων που υποφέρουν από κάποια ασθένεια. Θα μιλήσουμε για την αγάπη των συνανθρώπων, των φίλων του παραλύτου, που η δική τους πίστη ήταν αφορμή να σωθεί ψυχικά και σωματικά ο παράλυτος φίλος τους. Γι' αυτή τη συμπεριφορά θα μιλήσουμε και πώς μας επηρεάζει εμάς άμεσα σήμερα.

Η περίπτωση του παραλύτου δεν αφορούσε μόνο την σωματική παράλυση του ανθρώπου αλλά και την ψυχική παράλυση. Το συμπέρασμα αυτό βγαίνει μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο, αφού πρώτα ο Ιησούς Χριστός του συγχωράει τις αμαρτίες, γιατρεύοντας την ψυχική παράλυση του, και μετά κάνει το θαύμα θεραπεύοντας και την σωματική. Το γεγονός ότι αφορά ένα αμαρτωλό τέκνο του Θεού δεν εμποδίζει τον Χριστόν να τον καταστήσει καθ' όλα υγιή. Ο Χριστός αντιλαμβάνεται την πίστη των τεσσάρων φίλων του παραλύτου, που με πολύ κόπο και αποφασιστικότητα τον μετέφεραν μπροστά Του, πιστεύοντας και γνωρίζοντας ότι μόνο Αυτός μπορούσε να τον θεραπεύσει. Άρα λοιπόν η πίστη

στον Σωτήρα από τους φίλους του παραλύτου, ήταν η αφορμή να σωθεί ο αμαρτωλός φίλος τους.

Πολλές φορές όταν μιλάμε για πίστη εννοούμε την προσωπική πίστη κάποιου ανθρώπου. Ποτέ δεν σκεφτήκαμε την πίστη του συνόλου της Εκκλησίας, των φίλων, των συγγενών. Για το πόσο σημαντική μπορεί να είναι η πίστη των άλλων για τα τέκνα του Θεού που βρίσκονται μακριά από το θέλημά Του. Η πίστη των άλλων στην ζωή κάθε αμαρτωλού ή απίστου που δεν γνωρίζει γι' αυτή την προοπτική στη ζωή του, μπορεί να είναι η αιτία της σωτηρίας του και η ένταξη ακόμη ενός μέλους στο σώμα της Εκκλησίας, στο σώμα του Χριστού. Ο Απ. Παύλος στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του, παρομοιάζει αυτή την ενέργεια, δηλ. τη μέριμνα υπέρ των άλλων, με το ενδιαφέρον των άλλων μελών του σώματος για κάποιο από αυτά που πάσχει. Η θεραπεία ωφελεί όλα τα μέλη ως ένα σώμα. Γράφει για το συγκεκριμένο θέμα: «ἵνα μὴ ἦ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη» (Α' Κορ 12,25) δηλαδή έτσι ώστε να μην υπάρχει πόλεμος μέσα στο σώμα, αλλά τα μέλη να φροντίζουν το ένα το άλλο. Γιατί «Ὑμεῖς ἔστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ 12, 27) αποτελούμε όλοι μαζί το σώμα Χριστού και είμαστε μέλη Του, ο καθένας μας χωριστά.

Τον αμαρτωλό ή τον άνθρωπο που βρίσκεται εκτός Εκκλησίας, πολλές φορές τον απομονώνουμε και τον απορρίπτουμε ως κάτι ακρείαστο στο σύνολο της ζωής της Εκκλησίας. Ξεχνάμε όμως ότι αυτός ο «αμαρτωλός Τελώνης» είναι το τέκνο του Θεού. Αυτό συμβαίνει γιατί ο καθ' ένας μας βλέπει την πίστη ως προσωπικό θέμα και ότι μόνο εμείς δικαιούμαστε να βρισκόμαστε μέσα σε αυτή την ζωή της Εκκλησίας. Λησμονούμε τη συλλογική διάσταση της Εκκλησίας που συμπεριλαμβάνει όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως καταγωγής ή κοινωνικής προέλευσης του καθ' ενός μας. Ίσως το μοναδικό κοινοτικό μέρος όπου όλοι είμαστε ίσοι, ιερέας, ψάλτες, επίτροποι και οι υπόλοιποι πιστοί είναι ο ναός. Έχουμε όλοι ακριβώς την ίδια ιδιότητα για τον Θεό και μας αγαπά όλους με τον ίδιο τρόπο.

Το σύνολο των μελών της Εκκλησίας δεν αποτελούν οπαδούς κάποιας ιδεολογίας, ούτε είμαστε μέλη κάποιου σωματείου, είμαστε όλοι υπηρέτες της αγάπης του Θεού. Πρέπει λοιπόν να καταξιώσουμε την πίστη και την ζωή μας στο έργο της διακονίας της αγάπης προς τους συνανθρώπους μας. Η προσφορά και αφοσίωση μας προς τους άλλους, είναι ικανή να αλλάξει τη ζωή τους και να μετατρέψει την κόλασή τους σε παράδεισο.

π. Χρίστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

4 Απριλίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στον δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό το προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων, υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματά Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Απαρνησάσθω εαυτόν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες

μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές, αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ίδιου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας.

Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μάς τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρας αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλεύασματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα Του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους Του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νίκα". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13 - 20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ' 17 - 31

11 Απριλίου 2021

Δυο ερωτήματα απηύθυνε ο Κύριος στον δύστυχο εκείνο πατέρα που συνάντησε κατεβαίνοντας από το όρος Θαβώρ μετά τη Μεταμόρφωση. Πόσο καιρό ταλαιπωρείται το παιδί του από το δαιμονικό πνεύμα, και εάν πιστεύει πραγματικά ότι Αυτός μπορεί να τον βοηθήσει. Εκείνος απάντησε ότι αυτό συμβαίνει από την παιδική του ηλικία και, με δάκρυα στα μάτια, ομολόγησε την πίστη του στον Κύριο, ζητώντας, όμως, την ενίσχυσή Του σ' αυτό. Τότε ο Κύριος, επιτιμώντας το δαιμονικό πνεύμα, το εξέβαλε από το ταλαιπωρο παιδί.

Πολλά τα μηνύματα της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Ας εκθέσουμε τα κυριότερα:

4. Αποδεικνύεται η ύπαρξη των δαιμονικών πνευμάτων και η δράση τους εναντίον των ανθρώπων. Η μεγαλύτερη νίκη του διαβόλου είναι να πείσει τους ανθρώπους για την ανυπαρξία του, ούτως ώστε να δρα ανενόχλητα και να τους παρασέρνει στην αμαρτία. Με την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία «τη συμβουλία του όφεως» και την απομάκρυνσή του από τον Δημιουργό του, ο διάβολος αύξησε τις επιθέσεις του στους ανθρώπους. Γι' αυτό βλέπουμε σε πολλά σημεία τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη τα δαιμονικά πνεύματα να κατακυριεύουν τους ανθρώπους, φθάνοντας μέχρι το σημείο να βλάψουν και την ίδια τη ζωή τους. Ο Χριστός, όμως, με την ενανθρώπησή Του, την όλη επίγεια δράση Του και, κυρίως, με την Ανάστασή Του, συνέτριψε την ισχύ του Διαβόλου και κατήργησε την εξουσία του στους ανθρώπους. Μετά την Ανάσταση του Χριστού το μόνο που μπορεί να κάνει ο διάβολος είναι να σπέρνει στον άνθρωπο τον πειρασμό. Αυτό, βεβαίως, το επιτρέπει ο Θεός για δική μας ωφέλεια, προκειμένου μέσα από τη δοκιμασία να προσδεύουμε πνευματικά και να στερεωνόμαστε στο αγαθό. Με την πνευματική πάλη μας κατά των πειρασμών αποδεικνύουμε έμπρακτα την ελεύθερη επιλογή μας να ακολουθήσουμε το θέλημα του Θεού. Η ωφέλεια που δέχεται ο άνθρωπος μέσα από τους πειρασμούς θα μπορούσε να παραλληλιστεί με το ανοσοποιητικό σύστημα του ανθρώπινου οργανισμού. Χωρίς τα αντισώματα ακόμα κι ένα κοινό κρυολόγημα ή ο παραμικρός ιός θα ήταν ικανά να κλονίσουν την υγεία του και να προκαλέσουν την κατάρρευσή του. Κατά αντιστοιχία οι πειρασμοί, μικροί ή μεγάλοι, μας δημιουργούν πνευματικά αντισώματα. Ο άνθρωπος, όμως, που ζει μέσα στην Εκκλησία και μετέχει στα μυστήριά της είναι θωρακισμένος με τη χάρη του Θεού και μπορεί να αποκρούει νικηφόρα «τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού» και να αναχαιτίζει του πειρασμούς.
5. Ένα δεύτερο, εξίσου σημαντικό, μήνυμα που αντλούμε από τη σημερινή περικοπή είναι η μεγάλη ευθύνη που επωμίζονται όσοι από μας έχουν υπό την επίβλεψη και την προστασία τους παιδιά. Ο πατέρας του σημερινού

ευαγγελίου δεν κινητοποιήθηκε άμεσα, με το που είδε τα πρώτα σημάδια στο παιδί του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η κατάσταση του παιδιού να χειροτερεύει διαρκώς, σε σημείο που να κινδυνεύει και η ίδια η ζωή του. Διδασκόμαστε, έτσι, όσοι μας εμπιστεύτηκε ο Θεός την ανατροφή παιδιών, ότι θα πρέπει από νωρίς, από την τρυφερή τους ηλικία να τα νουθετήσουμε στον φόβο και την αγάπη του Κυρίου. Ο μεγαλύτερος παιδαγωγός της Εκκλησίας μας, ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει χαρακτηριστικά ότι «οι ψυχές των παιδιών είναι εύπλαστες και τρυφερές· όταν εντυπωθούν επάνω τους τα καλά διδάγματα από την αρχή, κανείς δεν μπορεί να τα αφαιρέσει, όταν στη συνέχεια γίνουν σκληρές σαν σφραγίδα, όπως συμβαίνει με το κερί». Ας μην περιμένουμε, λοιπόν, τα παιδιά μας να πέσουν για να τα διδάξουμε. «Κάλλιον το προλαμβάνειν του θεραπεύειν». Ας τα μεταφτεύσουμε από μικρά στον πνευματικό ανθώνα της Εκκλησίας και ας τα μυήσουμε από νωρίς στη μυστηριακή και λειτουργική ζωή. Η χριστιανική ανατροφή θα αποτελέσει ασπίδα στη μετέπειτα ζωή τους, όταν θα βρεθούν αντιμέτωπα με τους πολλούς πειρασμούς και τις παγίδες του πονηρού που είναι γεμάτη η κοινωνία μας. Και βεβαίως η σωστή ανατροφή των παιδιών δεν γίνεται μόνο με τα λόγια και τις νουθεσίες, αλλά, πρωτίστως, με το δικό μας παράδειγμα και τη δική μας ζωή.

6. Ένα τρίτο μήνυμα που παίρνουμε από το σημερινό ευαγγέλιο είναι για τη δύναμη της πραγματικής νηστείας και προσευχής. Αυτές αποτελούν τα πνευματικά μας εφόδια, την περικεφαλαία και το ξίφος μας μέσα στο πνευματικό στάδιο των αρετών. Φθάσαμε, ήδη στην τέταρτη Κυριακή των Νηστειών και ο αγώνας μας κατά των παθών εντείνεται. Χρειαζόμαστε πνευματικό ανεφοδιασμό και αυτός μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την προσευχή. Η προσευχή αποτελεί τη συνομιλία μας με τον Θεό. Μέσα απ' αυτήν τα πνευματικά και σωματικά μας αισθητήρια είναι στραμμένα προς τον Κύριο και ασφαλισμένα. Μα κι η αληθινή νηστεία είναι πράγματι «όπλον κραταίον». Ο μέγας Βασίλειος μας δίνει τον ορισμό της πραγματικής νηστείας: «αληθής νηστεία η των κακών αλλοτρίωσις, εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους και επιπορκίας».

Έχοντας αυτά κατά νουν, ας συνεχίσουμε με περισσότερο ζήλο και θέρμη την κοπιώδη ανάβαση στην πνευματική κλίμακα των αρετών, με τη βεβαιότητα ότι στην κορυφή αναμένει τους αγωνιστές ο ίδιος ο Χριστός «στέφος αυτοίς κομίζων νικητικών».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11 - 24

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32 - 45

18 Απριλίου 2021

Είπαμε πολλές φορές μέχρι σήμερα ότι η Σαρακοστή είναι ένα πνευματικό ταξίδι και πως εμείς οι πιστοί είμαστε οι ταξιδιώτες. Το ταξίδι αυτό σιγά σιγά τελειώνει, αφού η σημερινή Κυριακή είναι η τελευταία Κυριακή αυτής της ευλογημένης περιόδου. Σε μια εβδομάδα θα εορτάσουμε την πανηγυρική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα και στη συνέχεια θα δούμε βήμα βήμα τον Χριστό να πορεύεται προς τον Σταυρό και την Ανάσταση.

Λίγες, λοιπόν, μέρες πριν από αυτά τα σημαντικά για τη σωτηρία μας γεγονότα, η Εκκλησία προσπαθεί να μας προετοιμάσει ακόμα περισσότερο, γι' αυτό ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο τον Χριστό να μιλάει στους μαθητές Του, και διαχρονικά σε όλους εμάς, γι' αυτά τα οποία θα συμβούν όταν θα φθάσουν στα Ιεροσόλυμα. Είναι οι τελευταίες ημέρες της επίγειας ζωής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ακολουθούμενος από τους Μαθητές Του, ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα. Ορισμένα σημεία από όσα τους λέει, δεν τα καταλαβαίνουν και τόσο πολύ. Έτσι, ενώ τους κάνει λόγο για μαρτυρία, Σταυρό και θάνατο, κάποιοι από αυτούς συζητούν για πρωτεία και ζητούν θέσεις.

Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης σπεύδουν να προλάβουν τους άλλους στην εξασφάλιση των πρωτείων. «Διδάσκαλε», του λένουν, «θέλουμε να μας κάνεις κάτι που θα σου ζητήσουμε... τώρα που θα δοξαστείς, που θα καθίσεις σε θρόνο βασιλικό, δώσε μας τις δύο πρώτες θέσεις στο βασίλειό σου. Κάνε μας τη χάρη να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος αριστερά σου». Ας μην μας παραξενεύει αυτή η άγνοια των Μαθητών. Γιατί δεν είχαν αντιληφθεί το νόημα που θα είχε η Σταυρική Του Θυσία. Εξάλλου, δεν είχαν ακόμα δεχθεί την Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, δεν είχε ακόμα γίνει η Πεντηκοστή και έτσι σκεπτόντουσαν ανθρώπινα.

Οι δύο μαθητές ζητούσαν από το Χριστό δόξα με ανθρώπινα κριτήρια, έχοντας κατά νουν ότι η βασιλεία Του είναι αισθητή και κοσμική. Ο Χριστός όμως διορθώνει την εσφαλμένη τους πίστη, υποδεικνύοντας την πραγματική και αιώνια δόξα, που διέρχεται μέσα από το «ποτήριον», που είναι τα πάθη και ο Σταυρός. Τώρα, αυτά τα ίδια λόγια, λίγες μέρες πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα, έρχεται σήμερα ο Χριστός να τα απευθύνει και σε εμάς.

Μας θυμίζει με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα πρόκειται να του συμβούν. Και το ερώτημα είναι το εξής: Εμείς είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε αυτά τα γεγονότα όπως θέλει ο Χριστός; Σήμερα καταδικάζουμε την συμπεριφορά των υιών Ζεβεδάιου, που ενώ ο Χριστός τους μιλούσε για τα πάθη Του και την Ανάστασή Του, εκείνοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν όσα τους έλεγε και ουσιαστικά ονειρεύονταν θέσεις σε κυβερνήσεις και επίγεια δόξα.

Πόσο μικροπρεπείς είναι συχνά οι πόθοι και τα αιτήματά μας; Λαχταράμε τιμές, διακρίσεις, πρωτεία, δύναμη, χρήμα, δόξα, επιβολή στον κόσμο αυτό. Και το τραγικό είναι ότι τα ζητάμε από Εκείνον που περιφρόνησε όλα αυτά και απεκάλυψε την μηδαμινότητά τους. Παραπονιόμαστε πολλές

φορές, ότι ο Κύριος δεν εισακούει την προσευχή μας. Ξεχνάμε όμως κάτι πολύ σημαντικό, δεν επιθυμούμε Εκείνον αλλά κάτι από Εκείνον. Έτσι ο Χριστός δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα μας διότι δεν ξέρουμε τι ζητάμε.

Ο αληθινός Χριστιανός την αληθινή, την πραγματική δόξα την ανακαλύπτει στην εξυπηρέτηση του πλησίον, στην καρδιακή προσφορά, που μπορεί να φθάσει ακόμα και στο μαρτύριο. Το να προσφέρεται κάποιος στον συνάνθρωπο για χάρη του Θεού, με ανιδιοτέλεια, αυτό είναι η αληθινή δόξα. Όπως και για τον Θεάνθρωπο δόξα είναι ο Σταυρός Του. Και όπως Εκείνος πέρασε τον επίγειο βίο Του ευεργετώντας αδιάκοπα τον άνθρωπο, έτσι και εμείς, ακολουθώντας το παράδειγμά Του καλούμαστε να κάνουμε το ίδιο προς όλους, χωρίς διακρίσεις.

Για να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας όπως θέλει ο Χριστός, ένα πράγμα απαιτείται από εμάς. Η μετάνοια. Τι σημαίνει μετάνοια; Μετάνοια σημαίνει αλλαγή του νου, αλλαγή του τρόπου ζωής μας. Στον βίο της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, που η Εκκλησία μας εορτάζει και σήμερα Κυριακή Πέμπτη των Νηστειών, διαβάζουμε ότι όταν η Οσία έφθασε στα Ιεροσόλυμα κατά την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού και προσπαθούσε να εισέλθει μαζί με το πλήθος των προσκυνητών στον Ναό της Αναστάσεως του Κυρίου, σαν κάποιος να της εμπόδιζε την είσοδο. Αφού προσπάθησε τρεις φορές, υποχώρησε για λίγο και στάθηκε παράμερα σε κάποιο σημείο της αυλής. Στη συνέχεια διηγείται η ίδια: «Τότε συναισθάνθηκα την αιτία που με εμπόδιζε να προσκυνήσω τον Τιμίο Σταυρό του Κυρίου. Διότι άγγιξε την καρδιά μου λόγος σωτήριος, ο οποίος μου φανέρωσε ότι η ακαθαρσία των έργων μου ήταν αυτή που μου έκλεινε την είσοδο». Και αφού απευθύνθηκε στην Παναγία και υποσχέθηκε πως αν αξιωθεί να προσκυνήσει τον Τιμίο Σταυρό, θα εγκαταλείψει τον κόσμο και την αμαρτία, όπως αναφέρει η ίδια «Αξιώθηκα να προσκυνήσω τον ζωοποιό Σταυρό, είδα τα μυστήρια του Θεού και αισθάνθηκα πόσο πρόθυμος είναι ο Κύριος να δεχτεί τη μετάνοιά μας.»

Αγαπητοί μου αδελφοί, αυτές τις πάνσεπτες και άγιες ημέρες που έρχονται, ας στρέψουμε τη σκέψη μας, τον νου και την καρδιά μας στον Λυτρωτή και Σωτήρα μας Χριστό, στον Μόνο Ευεργέτη μας. Ας του προσφέρουμε την ολόψυχη πνευματική μας λατρεία. Ας αφήσουμε μπροστά στον Σταυρό Του τα δάκρυα της μετανοίας μας και μαζί με τον μετανοημένο ληστή ας επαναλάβουμε την επίκληση «Μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου».

Ας τον συνοδεύσουμε στην Σταυρική Του πορεία προς τα Ιεροσόλυμα. Πορεύεται για να σταυρωθεί για χάρη μας. Ας τον ικετέψουμε, να αξιωνόμαστε να σταυρώνουμε σε καθημερινή βάση τα πνευματικά μας πάθη, τις αμαρτίες μας, τις αδυναμίες μας, τους εγωισμούς μας, τις κακίες μας, ώστε να αξιωθούμε να ζήσουμε μαζί Του εδώ στην γη, αλλά και στον ουρανό, στην επουράνια και Θεία Του Βασιλεία. Αμήν!

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος Φίλιπ. δ' 4 - 9

Ευαγγέλιο Ιω. ιβ' 1 - 18

25 Απριλίου 2021.

Ήταν κυρίαρχη στη θρησκευτική ζωή των Εβραίων, η γιορτή του Πάσχα. Τους θύμιζε τη λύτρωσή τους από τη δουλεία της Αιγύπτου, αλλά ταυτόχρονα, κατά τρόπο μυστικό, προεικόνιζε και το δικό μας, το Χριστιανικό Πάσχα. Γι' αυτό και στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχαν λεπτομερείς οδηγίες για τον τρόπο γιορτασμού του. Θα έπρεπε σιγά-σιγά, από τους τύπους να αναχθούν στην πραγματικότητα.

Κέντρο του εορτασμού του Πάσχα ήταν η θυσία ενός αρτιμελούς αμνού, που ήταν προεικόνιση της θυσίας του Ιησού Χριστού, του Αμνού του Θεού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου, πέντε μέρες πριν από το Πάσχα, τη 10^η του μηνός Νισάν, κάθε οικογένεια έπρεπε να προμηθευτεί τον αμνό και να τον έχει στο σπίτι της, μέχρι την ημέρα του Πάσχα που θα τον θυσίαζαν. Εκπληρώνοντας, λοιπόν, και αυτούς τους τύπους, έρχεται σήμερα ο Χριστός στην «πόλιν την αγίαν», από την οποία δεν πρόκειται πια να φύγει μέχρις ότου «τελεσθώσι τα επ' αὐτῷ γεγραμμένα» και θυσιαστεί επί του σταυρού.

«Προ ἕξ ημερῶν του Πάσχα», πήγε ο Χριστός στη Βηθανία όπου ανέστησε τον Λάζαρο. «Και τη επαύριον», πέντε δηλ. μέρες πριν από το Πάσχα, όπως διελάμβανε ο Νόμος για την προμήθεια του αμνού, εισέρχεται στην Ιερουσαλήμ, έτοιμος για το Πάθος.

Ὡς αποτέλεσμα της Ανάστασης του Λαζάρου, παρετέθη στον Χριστό δείπνο, όπως μας περιέγραψε η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Αξίζει τον κόπο να εξετάσουμε τα όσα έγιναν σ' αυτό.

Η υποδοχή στο σπίτι του Λαζάρου κρύβει κάτι το συγκλονιστικό στην ανθρώπινη του διάσταση. Εκτός από τον Χριστό, μόνο άλλοι δύο άνθρωποι γνωρίζουν πως, αμέσως μετά το δείπνο εκείνο, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για τον «Υιόν του Ανθρώπου». Ο ένας είναι ο Ιούδας, που θα τον παραδώσει και ο οποίος σκέπτεται ήδη «της προδοσίας το φίλημα». Η άλλη είναι η Μαρία η οποία, νιώθοντας, κατά τρόπο ανεξήγητο, τις θείες βουλές, «μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, μύρα προ του ενταφιασμού κομίζει». Οι άλλοι μαθητές μένουν ανυποψίαστοι για όσα συνταρακτικά θα ακολουθήσουν.

Πίσω από την ενέργεια της Μαρίας, να αλείψει με πολύτιμο μύρο τα πόδια του Χριστού, δεν κρύβεται μόνο η ευγνωμοσύνη της για την ανάσταση του αδελφού της. Αναγνωρίζει με τον τρόπο αυτό και τη θεότητα του Χριστού. Με μύρο εκρίοντο οι βασιλείς κατά την ημέρα της ενθρόνισής τους. Η Μαρία με την ενέργειά της αναγνωρίζει τον Χριστό ως βασιλέα και Κύριο. Γι' αυτό κι η πράξη της συγκίνησε και τότε, όπως συγκινεί και σήμερα, ως εκδήλωση πίστης και ευλάβειας. Ο Χριστός αποκαλύπτει επί πλέον ότι «εις την ημέραν του ενταφιασμού Του» έκαμε ό,τι έκαμε η ευλαβής γυναίκα.

Μέσα στη ζωή της Εκκλησίας ο τύπος της Μαρίας εκφράζει όλους εκείνους οι οποίοι πιστεύουν ειλικρινά στον Χριστό και δέχονται ανεπιφύλακτα τη διδασκαλία Του. Αυτοί θέτουν στη διάθεσή Του ό,τι πολυτιμότερο έχουν, όπως εκείνη τότε το πολύτιμο μύρο και τα πλούσια μαλλιά της.

Δίπλα, όμως, από τη Μαρία, στον ίδιο χώρο, υπάρχει και ο Ιούδας, οποίος σπεύδει να κατακρίνει την ενέργειά της, φορώντας το προσωπίδιο του φιλανθρώπου

και φιλοπτώχου. Παρουσιάζεται να διαμαρτύρεται χάριν, δήθεν, των πτωχών. Γιατί να μην είχε πωληθεί το μύρο και τα χρήματα να είχαν διατεθεί σε φτωχούς;

Είναι άξιο προσοχής το ότι ο Χριστός, που προηγουμένως επαίνεσε την αγαθοεργία προς τους πάσχοντες, λέγοντας «μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται», δεν εγκρίνει τη στάση του Ιούδα ούτε και δέχεται την προτροπή του. «Άφες αυτήν», του λέγει. «Τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών εμέ δε ου πάντοτε έχετε».

Η στάση αυτή του Χριστού θέλει να τονίσει δύο πράγματα: Πρώτα την ελευθερία οποιουδήποτε ανθρώπου, (εδώ της Μαρίας), να εκφράζει με τον τρόπο που αισθάνεται την αγάπη και την αφοσίωσή του προς Αυτόν. Και ύστερα ότι στη ζωή μας έχουν αξία και άλλα πράγματα, πέραν από το ψωμί και τις τροφές. Θα μπορούσαν, ασφαλώς, να χορτάσουν μερικοί φτωχοί σ'ένα δείπνο με τα χρήματα της πώλησης του μύρου. Ποιος, όμως, μπορεί να παραθεωρήσει ή να χαρακτηρίσει ως σπατάλη, το ότι μια γυναίκα διακρίνει στον οριζοντα το φοβερό τέλος του Χριστού και καταλαβαίνοντας ότι δεν θα τύχει της συνηθισμένης περιποίησης των νεκρών, της άλειψης με μύρα, έρχεται να το πράξει η ίδια προκαταβολικά;

Ο Ευαγγελιστής, εισάγοντας την ερώτηση του Ιούδα, μάς προδιαθέτει για τις προθέσεις του, χαρακτηρίζοντάς τον ως «τον μέλλοντα αυτόν παραδιδόναι». Και στη συνέχεια επεξηγεί τις προθέσεις του: Δεν ήταν φιλόπτωχος. Μίλησε για πώληση του μύρου γιατί «κλέπτει ην». Κρατούσε το κοινό ταμείο των μαθητών αλλ' υπεξαιρούσε για τον εαυτό του τα χρήματα. Γιατί ο Ευαγγελιστής να αναφέρεται στον Ιούδα με τόσο αποτροπιασμό και όλοι οι χριστιανοί να μιλούν με αποσιροφή γι'αυτόν; Εφόσον κατά τις Γραφές «έδει παθείν τον Χριστόν», έπρεπε ο Χριστός να πάθει, ποια ήταν η ενοχή του Ιούδα;

Ο Χριστός μιλούσε πάντα στα φανερά. Ήταν γνωστός και στον λαό και στους Φαρισαίους και στους Γραμματείς. Δεν ήταν ανάγκη να τον καταδώσει κάποιος για να συλληφθεί. Θα μπορούσαν οι Φαρισαίοι να τον συλλάβουν όποτε ήθελαν. Δεν το έκαναν και αναζήτησαν έναν προδότη γιατί ήθελαν να έχουν άλλοθι. Ήξεραν ότι ο κόσμος βρισκόταν με το μέρος του Χριστού. Κι αν προς στιγμή κατάφεραν να παρασύρουν τον λαό, ύστερα αυτός θα μετεμελείτο, θα τους ζητούσε εξηγήσεις και θα τους επέρριπτε ευθύνη για τον φόνο του αθώου. Με το να τους τον παραδώσει ένας δικός του, είχαν φοβερό άλλοθι. Θα έλεγαν ότι δεν έφταιαν εκείνοι. Ένας δικός του, που ήξερε όλες τις ραδιουργίες και τις κρυφές ενέργειές του, τους τον παρέδωσε. Κι ότι εκείνοι προχώρησαν για το καλό του τόπου και του λαού.

Ο Χριστός ήταν ανάγκη να σταυρωθεί για να μας λυτρώσει από την αμαρτία και τον θάνατο. Δεν ήταν ανάγκη, όμως, να παραδοθεί από ένα μαθητή. Κι εδώ ευρίσκεται η ασήκωτη ευθύνη του Ιούδα.

Δύο λοιπόν εντελώς διαφορετικές προσεγγίσεις του Χριστού στον ίδιο χώρο. Τώρα που εισερχώμαστε στη Μ. Εβδομάδα ας μιμηθούμε τη Μαρία, φέροντας στον Χριστό, που πορεύεται προς το εκούσιο πάθος, τα μύρα της αγάπης και της ευγνωμοσύνης μας και ας «φύγωμεν» τη γεμάτη δόλο και ιδιοτέλεια, στάση του Ιούδα.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	7/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας	Πα.	2/4	ΤΙΜΗ (Γ' Χαιρ.)
Τρ.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ.	4/4	ΟΜΟΔΟΣ
Κυ.	14/3	ΤΣΑΔΑ	Πα.	9/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Δ' Χαιρ.)
Πα.	19/3	ΑΓΙΟΣ ΚΕΝΔΕΑΣ (Α' Χαιρ.)	Κυ.	11/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυ.	21/3	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Πα.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Ακάθιστος Ύμνος)
Τε.	24/3	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	18/4	ΜΕΣΟΓΗ
Πε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη	Κυ.	25/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Πε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)			
Πα.	26/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Β' Χαιρ.)			
Κυ.	28/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	5/3	ΑΚΑΜΑΣ, Άγιος Κόνωνας	Σα.	3/4	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Υπάτιος
Τε.	9/3	ΤΑΛΑ, Άγιοι Σαράντα	Σα.	10/4	ΠΩΜΟΣ, Άγιος Ευψύχιος
Σα.	20/3	ΓΙΟΛΟΥ, Αγία Ειρήνη - Παναγία	Πα.	16/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθ. Ύμν.- Αγρυπν.)
Τε.	24/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Σα.	24/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
Τε.	25/3	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Κυ.	25/4	ΑΡΟΔΕΣ, Άγιος Καλανδίων

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/3	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	4/4	ΑΡΜΟΥ	7/3	ΛΕΜΠΙΑ	11/4	ΤΙΜΗ
14/3	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	11/4	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	14/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	18/4	ΚΟΝΙΑ
28/3	ΜΑΝΔΡΙΑ	18/4	ΚΟΥΚΛΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.493 - 494

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. Β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. Δ' 18-23

4 Ιουλίου 2021

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή του ευαγγελιστή Ματθαίου μάς περιγράφει την αρχή της δημόσιας δράσης του Χριστού, αφού έχει προηγηθεί η σύλληψη του Ιωάννου του Προδρόμου. Η διδασκαλία του Προδρόμου για τον ερχομό του Μεσσία, το φως του Προδρόμου που καθοδηγούσε τους ανθρώπους έφτασε στη δύση του, αφού ανέτειλε πλέον «ο ήλιος της δικαιοσύνης», ο Χριστός, με το εκτυφλωτικό φως της θεότητάς Του.

Όπως είδαμε την περασμένη Κυριακή, στην ευαγγελική περικοπή για τη γιορτή των Αγίων Πάντων, η θυσιαστική αγάπη προς τον Χριστό πρέπει να είναι απόλυτη, εγκαταλείποντας ότι μπαίνει ανάμεσα στην προσωπική πορεία μας, για να τον ακολουθήσουμε. Οι Άγιοι πρέπει να είναι το παράδειγμά μας, ως προς τον τρόπο που αυτοί ακολούθησαν τον Χριστό. Στο σημερινό Ευαγγέλιο, η Εκκλησία μας παρουσιάζει ακριβώς αυτόν τον τρόπο της άμεσης ανταπόκρισης στο κάλεσμα του Χριστού και μας καλεί, να Τον ακολουθήσουμε κι εμείς, όπως οι πρώτοι μαθητές Του και μετέπειτα Απόστολοι και συνεχιστές του έργου Του.

Ο Κύριος περπατούσε στην όχθη της λίμνης της Γαλιλαίας, όπου βρίσκονταν παράδες πολλοί έτοιμοι για ψάρεμα. Ξεχώρισε από αυτούς μια βάρκα στην οποία βρίσκονταν δύο αδέρφια, ο Σίμωνας Πέτρος και ο Ανδρέας. Τους λέει: «ακολουθήστε με και θα σας κάνω αλιείς ανθρώπων» αντί ψαριών. Θα τους ασφαλίσετε στα δίχτυα της πίστης, οδηγώντας τους στη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτοί αμέσως Τον ακολούθησαν και, προχωρώντας ο Χριστός, απηύθυνε την ίδια πρόσκληση και σε άλλους δύο ψαράδες, τους υιούς Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και Ιωάννη. Και αυτοί αμέσως εγκατέλειψαν τη βάρκα και τον πατέρα τους και Τον ακολούθησαν.

Ο Ιησούς περιόδευσε όλη τη Γαλιλαία κηρύσσοντας στις συναγωγές των Ιουδαίων τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού και θεράπευε κάθε είδους ασθένεια των ανθρώπων.

Και στις δύο κλήσεις του Χριστού οι πρώτοι τέσσερις μαθητές, όπως μας λέει το Ευαγγέλιο, «εὐθέως ἀφέντες τὰ δίχτυα, τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα» Τον ακολούθησαν, εγκαταλείποντας το βιοποριστικό τους επάγγελμα, που δεν αφορούσε μόνο τους ίδιους αλλά και τις οικογένειές τους. Η επιλογή από τον Χριστό των ψαράδων της Γαλιλαίας δεν ήταν τυχαία. Επέλεξε ως μαθητές Του απλούς ανθρώπους της καθημερινότητας, βιοπαλαιστές και έτοιμους να ακούσουν και να δεχτούν την αλήθεια του Ευαγγελίου Του.

Η άμεση ανταπόκριση από τους αλιείς, τους αξίωσε να γίνουν αληθινοί μαθητές του Χριστού και Απόστολοι των διδασκόντων Του, πρωτοστάτες του Ευαγγελίου Του και θεμελιωτές της Εκκλησίας Του.

Το παράδειγμα των πρώτων μαθητών πρέπει να το ακολουθήσουμε και εμείς σήμερα, χωρίς αναβολές για αύριο και προφάσεις υποχρεώσεων, αφού σήμερα δεν χρειάζεται να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας ή τις

οικογένειάς μας, αλλά μέσα από την καθημερινότητά μας, μαζί με τους οικείους μας και τους υπόλοιπους συνανθρώπους μας, ακολουθώντας τις εντολές του Χριστού, να Τον αγαπήσουμε και να οδηγηθούμε προς Αυτόν, για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Μετά την κλήση των πρώτων μαθητών, ο Χριστός, ξεκίνησε το κοσμοσωτήριο έργο Του, «διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρῦσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.».

Τη διδασκαλία του ο Χριστός, για τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού, δεν την αφήνει μόνο στα λόγια αλλά την αποδεικνύει και με έργα προσφοράς προς τον λαό, αφού θεράπευε κάθε αρρώστια των ανθρώπων. Τα λόγια του Ιησού, ήταν θεραπεία για τη ψυχή μας, οι πράξεις Του, σωματική θεραπεία από κάθε ασθένεια. Κατά παρόμοιο τρόπο, τα έργα κάθε Ιεροκήρυκα αλλά και κάθε πιστού Χριστιανού, πρέπει να δίνουν αξία στα λόγια και την πίστη, γιατί χωρίς έργα η πίστη είναι νεκρή.

Η κλήση του Χριστού προς τους ανθρώπους για να Τον ακολουθήσουν είναι διαχρονική. Απευθύνει την ίδια ακριβώς πρόσκληση και σε μās σήμερα, ώστε να μας αναπαύσει από τα πολλά φορτία της σύγχρονης ζωής. Όπως μας λέει χαρακτηριστικά, και σε άλλο σημείο. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Μας καλεῖ να Τον ακολουθήσουμε, μέσα από την εφαρμογή του Ευαγγελίου Του. Μας καλεῖ, ὅμως, και μέσα από τα φιλάνθρωπα έργα Του προς τους ανθρώπους. Μας καλεῖ να αφήσουμε την αμαρτία, που μας απομακρύνει από κοντά Του, και να ακολουθήσουμε τον δρόμο που ο Ἰδιος μας υπέδειξε .

Η ανταπόκρισή μας πρέπει να είναι άμεση και αποφασιστική. Δεν πρέπει να την αναβάλλουμε για πιο μετά, για αύριο ή για τα επόμενα χρόνια, αλλά άμεσα να αφήσουμε τα δίχτυα της καλοπέρασης, του εφησυχασμού και του υλισμού και να ακολουθήσουμε πρόθυμα τη ζωή της Εκκλησίας. Οι Απόστολοι «εὐθέως» τα ἄφησαν ὅλα και ἀκολούθησαν τον Χριστό. «Εὐθέως» κι εμεῖς σήμερα, να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας. Αμήν.

π. Χρῖστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

11 Ιουλίου 2021

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33)

Η βασιλεία του Θεού είναι το σημαντικότερο «δώρο του Θεού» προς τον άνθρωπο. Η βασιλεία του Θεού, είναι μια κατάσταση αιωνιότητας, αγιότητας, δικαιοσύνης και αγάπης, όπου ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να βλέπει τον Θεό, αλλά και να απολαμβάνει τα αγαθά της παρουσίας του. Αυτό το «δώρο του Θεού» το απαξίωσε ο άνθρωπος μέσα από την πτώση του και άρα και τη συνειδητή άρνηση του να προχωρήσει από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν Θεού».

Παρά την απαξίωση αυτή του ανθρώπου, εντούτοις εξακολουθεί να υφίσταται σαν προσφορά προς τον άνθρωπο η βασιλεία του Θεού και την ίδια στιγμή αυτή να γίνεται κατορθωτή μέσα και από τη δική του προσπάθεια. Μάλιστα το «ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού» του σημερινού ευαγγελίου, έρχεται να υπενθυμίσει κατά τρόπο εμφαντικό, ότι δεν αποκλείονται άλλες επιθυμίες της ζωής του. Ιδιαίτερα δε ότι η βασιλεία του Θεού δεν επιβάλλεται, αλλά επιτυγχάνεται και μέσα από την προσωπική συμβολή του κάθε ανθρώπου. Τούτο επιβεβαιώνει το αίτημα της Κυριακής προσευχής «ελθέτω η βασιλεία σου γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Δηλαδή «είθε να έρθει η βασιλεία σου, είθε να γίνει το θέλημα σου και από τους ανθρώπους, όπως γίνεται από τις ουράνιες δυνάμεις».

Ευχόμαστε, λοιπόν, όχι για να κάμει ο Θεός ότι θέλει, αλλά για να μπορέσουμε να κάμουμε εμείς ότι θέλει ο Θεός. Παρακαλούμε, αλλά την ίδια στιγμή αγωνιζόμαστε ούτως ώστε μέσα από τις δικές μας πράξεις, μέσα από τον καθημερινό τρόπο της ζωής μας να γίνεται, να εκπληρώνεται το θέλημα του Θεού.

Η εκπλήρωση του θελήματος του Θεού μπορεί να εκφράζεται μέσα από την αποσιροφή του κακού και την αποξένωση από τα πάθη. Παράλληλα θα πρέπει να εκφράζεται και θετικά από τη στοργή και την αγάπη για τους άλλους. Μέσα από την προσευχή, την πίστη και την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας. Ακόμα μέσα από την ζωντανή ελπίδα που διαλύει το σκοτάδι της απελπισίας και δίνει την πραγματική χαρά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό» (Ρωμ. ε' 5-6). Κατά συνέπεια, αν ο καθένας συναισθάνεται αυτή την προσφορά που συνέβαλε στη συμφιλίωση του με τον Θεό, τότε θα πρέπει να την επιβεβαιώσει με έργα. Θα πρέπει ακόμα να συνειδητοποιήσει ότι αν ο Χριστός πρόσφερε το μέγιστο, τότε δεν θα αρνηθεί να προσφέρει το υποδεέστερο.

Αν μας πρόσφερε το αναγκαίο για την ψυχή, τη σωτηρία, τότε να' μασε βέβαιοι ότι δεν θα αρνηθεί να μας προσφέρει και τα αναγκαία για το σώμα. Μας παρουσίασε μάλιστα σήμερα σαν παράδειγμα τα πουλιά και τα αγριολούλουδα. Τα πρώτα τα συντηρεί χωρίς να χρειάζονται αποθήκες. Τα δεύτερα τα κοσμεί, τα ντύνει μεγαλόπρεπα έστω κι αν σήμερα υπάρχουν κι αύριο θα τα ρίξουν στη φωτιά. Αν όμως ο Θεός φροντίζει γι' αυτά, τότε μας λέει «δεν θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι», και καταλήγει: «Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε «τι θα φάμε;» ή «τι θα πιούμε;» ή «τι θα ντυθούμε;» γιατί για όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό· όμως ο Ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματος του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν».

Τα πιο πάνω λόγια του Κυρίου δεν έχουν σαν στόχο να μας καταδικάσουν σε αδράνεια, ούτε και να μας εμποδίσουν από του να είμαστε συνετοί και προνοητικοί. Ο Κύριος θέλει να μας προφυλάξει από την περιττή και αγωνιώδη φροντίδα. Ιδιαίτερα δε, θέλει να μα προφυλάξει από την ψευδαισθηση ότι η ασφάλεια βρίσκεται στα υλικά αγαθά. Η ασφάλεια για τον άνθρωπο είναι μόνο ο Θεός γιατί είναι ο μόνος αιώνιος, ενώ τα υλικά αγαθά έρχονται και παρέρχονται. Εκείνο που χρειάζεται από μέρους του ανθρώπου είναι να εμπιστευθεί τον Θεό και να ζητήσει τη βοήθεια Του και να ευλογήσει το όποιο έργο επιτελεί. Επίσης πρέπει να είναι σε θέση να διακρίνει ότι δεν είναι πάντα ο δικός του ζήλος, η δική του εργατικότητα που επιτυγχάνει τα πάντα, αλλά ότι σ' αυτή την «επιτυχία» μεγάλη είναι και η συμβολή της πρόνοιας του Θεού. Ας θυμηθούμε και τη σχετική παράκληση στη θεία Λειτουργία «υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας των καρπών της γης και καιρών ειρηνικών».

Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος καλείται μέσα από τη δική του προσπάθεια, να γίνει συνδημιουργός με τον Θεό και όχι να αντικαταστήσει τον Θεό. Ο άνθρωπος καλείται να κάνει ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν, να ιεραρχήσει τις προτεραιότητές του, κάνοντας διάκριση ανάμεσα στο μέσο και τον σκοπό της ζωής. Τα υλικά αγαθά είναι το μέσο που θα μας βοηθήσουν να περάσουμε από το «ζην» της παρούσης ζωής, στο «ευ ζην» ή το «όντως ζην» της μελλούσης ζωής. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι τελικός μας στόχος είναι η βασιλεία του Θεού και όχι οι βασιλείες του κόσμου.

Αδελφοί μου, όσοι οραματιζόμαστε τη βασιλεία του Θεού ας εργαστούμε και για την επικράτησή της. Ας αντιταχούμε σε ότι σφαγιάζει τη δικαιοσύνη και σκοτώνει την αγάπη και που δυστυχώς, είναι κυρίαρχο στοιχείο στις μέρες μας. Ας επικαλεστούμε το «ελθέτω η βασιλεία σου», αλλά ας συμβάλουμε με έργα στην ολοκλήρωση του αιτήματος «γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝ.)

Απόστολος: Ττ. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 - 19

18 Ιουλίου 2021

Είναι ομολογία του ίδιου του Χριστού ότι Εκείνος είναι το «φως του κόσμου» και όσοι Τον εμπιστεύονται και Τον ακολουθούν γίνονται κι εκείνοι φως: «Υμείς εστέ το φως του κόσμου». Μας διαβεβαίωσε, ακόμα, ότι αυτοί που Τον ακολουθούν δεν θα πορευθούν στην πλάνη και στο σκοτάδι. Γι' αυτό, άλλωστε, και ο απόστολος Παύλος μάς προτρέπει να ζούμε και να συμπεριφερόμαστε ως «τέκνα φωτός». Το φως, όμως, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την αλήθεια. Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου γιατί είπε επίσης: «Εγώ ειμί η αλήθεια». Φως και αλήθεια συμβαδίζουν. Ενώ, αντίστοιχα, το σκοτάδι είναι συνδεδεμένο με το ψέμα και την πλάνη.

Θα μπορούσε, βέβαια, να πει κάποιος ότι αυτά δεν ισχύουν σήμερα. Σήμερα έχουμε γνώση, επιστήμη, τεχνολογία. Επιτεύγματα που μας καταπλήσσουν καθημερινά. Σήμερα έχουμε φώτα, «χιλία φώτα». Δυστυχώς, όμως, συχνά λείπει το ένα φως, που είναι ο Χριστός, που είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Κανείς πριν ή μετά από Εκείνον δεν τόλμησε να πει κάτι τέτοιο.

Οι άγιοι Πατέρες, που εορτάζουμε και τιμούμε σήμερα, κατέστησαν «αστέρες πολύφωτοι του νοητού στερεώματος» γιατί αγωνίστηκαν για τη διαφύλαξη της αλήθειας της ορθοδόξου πίστεως. Με πολλούς αγώνες και θυσίες αλλά και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος κατόρθωσαν μέσα, κυρίως, από τις Οικουμενικές συνόδους να αποκρυσταλλώσουν αυτή την αλήθεια, και να την παραδώσουν στην Εκκλησία αυθεντική και ανόθευτη. Λειτουργήσαν, δηλαδή, ως πνευματικά φίλτρα, προκειμένου να απομακρύνουν κάθε είδους αιρετικά στοιχεία που προσπάθησαν να εισβάλουν και να προσβάλουν την αλήθεια πίστεως. Ορθώς, λοιπόν, η Εκκλησία επέλεξε σήμερα να διαβάζεται η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή, που παρομοιάζει τους αγίους Πατέρες με κάτοπτρα φωτός «διαχέοντα εν τω κόσμω την του Ευαγγελίου αλήθειαν».

- Οι ιδιότητες του φωτός είναι πολλές και σπουδαιές. Ας δούμε τις κυριότερες:
- Το φως είναι, πρώτ' απ' όλα, αναγκαίο για την ύπαρξη και διατήρηση της ζωής, αφού χωρίς αυτό οι φυτικοί οργανισμοί δεν θα μπορούσαν να φωτοσυνθέσουν και να παραγάγουν οξυγόνο, που είναι απαραίτητο για όλους τους ζωντανούς οργανισμούς. Κατ' ανάλογο τρόπο και οι μαθητές Του Χριστού, οι χριστιανοί, που είναι φορείς της αλήθειας, γίνονται το πνευματικό οξυγόνο της κοινωνίας που είναι απαραίτητο για την ψυχή των ανθρώπων.
 - Το φως είναι, ακόμα, υπεύθυνο για την επιβίωση και αλληλεπίδραση του ανθρώπου με τον υπόλοιπο κόσμο αφού διαλύει και απομακρύνει το σκοτάδι που δημιουργεί ανασφάλεια και αβεβαιότητα. Όλες οι καθημερινές μας ασχολίες και εργασίες βασίζονται στην οπτική επαφή με το περιβάλλον. Χωρίς φως οι οφθαλμοί μας θα ήταν ανάπηροι, με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν αδύνατο να εργαζόμαστε, να κινούμαστε αλλά και να απολαμβάνουμε τη ζωή. Έτσι και οι χριστιανοί μέσα στον κόσμο λειτουργούν ως πνευματικοί φάροι για τους υπόλοιπους, διαλύοντας τα πνευματικά σκοτάδια της αμαρτίας και των ποικίλων αιρέσεων.
 - Είναι, τέλος, απαραίτητο το φως και για την ανάπτυξη του πολιτισμού, αφού χωρίς αυτό θα ήταν αδύνατο να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, να μορφωθεί ο άνθρωπος και να

προοδεύσει η επιστήμη. Μάλιστα δεν είναι τυχαίο που, κυρίως, σε χριστιανικές κοινωνίες, όπου έλαμψε το φως του Χριστού και του ευαγγελίου, αναπτύχθηκαν ο πολιτισμός και οι επιστήμες. Σε αντιδιαστολή με άλλες κοινωνίες, π.χ. μουσουλμανικές, όπου επικρατεί η πλάνη και το σκοτάδι, οι επιστήμες και ο πολιτισμός βρίσκονται ακόμη σε υπανάπτυκτο επίπεδο.

Εκτός, όμως, από τον ρόλο των χριστιανών ως φως μέσα στον κόσμο, στους αμέσως προηγούμενους στίχους, ο Κύριος επεσήμανε ότι οι μαθητές Του πρέπει να λειτουργούν και ως άλας της κοινωνίας: «Υμείς εστέ το άλας της γης». Μα και το άλας είναι εξίσου σπουδαίο και σημαντικό με το φως.

- Αποτελεί, αρχικά, συντηρητικό στοιχείο για τις τροφές προστατεύοντάς τις από την αλλοίωση και τη σήψη. Κατ' αναλογία και οι μαθητές του Χριστού, όσοι δηλ. πιστεύουν σ' Εκείνον και Τον ακολουθούν, αποτελούν το συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας αποτρέποντας την πνευματική σήψη και την ηθική κατάρπωση.
- Καυτηριάζει, ύστερα, τις πληγές και βοηθά στην επούλωσή τους. Έτσι και η ζωή των αληθινών χριστιανών ελέγχει τις συνειδήσεις εκείνων που ζούν μέσα στην αδικία και την ασωτία, καυτηριάζει τις παθογένειες της κοινωνίας και λειτουργεί ως παράδειγμα για τους άλλους.
- Τέλος, το άλας δίνει ουσία στα φαγητά, κάνοντάς τα εύγευστα. Έτσι και η αλήθεια Του Χριστού την οποία οι μαθητές Του ανά τους αιώνες πρεσβεύουν, δίνει πραγματική ουσία, αξία και νόημα στη ζωή του ανθρώπου.

Τα λόγια του Χριστού για το φως και το άλας δεν απευθύνονται μόνο στους Αποστόλους και τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Αφορούν και όλους εμάς τους χριστιανούς που με το άγιο Βάπτισμα έχουμε ενδυθεί τον Χριστό. Καλούμαστε όλοι να λειτουργούμε μέσα στον κόσμο ως φωτεινοί φάροι που με τον ενάρτετο βίο μας θα γινόμαστε παράδειγμα για τους απομακρυσμένους από τον Χριστό ανθρώπους, που ζούν μέσα στην πλάνη και το σκοτάδι, αλλά και ως συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας από την ηθική έκλυση και εξαχρείωση.

Είναι φανερό ότι γύρω μας οι αιρετικοί και αυτοί που πολεμούν την Ορθοδοξία πληθαίνουν διαρκώς. Ο κίνδυνος αλλοίωσης του ορθόδοξου φρονήματος των πιστών είναι μεγάλος. Είναι, λοιπόν, ανάγκη εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί να ζούμε και να δρούμε μέσα στην κοινωνία ως φως και άλας. Σ' έναν κόσμο που, εν πολλοίς, κυριαρχεί το σκοτάδι οι χριστιανοί είμαστε το φως του κόσμου! Δεν πρέπει να συσχηματιζόμαστε με το σκοτός «του αιώνας τούτου» ούτε να χάσουμε την αλιστική μας ιδιότητα, γιατί τότε, όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Κύριος: «εις ουδέν ισχύομεν έτι, ει μη βληθήναι έξω και καταπαείσθαι υπό των ανθρώπων».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22 - 27

Ευαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 - θ΄ 1

25 Ιουλίου 2021

«Και ιδού ώρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά του κρημνού εις την θάλασσαν και απέθανον εν τοις ύδασι».

Ποικιλότροπο και καταστροφικό, παρουσιάζεται το έργο του διαβόλου. Έχοντας πάντα στόχο τον άνθρωπο, άλλοτε τον ωθεί στην αμαρτία, απομακρύνοντάς τον έτσι από τον Θεό, άλλοτε, τον απομονώνει από τον συνάνθρωπο και σε ορισμένες περιπτώσεις τον σπρώχνει σε αντικοινωνικές εκδηλώσεις. Όλες αυτές τις καταστροφικές ενέργειες του διαβόλου μάς περιγράφει το σημερινό ευαγγέλιο.

Ο Χριστός και οι μαθητές Του, πλησιάζουν να μπουν στην πόλη των Γεργεσηνών, όταν συνάντησαν στον δρόμο τους δύο ανθρώπους που έρχονταν από τα μνήματα. Ήταν δύο δαιμονισμένοι. Οι δικοί τους, για να τους περιορίσουν τους έδεναν με αλυσίδες. Εκείνοι, όμως, έσπαζαν τα δεσμά και γυμνοί περιπλανιόντουσαν στις ερημιές, τρομοκρατώντας τους πάντες. Σε μια έξοδο τους από τα μνήματα όπου κρυβόντουσαν, συνάντησαν τον Κύριο, ο οποίος με την απόλυτη κυριαρχία που εξασκεί επι των πονηρών πνευμάτων, τους θεράπευσε κατά τον τρόπο που μας διηγείται το ευαγγελικό ανάγνωσμα.

Μόλις είδαν τον Χριστό φώναξαν: «τί ημίν και σοί, Ιησού υιέ του Θεού; Ηλθες ώδε πρό καιρού βασανίσαι ημάς;». Ο Χριστός εκδήλωσε την αγάπη του ελευθερώνοντας θαυματουργικά τα δυστυχημένα αυτά πλάσματα από την κυριαρχία των δαιμόνων. Διέταξε τους δαίμονες να φύγουν και τους επέτρεψε, μετά από παράκληση των ίδιων, να μπουν σ΄ ένα κοπάδι χοίρων, που έβοσκε εκεί κοντά. Και οι μέν χοίροι ώρμησαν στον γκρεμό και πνίγηκαν στη θάλασσα, οι δε δαιμονισμένοι ήρθαν και κάθισαν στα πόδια του Χριστού «ιματισμένοι και σωφρονούντες» (Λουκ. 8, 35). Έτσι, τους βρήκαν οι συμπολίτες τους που μαζεύτηκαν εκεί μόλις πληροφορήθηκαν όλα τα διαδραματισθέντα.

Εκ πρώτης όψεως κυριευμένοι υπό των δαιμόνων ήσαν μόνο οι δύο οι οποίοι και θεραπεύθηκαν από τον Κύριο. Η εξέλιξη, όμως, των πραγμάτων απέδειξε ότι δαιμονόπληκτοι είχαν καταντήσει όλοι οι Γεργεσηνοί, οι οποίοι και έμεναν αθεράπευτοι, αφού επέμειναν και πέτυχαν την απομάκρυνση του Χριστού από την περιοχή τους.

Η κατάσταση της πτώσης είναι τέτοια που νεκρώνει ολότελα την ανθρώπινη συνείδηση. Ο άνθρωπος πελαγοδρομεί μέσα στην παρανομία αποκρούοντας κάθε παιδευτική επέμβαση του Θεού. Κάτι τέτοιο συνέβη και με τους κατοίκους της χώρας των Γεργεσηνών. Αυτοί δεν αρκέστηκαν στην απλή παραβίαση του Μωσαϊκού νόμου, του νόμου του Θεού, που απαγόρευε να τρώνε χοιρινό κρέας, αλλά ανέπτυξαν ολόκληρο εμπόριο ασχολούμενοι

με την κοιροτροφία. Γι' αυτό, άλλωστε, επέτρεψε ο Κύριος την μεγάλη ζημιά του πνιγμού των χοίρων, μήπως συνέλθουν και μετανοήσουν, αλλά δυστυχώς τίποτα. Επέδειξαν με τη συμπεριφορά τους ότι όχι μόνο ήταν αμαρτωλοί αλλά και πορωμένοι. Η αμαρτία τους έκανε τόσο σκληρούς έτσι ώστε να μην θέλουν να μετανοήσουν. Βγήκαν έξω από την πόλη για να συναντήσουν τον Χριστό, όχι για να τον ευχαριστήσουν ή για να τον παρακαλέσουν να μείνει κοντά τους ή έστω να εκδηλώσουν μετάνοια για την παρανομία τους, αλλά βγήκαν για να Τον διώξουν από τα μέρη τους. Ο Θεός βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους με τη βαθιά επιθυμία να τους σώσει· και όμως αυτοί απορρίπτουν την προσφορά.

Τους δαιμονισμένους Γεργεσηνούς τους θεράπευσε ο Χριστός. Τον δαιμονισμένο άνθρωπο της εποχής μας και της κοινωνίας μας καλείται να θεραπεύσει η Εκκλησία. Γιατί η εκκλησία είναι ο Χριστός «ο εις τους αιώνας παρατεινόμενος» όπως εύστοχα διατύπωσε ο ιερός Αυγουστίνος. Είναι έργο της Εκκλησίας να θεραπεύει όλο τον άνθρωπο. Να ορθώνει το ανάστημά της μπροστά στους άρχοντες του κόσμου τούτου, τους ισχυρούς του ανάλητου κεφαλαίου και της υλικής και πνευματικής βίας και να διεκδικεί τον δίκαιο σεβασμό που όλοι οφείλουν στον άνθρωπο, την «εικόνα του Θεού».

Σαν τον στοργικό πατέρα της γνωστής παραβολής και η Εκκλησία αγωνιά και αναμένει με ανοικτές αγκάλες τα επιστρέφοντα «άσωτα» παιδιά της και με προθυμία και χωρίς οποιοδήποτε στιγματισμό, θύει για χάρη τους «τον μόσχον τον σιτευτό».

Αδελφοί, στώμεν καλώς! Ας μην επαναπαυόμαστε στη χριστιανική μας ιδιότητα. Ο διάβολος παραμονεύει για να αναμοχλεύσει κάποιο πάθος μας, να αναδείξει κάποιο αδύνατο σημείο μας. Ας προσέξουμε ιδιαίτερα. Προπαντός, όμως, ας γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι έρμαιο του διαβόλου. Ο Χριστός ήλθε να καταλύσει το κράτος του διαβόλου. Αυτό έκανε σήμερα στους δυο δαιμονισμένους. Αυτό κάνει πάντα. Ας αποφύγουμε το παράδειγμα των Γεργεσηνών, οι οποίοι αρνήθηκαν την παρουσία του Χριστού κοντά τους και Τον εξόρισαν από τη ζωή τους γιατί έλεγχε την ανομία τους. Δικό μας καθήκον είναι να καταφεύγουμε κοντά Του με πίστη και να του λέμε «Κύριε, ρύσαι ημάς από του πονηρού»· Αμήν.

Ιερομόναχος Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8
1 Αυγούστου 2021

**«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών, είπε τω παραλυτικώ...
αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου».**

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, αγαπητοί αδελφοί, ότι ο παραλυτικός που έκαμε καλά ο Κύριος, και πίστη είχε και πόθο να απαλλαγεί από το βάρος των αμαρτιών του. Όμως ο ιερός ευαγγελιστής δεν σημειώνει αυτή την ψυχική διάθεση, που σχεδόν σε κάθε άλλο θαύμα του Ιησού τονίζεται πάντα. Δεν υπογραμμίζεται εδώ η πίστη του αρρώστου, την οποία βραβεύει η θεία Χάρις, φέροντας τη θεραπεία. Εδώ τονίζεται κάτι άλλο: η πίστη των οικείων του ανθρώπου, τον οποίο η Χάρις κάνει καλά σωματικώς και ψυχικώς. «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό... σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Προσέξτε εδώ κάτι πιο καταπληκτικό από μια ανάλογη περίπτωση, από ένα άλλο θαύμα, που μας απασχόλησε σε μια από τις προηγούμενες Κυριακές. Θυμάστε το περιστατικό το σχετικό με τη θεραπεία του δούλου του Ρωμαίου εκατόνταρχου. Κι εκεί δεν βραβεύτηκε παρά η πίστη ενός οικείου, του εκατόνταρχου, που ζήτησε από τον Κύριο την ίαση για ένα αγαπημένο πλάσμα.

Αλλά εκεί μεν δόθηκε μονάχα η σωματική θεραπεία. Εδώ, όμως δόθηκε και η συχώρηση των αμαρτιών, πράγμα μεγαλύτερης σημασίας και πιο ακριβής αξίας.

Τι μας διδάσκει, λοιπόν, αυτό το ευλογημένο προηγούμενο; Τι συμπέρασμα βγαίνει από το σημερινό θαύμα; Ότι για όσους αγαπάμε, μπορούμε με ελπίδα και βεβαιότητα να παρακαλούμε τον Σωτήρα μας, ώστε όχι μόνο από σωματικά δεινά να πετύχουμε την απαλλαγή τους, αλλά ακόμη να πετύχουμε την αναγέννησή τους, αν βρίσκονται μέσα στην αμαρτία και δεν πωρώθηκαν.

Συνήθως σκεπτόμαστε και λέμε ότι για να σωθεί μια ψυχή, χρειάζονται δύο πράγματα, η καλή της θέληση και η Χάρις του Θεού. Πολλές φορές, όμως – όπως προκύπτει απ' ότι ακούσαμε σήμερα στο ιερό Ευαγγέλιο – χρειάζονται όχι δυο, αλλά τρία πράγματα: η καλή προαίρεση του αμαρτωλού, η Χάρις του Θεού, και κοντά σ' αυτά και οι προσευχές, οι δεήσεις, οι ικεσίες εκείνων που αγαπούν τον αμαρτωλό και λαχταρούν την έξοδό του από το κακό και την είσοδό του στην αγία ζωή.

Είσαι μητέρα και βλέπεις το παιδί σου να είναι ξεστρατισμένο από το θείο θέλημα; Είσαι σύζυγος και βλέπεις τον σύντροφό σου να είναι αλυσσοδεμένος από τον Σατανά; Είσαι φίλος και βλέπεις εκείνον που έχεις στην καρδιά σου, να περνά τις μέρες του δουλεύοντας στον πονηρό; Είσαι πολίτης και βλέπεις την πόλη όπου ζεις, την πατρίδα όπου κατοικείς, την οικουμένη όπου βρίσκεσαι, να στενάζει κατά ένα μεγάλο μέρος κάτω από το

πέλημα του Διαβόλου; Μην αποκάμεις στην προσευχή, μη σου απολείψει η πίστη. Ζητώντας με επιμονή τη Χάρη του Θεού, θα συντελέσεις στη σωτηρία εκείνων που ο Θεός θέλει να σώσει.

Ο άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς απευθυνόμενος στους γονείς τους λέει: όταν τα παιδιά σας ήταν μικρά, τους ελέγετε ιστορίες για τον Χριστό, τους μιλούσατε γι' Αυτόν και τη ζωή Του. Τώρα που τα παιδιά σας μεγάλωσαν και δεν σας ακούν, να μιλάτε στον Χριστό γι' αυτά. Να ζητάτε το έλεος και τη χάρη Του, την προστασία και τη βοήθειά Του γι' αυτά.

Αλλά μόνος μου, θα πεις, είμαι τόσο ανάξιος κι έχω λίγο θάρρος να παρακαλέσω τον Κύριο για παρόμοια θαύματα. Είναι τόσο δύσκολο να ταιριάξουν στη δική μου περίπτωση τα λόγια του ευαγγελίου: «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό...».

Αλλά δεν είσαι καθόλου μόνος. Εδώ στη γη, προσεύχονται με πίστη και άλλοι. Στον ναό, ενώνεις τη φωνή σου με τις φωνές τόσων και τόσων χριστιανών. Αλλά και πάλι δεν είναι μονάχα τόσοι και τέτοιοι αυτοί που παρακαλούν πιστά μαζί σου. Κι επάνω τον ουρανό θα βρεις αμέτρητους συμμετόχους και μάλιστα πολύ πιο δίκαιους, πολύ πιο ευπρόσδεκτους στις ικεσίες τους.

Ο Κύριος δεν θα ακούσει μόνο εσένα, αλλά και την Παναγία Μητέρα του, τις Ασώματες Δυνάμεις, τους προφήτες, τους δίκαιους, τους αποστόλους, τους μάρτυρες, τους οσίους, όλα τα τετελειωμένα πνεύματα, που θα επικαλεστείς για να μεσιτέψουν, να ζητήσουν από τον θρόνο της Χάριτος το αίτημα σου. Συλλογίστηκες ποτέ, ότι έχεις τόσους και τέτοιους γύρω σου; Κι ότι μπορείς να τους αναθέσεις τη συνηγορία για ότι ζητάς;

Πώς, λοιπόν είναι δυνατόν ο Κύριος να μη δει τη πίστη σου και να μην πραγματοποιήσει ότι του ζητάς, όταν αυτή η πίστη δεν είναι μονάχη της, αλλά ενωμένη με όλη την Εκκλησία, στη γη και πάνω στον ουρανό; Πώς είναι δυνατόν να μην επαναληφθούν και στη δική σου περίπτωση τα όσα σημειώνει σήμερα ο ιερός ευαγγελιστής για τους ανθρώπους εκείνους που έφεραν τον παραλυτικό ενώπιον του Ιησού;

Αγαπητοί αδελφοί, το Ευαγγέλιο δεν αποτελείται από γεγονότα που συνέβηκαν μια φορά κι απλώς τα ακούμε και τα μαθαίνουμε. Είναι προ παντός γεγονότα που επαναλαμβάνονται, ξανασυμβαίνουν σε κάθε αληθινά αφοσιωμένη καρδιά. Έτσι και με τους ανθρώπους που έφεραν στον Ιησού τον αμαρτωλό και άρρωστο και που βλέποντας την πίστη τους ο Ιησούς έκαμε καλά σωματικώς και ψυχικώς εκείνο τον παραλυτικό. Δεν είναι τρεις και τέσσερις και πέντε οι άνθρωποι εκείνοι. Είναι πάμπολλοι. Είναι, σε κάθε γενεά, όσοι με πίστη θερμή και ακλόνητη ζητούν από τον Σωτήρα τα θαυμάσια της Χάριτος του πάνω σε όσους χρειάζονται αυτή τη Χάρη.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

8 Αυγούστου 2021

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητά Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστη υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην

γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όρασή τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, αποδίδοντας την προέλευση των θαυμάτων στον διάβολο και όχι στον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει, δεν οργίζεται, δεν τους τιμωρεί, γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώσουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως και η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοιχτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Πρωτοσύγκελος Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ - Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φίλιπ. β' 5 - 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38 - 42, ια' 27 - 28

15 Αυγούστου 2021

Από όλες τις γιορτές της Παναγίας η γιορτή της Κοιμήσεως είναι η πιο πολυύμνητη γιορτή και το λαμπρότερο γεγονός της ζωής της. Τίποτε άλλο από τη ζωή της στη γη δεν γιορτάζεται τόσο πανηγυρικά όσο η Μετάστασή της. Και παρόλο που είναι ένα πένθιμο και λυπηρό γεγονός, ακούονται στην Εκκλησία θριαμβευτικά άσματα που προκαλούν στους πιστούς αισθήματα χαράς και ουράνιας ευφροσύνης.

Στον βίο της βρίσκουμε θεία και ουράνια μεγαλεία, αλλά και πολλές θλίψεις. Μαζί της βιάδιζε ο πόνος και η οδύνη. Τον Ευαγγελισμό ακολούθησαν οι υποψίες του Ιωσήφ, τη γέννηση του Υιού της τη συνόδευε ο κατατρεγμός του Ηρώδη. Τα θαύματα που έκανε ο Υιός της τα συνόδευαν οι διαβολές, συκοφαντίες και το δηλητήριο των Φαρισαίων και Γραμματέων. Ήταν δίπλα Του στον Γολγοθά, τον αντίκρουσε αιμόφυρτο μέσα στις ύβρεις και τα αναθέματα των Ιουδαίων. Και η ταπείνωσή της αυτή, την υψώνει από τη γη προς τον ουρανό, από την περιφρόνηση των ανθρώπων στη δόξα του Θεού.

Ο προφητικός λόγος του πρεσβύτερου Συμεών, κατά την Υπαπαντή του Χριστού, για τη Θεοτόκο, είναι σαφής: «την ψυχή σου θα την σχίσει στα δύο μαχαίρι». Μαχαίρι δίκικο οι συκοφαντίες, οι χλευασμοί, η πείνα, η δίψα και η σταύρωση του Υιού της.

Πόνεσε αλλά δεν ολιγοψύχησε, γι' αυτό και υψώθηκε. Η φτωχή κόρη της Ναζαρέτ έγινε η Μητέρα του Θεού, η Θεοτόκος Μαρία, η Αειπάρθετος και Μητροπάρθετος, η πλατυτέρα των Ουρανών, η Βασίλισσα αγγέλων και ανθρώπων, η τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ενδοξοτέρα των Σεραφείμ, η προστασία των Χριστιανών. Είναι η υπερευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών όλων των αιώνων.

Είναι το μοναδικό πρόσωπο του οποίου η ζωή υπήρξε χωρίς σκιές. Γι' αυτό και σαν Βασίλισσα του κόσμου δεσπόζει παντού και στολίζει όλες τις εκδηλώσεις της ανθρώπινης ζωής. Οι ναοί, τα προσκυνητάρια, τα εικονίσματα, οι ακολουθίες και οι γιορτές προς τιμήν της, φανερώνουν τους δεσμούς της Παναγίας με τους Χριστιανούς που την ευλαβούνται τόσο πολύ.

Πόσοι δεν καταφεύγουμε σε αυτήν και εναποθέτουμε στην αγάπη της τις ελπίδες μας! Πόσες φορές, μέρα και νύκτα, δεν την επικαλεστήκαμε για να βρούμε προστασία, ασφάλεια, βοήθεια και παρηγοριά! Η Παναγία ποτέ δεν λείπει από τα χείλη και την καρδιά μας. Είναι η γιατρός, η προστάτρια και η υπέρμαχος στρατηγός του Έθνους μας.

Όλοι ερχόμαστε και φεύγουμε. Η Εκκλησία παραμένει ασάλευτη στους αιώνες. Αρκεί, όμως, εμείς οι πιστοί Χριστιανοί, χωρίς να κλονιζόμαστε από τα προβλήματα ή τις ασθένειες, να ζητάμε με υπομονή και πίστη τις προσεβείες της, και ενισχυμένοι από τη Χάρη του Θεού να ζούμε όπως θέλει Αυτός. Και τότε η Παναγία μας θα είναι προστάτιδά μας και με τη μητρική της στοργή θα μας αγκαλιάζει, αφού είναι η μεγάλη μητέρα όλων των ανθρώπων.

Αν προσέξουμε την εικόνα της Κοιμήσεως θα δούμε ότι συγκεφαλαιώνει όλο το Μυστήριο, την πραγματικότητα δηλαδή της Εκκλησίας. Γιατί η Εκκλησία δεν είναι ένας ανθρώπινος αλλά είναι ένας θεανθρώπινος οργανισμός. Και όπως λέει ο απ. Παύλος είναι το ζωντανό σώμα που έχει κεφαλή και ακρογωνιαίο λίθο τον Χριστό, θεμέλιο τις οι ομολογίες των αποστόλων, των προφητών και των μαρτύρων και μέλη της όλους εμάς τους πιστούς. Η Εκκλησία είναι το αναστημένο και

θεωμένο σώμα του Χριστού και η Παναγία μητέρα μας είναι μητέρα του αναστημένου Χριστού και δική μας μητέρα.

Στην εικόνα, λοιπόν, της Κοιμήσεως, βλέπουμε συγκεντρωμένη όλη την Εκκλησία. Στο κέντρο ο Χριστός και η Παναγία. Γύρω οι Απόστολοι, οι Επίσκοποι, οι πιστοί, και οι Άγγελοι. Όλη η Θριαμβέβουσα Εκκλησία, αυτοί που αγωνίστηκαν στην επίγεια ζωή και εθριάμβευσαν. Καλούμαστε κι εμείς οι ζώντες, η Στρατευόμενη Εκκλησία, να αγωνιστούμε και να τους μιμηθούμε τηρώντας αυτά που πιστεύουμε.

Είναι, όμως, θλιβερό να βλέπεις χριστιανούς να εξαντλούν τη γιορτή αυτή στις διακοπές και στις διασκεδάσεις. Από τη μια η Εκκλησία μας, με την αυστηρή της νηστεία, αυτές τις ημέρες να μην επιτρέπει τους γάμους και τις βαπτίσεις και από την άλλη να βλέπεις κοινότητες, οργανωμένα σύνολα, συνδέσμους αποδήμων και πολλούς άλλους, να διοργανώνουν καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, χοροεσπερίδες, φεστιβάλ, ξέφρενα γλέντια κάθε μέρα, ακόμη και την παραμονή της γιορτής.

Κάθε νύκτα η Εκκλησία μας κτυπά τις καμπάνες και καλεί τους πιστούς να συμμετέχουν στις κατανοητικότες παρακλήσεις της Θεοτόκου, στον Εσπερινό, στον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία, για να τιμήσουν την μητέρα της ζωής όπως την τιμήσαν όλοι οι Απόστολοι, οι οποίοι άφησαν το αποστολικό τους έργο και με θαυμαστό τρόπο μεταφέρθηκαν κοντά στο νεκρό σώμα της. Και κάποιοι άλλοι να αγνοούν αυτό το μεγάλο θρησκευτικό γεγονός έχοντας στη σκέψη τους μόνο τα ταξίδια, τη διασκέδαση και την απόλαυση των υλικών αγαθών.

Έχει γίνει ο άνθρωπος λάτρης της ύλης και έπεσε με τα μούτρα στο χρήμα, στη σάρκα και στον βούρκο. Έχει σύνθημα το «φάγωμεν, πੀωμεν, αύριον γάρ άποθνήσκομεν».

Και οι νέοι μας τι ενδιαφέροντα έχουν; Ποια είναι τα πιστεύω και τα όνειρά τους; κάποτε αγαπούσαν τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας. Κάποτε πήγαν εθελοντές να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων αδελφών τους το 1821, και 1940. Κάποτε πήραν τα βουνά εναντίον των Άγγλων κατακτητών, κάποτε αντιστάθηκαν στη βάρβαρη Τούρκικη εισβολή του 1974.

Τώρα πού κατάντησαν; Θεός τους το ποδόσφαιρο και τα πολιτικά κόμματα. Έφυγαν από τον δρόμο του Θεού, μικροί και μεγάλοι. Περνούν τα χρόνια της ζωής τους και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι «πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα».

Σ' έναν τέτοιο κόσμο, λοιπόν, που έφυγε από τον δρόμο του Θεού και περπατάει στις σκοτεινές ατραπούς του διαβόλου, σ' έναν τέτοιο κόσμο που είναι απορροφημένος μόνο από ηδονές και από χρήμα, ακούεται σήμερα η φωνή του Χριστού να λέει, όπως είπε στη Μάρθα που τον διακονούσε, «κόσμε, κόσμε φροντίζεις και ασχολείσαι με πολλά, ένα πράγμα, όμως, σου είναι αναγκαίο». Και ποιο είναι αυτό; Αυτό που διάλεξε η Μαρία και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς: Να ακούει τη διδασκαλία του Χριστού.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 – 17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22 – 34

22 Αυγούστου 2021

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27).

Αναρίθμητες προκλήσεις, άλλοτε μικρές και άλλοτε μεγάλες, προβάλλουν καθημερινά και δοκιμάζουν τις αντοχές του ανθρώπου, πολλές φορές και την ίδια την πίστη του. Όταν μάλιστα αυτές επηρεάζουν άμεσα την επιβίωσή του ή ακόμα και την ίδια τη ζωή του, τότε ο άνθρωπος καταλαμβάνεται από κρίση πανικού. Έχει την αίσθηση ότι βρίσκεται στην έρημο ή και σε θάλασσα φουρτουνιασμένη, ιδιαίτερα όταν τα προβλήματα προβάλλουν σε ανύποπτο χρόνο. Και τότε προσμετρώντας τις δυνάμεις του διαπιστώνει ότι αυτές δεν είναι αρκετές. Διερωτάται, τι να κάνω; Υπάρχει διέξοδος;

Σε μια παρόμοια κατάσταση βρέθηκαν σήμερα και οι Μαθητές του Χριστού. Παρά το ότι, μόλις την προηγούμενη μέρα βίωσαν το θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων, εντούτοις, λόγω της θαλασσοταραχής και του δυνατού ανέμου δειλίασαν, τρόμαξαν. Αγνόησαν το γεγονός ότι ο Κύριος και Διδάσκαλός τους, ο Χριστός, όσο κι αν δεν ήταν σωματικά κοντά τους, εντούτοις δεν αγνοούσε τον κίνδυνο που αντιμετώπιζαν, ούτε και αδιαφορούσε. Μέσα από τη δική Του ανάβαση στο όρος, ήθελε να μας δείξει το δρόμο εξόδου από τα όποια αδιέξοδα. Ακόμα ότι, πέραν από τις ανθρώπινες δυνατότητες υπάρχει ο Θεός και ότι «παρά Θεώ πάντα δυνατά εστί» (Ματθ. ιθ' 26). Αρκεί ο άνθρωπος να ζητήσει τη βοήθειά Του: «Επικάλεσαί με εν ημέρα θλίψεώς σου και εξελούμαι σε και δοξάσεις με», υπογραμμίζει ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη, ενώ συμπληρώνει στην Καινή Διαθήκη: «Πάσαν την μέριμναν υμών επιρρίψατε επ' αυτόν, ότι αυτό μέλει περί υμών» (Α' Πέτρ. ε' 7).

Αφήστε όλες τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας. Αυτά προτρέπει ο Απόστολος Πέτρος, έχοντας και τη σημερινή του εμπειρία. Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο ότι, ενώ οι Μαθητές του Χριστού διέσχισαν τη λίμνη της Γεννησαρέτ, αντιμετώπισαν θανάσιμο κίνδυνο, λόγω της θαλασσοταραχής και του δυνατού ανέμου. Παρά την εμπειρία τους αντιμετώπιζαν σοβαρό κίνδυνο αφανισμού. Ο φόβος και η απόγνωσή τους εκφράστηκε με τρόμο, σε σημείο που να μην αναγνωρίζουν ούτε τον Χριστό, καθώς περπατώντας πάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, πήγαινε προς το μέρος τους. Τον θεώρησαν φάντασμα, κι αυτός ο τρόπος παρουσίας Του, τους φόβησε πιο πολύ από την τρικυμία και τον δυνατό άνεμο. Μέσα στη σκοτεινιά και την αδυναμία του ανθρώπου να ξεχωρίσει το πραγματικό από το φανταστικό ήταν φυσικό να κυριαρχήσει ο φόβος και η απόγνωση.

Όμως, πώς θα ξεχωρίσει ο άνθρωπος τον πραγματικό από τον φανταστικό κίνδυνο και προπαντός πώς θα τον ξεπεράσει; Η απάντηση είναι απλή. Μέσα από τη δύναμη της πίστης και ιδιαίτερα της βεβαιότητας ότι ο

Θεός, όχι μόνο είναι παρών, αλλά έχει και τη δύναμη και τη δυνατότητα να τον βοηθήσει αποτελεσματικά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Αυτός γαρ εἶρηκεν· ου μη σε ανώ, ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω. Ὡστε θαρροῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός και ου φοβηθήσομαι» (Εβρ. ιγ' 5-6). Και η υπόσχεση αυτή επιβεβαιώθηκε σήμερα από τον Χριστό. Γνωρίζοντας ότι οι Μαθητές Του θα αντιμετώπιζαν θανάσιμο κίνδυνο ήρθε για να τους σώσει. Τόσο μέσα από τον τρόπο, όσο και μέσα από την παρουσία Του τους έστειλε το μήνυμα, όχι μόνο της δυνατότητας, αλλά και της προσφοράς πραγματικής και αποτελεσματικής σωτηρίας. Περιπατώντας πάνω στη λίμνη και ακούοντας τους Μαθητές Του να κραυγάζουν από τον φόβο τους, ότι είναι φάντασμα, τότε τους μίλησε ο Χριστός και τους είπε: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμὶ. Μη φοβείσθε». Ἐχετε θάρρος, ἐγὼ εἰμαι. Μη φοβάστε. Δυο προτροπές και μια εγγύηση. Ἐχετε θάρρος. Μια προτροπή που τους έδινε θάρρος και μια που τους καλούσε να διώξουν το φόβο που προκαλούσε η ολιγοπιστία. Την ίδια, όμως, στιγμή τους πρόσφερε εγγύηση και ασφάλεια μέσα από τη δική Του παρουσία, «Εγώ εἰμὶ».

Καθολικό το συναίσθημα των Μαθητών του Χριστού, για τούτο και χρησιμοποιεί πληθυντικό. «Θαρσεῖτε» και «μη φοβείσθε». Αν και το συναίσθημα του φόβου ήταν και είναι σε παρόμοιες περιπτώσεις καθολικό, εντούτοις, το ξεπέρασμα του φόβου είναι υπόθεση ατομική. Και τούτο γιατί θα εξαρτηθεί από τον βαθμό της πίστεως του καθενός στο πρόσωπο του Χριστού. Μια πίστη που προσπερνά δυσκολίες και κινδύνους, όσο κι αν ακόμη αυτοί είναι υπαρκτοί και αξεπέραστοι. Κατά συνέπεια, μέσα από την πίστη θα επιβεβαιωθεί η απόλυτη εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού. Ἔτσι, αν το «Θαρσεῖτε» ήταν η πρώτη κίνηση για την αποκατάσταση της πίστεως, τότε η επόμενη κίνηση θα είναι η υλοποίηση της προστακτικής εντολής του Χριστού. Μέσα από το «ὑπάγε» που είπε στον τυφλό και το «ελθέ» που είπε σήμερα στον Πέτρο, με την υλοποίησή τους, θα γινόταν και η καθοριστική κίνηση για την επιβεβαίωση της πίστεως στο πρόσωπο του Χριστού. Αντίθετα, όταν η πίστη τεθεί υπό αμφισβήτηση, τότε και το αποτέλεσμα θα είναι αρνητικό και θα καταλήξει στην ολιγοπιστία. Την ίδια κατάληξη θα έχει η πίστη, όταν προβάλλει μια άλλη νοσηρή πίστη, αυτή της έπαρσης, του εγωισμού, όπως έγινε σήμερα και με τον Πέτρο.

Εἶπε ο Πέτρος: «Κύριε, αν εἶσαι ἐσύ, δώσε ἐντολή να ἔρθω κοντά σου περπατώντας στα νερά». Ἔτσι κι έγινε. Αφού πήρε την εντολή «έλα», ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοίο κι άρχισε να περπατά πάνω στα νερά. Βλέποντας, όμως, τον ισχυρό άνεμο φοβήθηκε κι άρχισε να καταποντίζεται. Στις κραυγές του Πέτρου ανταποκρίθηκε ο Χριστός. Ἄπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του εἶπε: «Ολιγόπιστε! εἰς τι ἐδίστασας;» Ο φόβος και η ολιγοπιστία, όπως συνέβη σήμερα με τον Πέτρο, οδηγούν στον βέβαιο καταποντισμό. Αντίθετα η πίστη και μάλιστα η πίστη στο πρόσωπο του Χριστού αποτελεί το σίγουρο θεμέλιο της ζωής.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ - ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιγ' 25 - 32

Ευαγγέλιον: Μαρκ. στ' 14 - 30

29 Αυγούστου 2021

Είναι προτροπή της Αγίας Γραφής να τιμούμε τις μνήμες των αγίων με εγκώμια, με ύμνους και λόγια επαινετικά. Γράφει χαρακτηριστικά: «μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων». Κι αν απαιτούνται εγκώμια κατά τις μνήμες των δικαίων, πολύ περισσότερο αυτό ισχύει για τον Τίμιο Πρόδρομο, τον «σεβασμιώτερο των προφητών». Όταν, όμως, το Δεσποτικό στόμα τον ονόμασε «μείζονα εν γεννητοῖς γυναικῶν», τι μπορούν να προσθέσουν τα δικά μας εγκώμια, διερωτάται ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς: «Τις ὕμνος ἀρκέσει ἀφικέσθαι τοῦ ὕψους τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ, ὄν ἀπάντων μείζονα Χριστός ἐδείξε;». Ο ὅσιος Θεόδωρος ο Στουδίτης σημειώνει σχετικά πως κάθε άγιος εγκωμιάσθηκε από κάποιον άλλον εφάμιλλο στην αγιότητα, ο υψηλός στην αρετή από κάποιον ισάξιο και ο μετριώτερος από κάποιον πιο μέτριο. Αυτό το εγκώμιο, όμως, προέρχεται από τον ίδιο τον Χριστό, του οποίου ο λόγος είναι τέλειος και αψευδής.

Δεν τον ονόμασε απλώς προφήτη ή ανώτερο όλων των Προφητών, αλλά ανώτερο και μεγαλύτερο από όλους τους ανθρώπους που είχαν γεννηθεί μέχρι τότε. Ο Τίμιος Πρόδρομος βρίσκεται στις κορυφογραμμές της αγιότητας. Είναι προφήτης, απόστολος, ὅσιος, ομολογητής και μάρτυρας. Είναι ο διαπρύσιος κήρυκας της μετάνοιας και ο άτεγκτος ελεγκτής της ανομίας και της διαφθοράς. Άφθαστο το πνευματικό και ηθικό του μεγαλείο. Γι' αυτό και η Εκκλησία τον θέτει μετά την Υπεραγία Θεοτόκο και τοποθετεί πάντοτε την εικόνα του δίπλα από εκείνη του Χριστού.

Μα πάνω απ' όλα είναι ο πρόδρομος της έλευσης του Χριστού στον κόσμο, αυτός που άνοιξε τον δρόμο για να περάσει ο Λυτρωτής. Είναι ο μεγάλος αγγελιοφόρος της πιο χαρμόσυνης και ελπιδοφόρας αγγελίας όλων των εποχών: της εν Χριστώ απολύτρωσης και σωτηρίας των ανθρώπων. Υπήρξε κορυφαίο όργανο της θείας πρόνοιας και διαδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο στην εφαρμογή του σχεδίου της θείας Οικονομίας για τη σωτηρία του κόσμου. Εξάλλου γι' αυτό λέγεται πρόδρομος, διότι προειδοποίησε αλλά και προοδοποίησε.

Οι άλλοι προφήτες προφήτευσαν μόνο. Ο Ιωάννης και προφήτευσε και προφητεύθηκε. Ήδη ο Μαλαχίας τον είδε να έρχεται σαν προάγγελος της ελεύσεως του Χριστού, σαν πρόδρομος της πρώτης παρουσίας Του. Προφήτευσε γι' αυτόν ο Ησαΐας προκαταγγέλλοντας το κηρυκτικό του έργο μέσα στην έρημο. Τον προφήτευσε κι ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, όταν απεστάλη να πληροφορήσει τον Ζαχαρία για τη θαυμαστή γέννησή του. Ο ένας Άγγελος προφήτευσε για τον άλλο Άγγελο. Τον ονόμασε «μέγαν». Οι άνθρωποι δίνουν τον τίτλο του μεγάλου σε όσους διαπρέπουν στον στίβο του πολέμου, της επιστήμης, των γραμμάτων. Ο Άγγελος δίνει τον τίτλο του μεγάλου σ' έναν ερημίτη, σ' εκείνον που θα διαπρέψει στον στίβο της αγιότητας. Τον σπουδαιό προδρομικό του ρόλο προφήτευσε και ο ίδιος του ο πατέρας, ο Ζαχαρίας, μετά τη γέννησή του, στην περίφημη ωδή του.

Όλοι οι προφήτες κλήθηκαν στο προφητικό αξίωμα σε ώριμη ηλικία. Ο Ιωάννης κλήθηκε στο προφητικό έργο πριν συλληφθεί στην κοιλία της στείρας μητέρας του. Ήταν, ακόμα, ο πρώτος που αναγνώρισε και ομολόγησε τη θεότητα

του Χριστού, σκιρτώντας ως έμβρυο στη μήτρα της Ελισάβετ κατά τη συνάντησή της με την Παναγία.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής θεωρείται ο εωσφόρος αστήρ, δηλ. το αστέρι της αυγής, ο αυγερινός. Αν ο παλαιός εωσφόρος απομάκρυνε τον άνθρωπο από τον Θεό, διαβάλλοντάς Τον, ο νέος εωσφόρος, ο Ιωάννης, οδήγησε τους ανθρώπους στον Χριστό, προβάλλοντάς Τον ως τον αναμενόμενο Μεσσία και Λυτρωτή. Αν ο πρώτος εωσφόρος ως αρχηγός του κορυφαίου αγγελικού τάγματος ήταν πλησιέστερα στον Θεό, ο δεύτερος εωσφόρος, ήταν ο επίγειος Άγγελος, που συγγένευε και σαρκικά με τον θεάνθρωπο αλλά, το σπουδαιότερο, ήταν πλησιέστερος προς τον ερχόμενο Χριστό. Πλησιέστερος χρονικά και πνευματικά. Γιατί όπως ο αυγερινός προηγείται της αυγής και η ξεχωριστή του λάμψη προαναγγέλλει την ανατολή του ήλιου, έτσι και ο Ιωάννης είναι το φαεινό άστρο που προανήγγειλε την ανατολή του «νοητού Ηλίου της δικαιοσύνης».

Όλοι οι άλλοι προφήτες προείδαν τον Χριστό με τα προφητικά τους κυάλια. Ο Ιωάννης όχι μόνο τον είδε αυτοψεί αλλ' αξιώθηκε να τον υποδεχθεί στα ρείθρα του Ιορδάνη και να τον συστήσει στους ανθρώπους λέγοντας: «Ίδε ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος προηγήθηκε για να ετοιμάσει στις καρδιές των ανθρώπων τον δρόμο για τον Χριστό, τόνιζε, όμως, ότι «ο οπίσω μου ερχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν». Γνώριζε ότι ο Χριστός, ως Θεός, προηγείται απείρως και του ίδιου και όλων των ανθρώπων.

Είχε επίγνωση ότι δεν ήταν ο ίδιος το φως, αλλ' ήλθε για να δώσει μαρτυρία για τον Χριστό που είναι το «φως το αληθινόν». Ο Χριστός, βεβαίως, δεν είχε ανάγκη προβολής και μαρτυρίας όπως δεν έχει ανάγκη διαφήμισης ο ήλιος. Ο άνθρωπος, όμως, που ήταν κλεισμένος στα υπόγεια της πλάνης και του σκοτούς, είχε ανάγκη από κάποιον που θα τον έπαιρνε από το χέρι και θα τον οδηγούσε στο φως του ήλιου. Αυτό το νόημα είχε η μαρτυρία του Ιωάννη. Εκείνος είναι ο χειραγωγός που πήρε τους ανθρώπους και τους οδήγησε στο φως, δηλ. στον Χριστό. Όπως στα σπίτια μας το φως υπάρχει και δεν έχει ανάγκη διαφήμισης και προβολής αλλ' αν δεν γυρίσει κάποιος τον διακόπτη το φως παραμένει ανενέργητο, έτσι και ο Ιωάννης αυτό έκανε. Έστρεψε τον διακόπτη του ενδιαφέροντος των ανθρώπων στον Χριστό.

Μπορούμε, λοιπόν, να κατανοήσουμε από τα πιο πάνω το μεγαλείο και την ασύγκριτη υπεροχή του Ιωάννη του Βαπτιστή από όλους τους άλλους προφήτες και δικαίους. Αρκεί σε μας η μαρτυρία του για τον Χριστό: «Καγώ εώρακα και μεμαρτύρηκα, ότι ούτος εστίν ο Υιός του Θεού» και για τον Ιωάννη αρκεί η μαρτυρία του Χριστού: «Σοι δε αρκέσει η μαρτυρία του Κυρίου, Πρόδρομε».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πε.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	1/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	4/7	ΝΑΤΑ	Πε.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εοπ.)
Σα.	10/7	ΚΟΥΚΛΙΑ	Πα.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	11/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	8/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	11/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος (Εοπ.)	Σα.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)
Τε.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εοπ.)	Κυ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Πα.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εοπ.)	Πε.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εοπ.)
Σα.	17/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Κυ.	22/8	ΠΩΜΟΣ
Σα.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εοπ.)	Κυ.	29/8	ΚΕΔΑΡΕΣ
Κυ.	18/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυσινή (Εοπ.)
Δε.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εοπ.)			
Σα.	24/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ (Εοπ.)			
Κυ.	25/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ			
Κυ.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εοπ.)			
Δε.	26/7	ΜΗΛΙΟΥ			
Δε.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εοπ.)			
Τρ.	27/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ Ι.Μ.Π. κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	1/7	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Μαυρίκιος	Κυ.	1/8	ΣΤΑΥΡΟΚΟΜΗ
Κυ.	4/7	ΜΕΣΑΝΑ	Δε.	2/8	ΛΕΜΠΙΑ
Τρ.	6/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Γεώργιος Φτωχός	Πα.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ
Σα.	10/7	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Εφημία	Σα.	7/8	ΚΟΙΛΗ, Άγιος Δομέτιος
Δε.	12/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος	Τε.	11/8	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πα.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εοπ.)	Πε.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Σα.	17/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πα.	20/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης
Κυ.	18/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Δε.	23/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Παναγία Παραδεισιώτισσα
Τρ.	20/7	ΠΟΛΕΜΙ, Προφήτης Ηλίας	Πε.	24/8	Ι.Μ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπν)
Δε.	26/7	ΚΟΥΡΔΑΚΑ	Κυ.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Τρ.	27/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ	Δε.	30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυσινή

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.495 - 496

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2 - 12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄ 23 - 35

5 Σεπτεμβρίου 2021

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Κύριος, απαντώντας στην ερώτηση του Πέτρου, σχετικά με τα όρια της συγχωρητικότητας προς τους ανθρώπους που μάς αδικούν, προσφέρει μια μοναδική διδαχή ζωής και σωτηρίας.

Η Βασιλεία των ουρανών μοιάζει με έναν βασιλιά, ο οποίος θέλησε να λογαριαστεί με τους δούλους του. Εμφανίστηκε, λοιπόν, μπροστά του κάποιος που του χρωστούσε ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο βασιλιάς, βλέποντας ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πάρει πίσω τα χρωστούμενα, διέταξε να πουλήσουν τον ίδιο και την οικογένειά του για να μη χάσει τα χρήματά του. Τότε ο δούλος εκείνος έπεσε στα πόδια του βασιλέα, τού ζήτησε συγγνώμη και τον παρακάλεσε να κάνει λίγη ακόμα υπομονή. Ο βασιλιάς τον σπλαχνίστηκε και του χάρισε το χρέος. Ο δούλος, βγαίνοντας από το παλάτι, συνάντησε έναν άλλο δούλο, που του χρωστούσε ένα πολύ μικρό χρηματικό ποσό. Άρχισε τότε να τον χτυπά και να τον απειλεί, ζητώντας άμεση αποπληρωμή του χρέους. Αρνήθηκε τη συγγνώμη και τις παρακλήσεις του και τον έκλεισε στη φυλακή. Όταν ο βασιλιάς πληροφορήθηκε όσα συνέβησαν, κάλεσε τον πρώτο δούλο και πάλι, τον επετίμησε αυστηρά και ζήτησε να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Ο Κύριος καταλήγει λέγοντας ότι αυτή θα είναι η μοίρα εκείνων που δε συγχωρούν τους ανθρώπους που τους έχουν βλάψει.

Θλιβερή και αποτρόπαια η συμπεριφορά του δούλου εκείνου προς τον σύνδουλό του και μάλιστα μετά από την εξαιρετική ευεργεσία που μόλις ο ίδιος είχε δεχθεί. Έδειξε μίαν πρωτοφανή αχαριστία προς τον ευεργέτη του, καταπιέζοντας ένα σύνδουλό του.

Η έκταση, δυστυχώς, την οποία καταλαμβάνει η αχαριστία, είναι πολύ μεγάλη σ΄ όλες τις εποχές, ιδιαίτερος σήμερα. Και συμβαίνει αυτό, γιατί στην πλειονότητά μας οι άνθρωποι είμαστε απελπιστικά εγωπαθείς, φίλαυτοι, ατομιστές. Το εγώ κυριαρχεί στη ζωή μας και μας στενεύει τόσο πολύ τον ορίζοντα της ψυχής, ώστε δεν μπορούμε να δούμε τίποτε έξω από τα του εαυτού μας, μετά από κάθε ευεργεσία που απολαμβάνουμε.

Παρακαλούμε και ικετεύουμε θερμότατα τον Θεό ή τους ανθρώπους, όταν έχουμε την ανάγκη τους και, ως τότε, είμαστε ευγενέστατοι, ταπεινοί στην ικεσία μας και δείχνουμε πλήρη εξάρτηση από αυτούς. Μόλις, όμως, επιτύχουμε το ζητούμενο, γινόμαστε αγνώριστοι. Γινόμαστε αγενέστατοι, ψυχροί, αδιάφοροι, άσπλαχνοι προς τον ευεργέτη αλλά και τους συνανθρώπους μας.

Πράγματι, τι φοβερό και θεομίσητο κακό είναι η αχαριστία! Πόσο σπάνια είναι η αρετή της ευγνωμοσύνης! Αλήθεια, έχουμε ποτέ αναλογισθεί κι εμείς πόσο βαριά είναι και η δική μας πνευματική οφειλή προς τον Θεό

και άρα ποια τιμωρία μας περιμένει; Έχουμε ποτέ επιμετρήσει τις αμαρτίες μας ή μήπως θεληματικά τις αγνοούμε και εθελοτυφλούμε, προσθέτοντας ενοχή στις ενοχές μας; Μια ζωή ολόκληρη αμαρτάνουμε ενώπιον του Θεού και χρεωνόμαστε. Με τα ανεξέλεγκτα βλέμματά μας, τους απρεπείς λογισμούς, τα τόσα εύκολα και συχνά ολισθήματα της γλώσσας και τις ποικίλες έκνομες πράξεις.

Η μεγάλη πνευματική διδαχή της σημερινής περικοπής είναι το άπειρο και ανεξάντλητο έλεος και η φιλανθρωπία του Θεού, προς εκείνους που σέκονται ενώπιόν Του, με πνεύμα μετάνοιας και ταπείνωσης, ζητώντας ειλικρινά την Θεία συγχώρηση και ευσπλαχνία, όντας έτοιμοι να προσφέρουν κι αυτοί τη συγχωρητικότητα τους στους συνανθρώπους τους. Η αγάπη και η φιλανθρωπία του Θεού είναι αδύνατο να νικηθούν από τις πώσεις και τα αμαρτήματα των ανθρώπων, όσο πολλά ή βαριά κι αν είναι. Αρκεί η μετάνοια να είναι πραγματική και όχι προσχηματική και υποκριτική. Να συνιστά απόφαση για αλλαγή πορείας και ζωής και να διακρίνεται από επίγνωση του προσωπικού χρέους και ελλείμματος έναντι της Θείας αγάπης.

Ενώ, όμως, οι άνθρωποι καταφεύγουμε διαρκώς στο έλεος και στη φιλανθρωπία του Θεού, ζητώντας συγχώρηση και απαλλαγή από τα ψυχικά μας βάρη, την ίδια στιγμή επιδεικνύουμε αντιστρόφως ανάλογη στάση προς τους αδελφούς μας εκείνους, που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, μας έβλαψαν και μας αδίκησαν. Η συμπεριφορά μας αυτή συνιστά βαρύτατη πνευματική ασθένεια και υποδηλώνει την υπέρπουσα, εκείνη, φαρισαϊκή υποκρισία, που τόσο άτεγκτα στηλίτευσε ο Χριστός, σε πολλά σημεία της διδασκαλίας Του.

Φανερώνει, ακόμα, ότι η πνευματική μας ζωή κινείται στην επιφάνεια και αγνοεί τα ουσιώδη της πίστης, ένα από τα οποία είναι η φιλανθρωπία προς τους αδελφούς, κατά το πρότυπο της φιλανθρωπίας του Θεού. Το αίτημα της συγχωρητικότητας είναι τόσο σημαντικό στην πνευματική ζωή, ώστε ο Κύριος το συμπεριέλαβε στην περιεκτικότερη μορφή της προσευχής, την οποία υπέδειξε ο Ίδιος και που δεν είναι άλλη από το γνωστό μας Πάτερ ημών. Εκεί σαφώς ζητούμε από τον Θεό: «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Συγχώρα μας, όπως κι εμείς συγχωρούμε σ' όσους μας φταίνε.

Το να είμαστε φιλάνθρωποι και συγχωρητικοί, δεν είναι μια ηθική υποχρέωση, αλλά το αποτέλεσμα της αγάπης μας προς τον Θεό. Ο όρος φιλανθρωπία δεν χρησιμοποιείται από την Εκκλησία ως έννοια συναισθηματική, ηθικιστική ή συμπαθητική, αλλά για να δηλώσει την ουσία του Θεού, ο Οποίος είναι αγάπη και καλεί τους ανθρώπους σε διαρκή πορεία και ζωή αγάπης μέσα στον κόσμο. Αυτή τη φιλανθρωπία του Θεού πρέπει να τη μιμούμαστε διαρκώς στη ζωή μας και να τη φανερώνουμε στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

12 Σεπτεμβρίου 2021

Κυριακή προ της Υψώσεως σήμερα. Η μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου σχετίζεται με την εύρεση και τη για δύο φορές ύψωση του Τιμίου Σταυρού καθώς και τα εγκαίνια του πρώτου ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα. Λόγω της μεγάλης σπουδαιότητάς της και των σωστικών μηνυμάτων που έχει, ορίστηκε μια Κυριακή πριν από αυτήν την εορτή και μία μετά να διαβάζονται αναγνώσματα και να ψάλλονται ύμνοι σχετικοί με την εορτή αυτή.

Αφορμή των όσων ειπώθηκαν από τον Χριστό στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα δόθηκε από τον Νικόδημο. Ο Νικόδημος είχε υψηλή κοινωνική θέση και γι' αυτό πήγε νύχτα, κρυφά να ρωτήσει και να ακούσει τους λόγους του Χριστού για το πρόσωπό Του. Ενώ όλοι είχαν στον νου τους εξουσίες, θέσεις και επίγεια, πρόσκαιρα πράγματα, ο Χριστός μιλά για τη σωτηρία των ανθρώπων διά μέσου του Σταυρού Του και της πίστης στο πρόσωπό Του. Ο Χριστός προαναγγέλλει τη Σταύρωσή Του ερμηνεύοντας ένα γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη, θέλοντας να πει ότι ο τρόπος που διάλεξε ο Θεός να σώσει τον άνθρωπο ήταν δια μέσου του Σταυρού. Στην Παλαιά Διαθήκη υπήρξε προτύπωση της σταύρωσης του Χριστού που προεικόνισε την πραγματική ύψωση του Σταυρού στον Γολγοθά: «καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου».

Γιατί ο Χριστός έπρεπε να σταυρωθεί και πώς μπορεί διά μέσου του Σταυρού να σωθεί ο κάθε άνθρωπος θα προσπαθήσουμε εν συντομία να εξηγήσουμε στηριζόμενοι στα ίδια τα λόγια του Κυρίου.

- **«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον».** Ο Θεός αγαπά υπερβολικά τον άνθρωπο και ενδιαφέρεται για τη σωτηρία του. Ως ένδειξη της μεγάλης αυτής αγάπης Του είναι η ενανθρώπιση του Χριστού και η ανάβασή Του στον Σταυρό. Δύο από τις ιδιότητες που αποδίδουμε στον Θεό είναι η φιλανθρωπία και η αγάπη προς τα δημιουργήματά Του. Βλέποντας, ο Θεός, ότι ο άνθρωπος ήταν αδύνατο να σωθεί από μόνος του, εκπληρώνει το σχέδιο της Θείας Οικονομίας, το οποίο είχε καταρτίσει από καταβολής κόσμου. Ο Θεός, στην πανσοφία Του, γνώριζε αυτό που ψάλλουμε στην Εκκλησία μας: «Ο θάνατός σου, Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος». Ότι δηλαδή ο σταυρός, ο θάνατος και στη συνέχεια η τριήμερη ανάσταση του Χριστού θα προξενούσαν τη σωτηρία μας. Αν μπορούσαμε να αναλογιστούμε πόσα με αγάπη ο Χριστός μας προσέφερε θα εγκλωβιζόμασταν στην ευγνωμοσύνη προς Αυτόν και θα κάναμε ό,τι είναι δυνατό για να ανταποδώσουμε αυτή τη μεγάλη αγάπη. Δεν ζητά, βέβαια, πολλά ο Θεός. Τη μετάνοιά μας θέλει, την ταπείνωση και τον αγώνα μας να τηρήσουμε τις εντολές Του.
- Ο Χριστός ανέβηκε στον Σταυρό, κατά την προτύπωση που δόθηκε και στην Παλαιά διαθήκη: **«ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόληται,**

αλλ' έχη ζωήν αιώνιον». Όσοι προσβλέπουν με πίστη στον σταυρωθέντα Κύριο μπορούν να σωθούν και να έχουν αιώνια ζωή. Κατά τον απόστολο Παύλο «ο λόγος ό του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζόμενοις ημίν δύναμις Θεού εστι». Μια εσφαλμένη θεώρηση μεταξύ των ανθρώπων είναι ότι όταν κάποιος κάνει καλά έργα και βοηθά τους συνανθρώπους του θα σωθεί ασχέτως σε ποιο Θεό πιστεύει. Αυτό, όμως, είναι λάθος, αφού ο ίδιος ο Χριστός εδώ μας ξεκαθαρίζει ότι προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η πίστη στον Χριστό και «τούτον εσταυρωμένον». Τα καλά έργα θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα της ορθής πίστης μας. Σωζόμαστε χάρη στη θυσία του Χριστού και όχι για τα καλά μας έργα τα οποία, βέβαια, πρέπει να υπάρχουν ως πιστοποίηση και επισφράγιση της πίστης μας

- Η αγάπη του Θεού εκφράζεται και με τη μακροθυμία Του. Είναι μακρόθυμος ο Θεός γι' αυτό και σημειώνει ότι: **«Ού γαρ απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον, ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού»**. Αυτό που προτάσσεται στον Θεό είναι η σωτηρία του καθενός από εμάς και όχι η δικαιοσύνη Του. Αν ήθελε ο Θεός να προτάξει τη δικαιοσύνη Του δεν θα μπορούσε να σωθεί κανείς άνθρωπος: «τις γαρ καθαρός έσται από ρύπου; αλλ' ουδεις, εάν και μία ημέρα ο βίος αυτού επί της γης». Κανείς δεν είναι αναμάρτητος έστω κι αν έζησε μόνο μια μέρα πάνω στη γη. Επομένως ο Χριστός μάς διαβεβαιώνει ότι ήρθε στον κόσμο με μοναδικό σκοπό τη σωτηρία και λύτρωση των ανθρώπων. Ο τρόπος της σωτηρίας μας είναι η άνοδος Του στον σταυρό για να νικήσει και να καταπατήσει τον θάνατο και τον διάβολο. Να μας παραδώσει το Σώμα και το Αίμα Του ως προσφορά «τροφής αθανάτου» για να έχουμε ζωή αιώνια. Η μακροθυμία Του εκδηλώνεται για τους αμαρτάνοντας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Περιμένει μέχρι και την τελευταία στιγμή τη μετάνοια και επιστροφή του καθενός. Η μακροθυμία του Θεού, βέβαια, δεν ακυρώνει τη δικαιοσύνη Του. Προς το παρόν για χάρη της σωτηρίας μας η δικαιοσύνη του Θεού αναστέλλεται και μετατίθεται για το μέλλον, στη δευτέρα παρουσία Του όπου θα γίνει η κρίση του κόσμου. Τα λόγια του Χριστού ότι δεν κρίνει κανένα αλλά ζητά τη σωτηρία μας πρέπει να ακούονται και σ' εμάς, που πολύ εύκολα κρίνουμε και κατακρίνουμε τον καθένα. Αν θέλουμε το καλό του συνανθρώπου μας, ας προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε να σωθεί, περιμένοντας μέχρι και την υστάτη τη σωτηρία του.

Προετοιμαζόμενοι, λοιπόν, για τη μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού ας αντλήσουμε σωτήρια διδάγματα και νοήματα μέσα από τα αναγνώσματα και τους ύμνους. Να αναλογιστούμε την Αγάπη του Θεού προς εμάς, τη φιλανθρωπία και μακροθυμία Του και να καταφύγουμε κοντά στον Χριστό ως μόνη σωτηρία.

† **Πρωτοσύγκελλος Τυχικός**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-η' 1

19 Σεπτεμβρίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν, απαρνησάσθω εαυτὸν, και ἀράτω τον σταυρὸν αὐτοῦ και ακολουθεῖτω μοι».

Αντίθετα με ὅτι κάνουν οἱ ἄρχοντες του κόσμου τούτου, που προκειμένου να προσελκύσουν οπαδούς υπόσχονται τιμές και απολαύσεις, ὁ Κύριος μας εκθέτει με ευθύτητα τις τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να ἔχει ἐκεῖνος που θέλει να τον ακολουθήσει. Για να γίνει κανεὶς γνήσιος μαθητῆς του θα πρέπει πρώτα να απαρνηθεῖ τον εαυτό του, ὕστερα να σηκώσει τον προσωπικό του σταυρό και τέλος πιστά και υπάκουα να τηρήσει τις εντολές του. Δεν αναγκάζει και δεν προστάζει κανέναν. Θέλει ὅμως ἀπό ἐκείνον, που ελεύθερα θα τον ακολουθήσει, συνέπεια, αποφασιστικότητα και ηρωϊσμό.

Το «απαρνησάσθω εαυτὸν» ἰσοδυναμεί με νέκρωση πριν τον θάνατο. Είναι ἀνάγκη να νεκρωθεῖ το σῶμα της αμαρτίας. Να καταργηθεῖ «ο παλαιὸς ἄνθρωπος» και να αναστηθεῖ ὁ νέας «ο κατὰ Θεὸν κτισθείς». Δεν είναι δυνατόν να ακολουθεῖ κανεὶς τον Χριστό και συγχρόνως να τρέχει πίσω ἀπό τις ηδονές του κόσμου. Δεν μπορεί ὁ ἄνθρωπος να δουλεύει σε δυο κυρίους. Οποσδήποτε κάποιον περιπαιζει. Οἱ διψυχοὶ δεν ἔχουν θέση στον στρατό του Χριστοῦ. Προκαλοῦν την ἀηδία του Θεοῦ και θα τους ἐμέσει ὁ Κύριος.

Απαρνούμαι τον εαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι προς χάριν της ἀγάπης των ἄλλων. Χάνω για να κερδίσει ὁ ἄλλος. Στερούμαι για να πλουτίσει ὁ συνάνθρωπός μου. Ἀρνούμαι, ὅτι χωρίζει ἀπό τον Θεό μου. Ἀγωνίζομαι κατὰ των ἐπιθυμιῶν της σαρκός. Αποστρέφομαι τις πονηρές πράξεις. Χωρίς να ἐξουθενώνω την προσωπικότητα μου και χωρίς να υποτιμῶ την ἀξία του προσώπου μου, νεκρώνω ὅτι με κρατᾶ δέσμιό με τη γη, ἐξέρχομαι ἀπό τη φυλακή του ἐγώ και συντάσσομαι με τα μέλη της Εκκλησίας στην ἱερὴ ἐνότητα του Σώματος του Χριστοῦ. Είναι ἐπίπονο ἔργο ἡ ἐκούσια νέκρωση. Για να λέγει κανεὶς «ὄχι» στον εαυτό του προϋποθέτει δύναμη και αποφασιστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπό τη δική μας δύναμη υπάρχει ἡ Χάρις του Θεοῦ, που μας ἐνδυναμώνει και μας ἀναδεικνύει ἀήττητους Νέστορες στην πάλη κατὰ του νοητοῦ Λυαίου.

Σταυρός είναι ὁ κατὰ των παθῶν ἀγώνας. Γι' αὐτὴ τη σταύρωση γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οἱ δε του Χριστοῦ, την σάρκα ἐσταύρωσαν συν τοῖς παθήμασι και ταις ἐπιθυμίαις» (Γαλάτ. ε' 24). Ἀπό την προσωπική του πείρα σε ἄλλο σημεῖο των ἐπιστολῶν του ομιλεῖ για τη δόξα και τη χαρά που φέρει στον πιστό ἡ σταύρωση της σαρκός. Είναι βαρὺς ὁ Σταυρός που ἐπωμίζεται κάθε πιστό τέκνο του Θεοῦ. Είναι σαν τον Σταυρό του Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπό τον πόνο της Σταύρωσεως υπάρχει ἡ δόξα της ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Χριστός υπέφερε ἐπάνω στον Σταυρό ἔτσι υποφέρει κάθε πιστός καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα για τη σωτηρία της ψυχῆς του. Για τη δική μας ζωὴ δεν θα ἔχει καμιά ἀξία ὁ Σταυρός του Κυρίου αν κι ἐμεῖς μαζί μ' Ἐκεῖνον δεν σηκώνουμε τον προσωπικό μας Σταυρό κι αν δεν πάθουμε ὅπως ἔπαθε Ἐκεῖνος. Ὁ Χριστιανός πρέπει να ζεῖ ἐκεῖνο που διεκήρυττε με χαρά ὁ Ἀπόστολος των Ἐθνῶν: «Χριστῶ συνεσταύρωμαι. Ζω δε οὐκέτι ἐγώ. Ζη δε ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20).

Τις λεπτομέρειες της σταυρώσεως μας μπορούμε να τις παρατηρήσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Όπως προδόθηκε από τον μαθητή του Ο χριστός, έτσι κι εμείς πολλές φορές προδωνόμαστε από αγαπημένους και έμπιστους ανθρώπους. Όπως παράνομα δικάστηκε και κατακρίθηκε, έτσι κι εμείς χωρίς καμιά αιτία καταδικαζόμαστε από τους ανθρώπους. Όπως εκείνος περιφρονήθηκε, περιγελάστηκε, χλευάστηκε, περιπαίχθηκε, έτσι κι εμείς γινόμαστε στόχος των ειρωνειών και των χλευασμών και των ύβρεων των ανθρώπων της αμαρτίας. Αυτή είναι η τύχη των οπαδών του Χριστού. Να πάθουν ότι έπαθε Εκείνος.

Εκτός από τα πάθη που μας προκαλεί ο κόσμος έχουμε και τα πάθη που μας προκαλεί ο ίδιος ο εαυτός μας. Οι πονηροί λογισμοί και οι άτακτες επιθυμίες είναι αγκάθια και καρφιά που προκαλούν αφόρητη θλίψη στον αγωνιστή χριστιανό. Οι βίαιοι πειρασμοί είναι ισχυροί ραβδισμοί που ξεσχίζουν την ψυχή. Ακόμα οι ασθένειες του σώματος είναι ασήκωτοι σταυροί που για να τους σηκώσει ο άνθρωπος χρειάζεται θεϊκή αντοχή. Αν είχε κανείς πνευματικά μάτια να βλέπει «τα μη βλεπόμενα» θα διαπίστωνε, ότι δεν υπάρχει άνθρωπος στη γη που να μη σηκώνει τον δικό του σταυρό. Ο σταυρός είναι δώρο του Θεού, είναι απόδειξη της αγάπης του, είναι σκάλα που μας ανεβάζει στον ουρανό. Αρκεί να τον σηκώσουμε με πίστη, με καρτερία και υπομονή όπως τον σήκωσε Εκείνος.

Η απάρνηση του εαυτού μας και η καθημερινή σταύρωση, μάς ενώνει με τον Σωτήρα Χριστό. Εκείνος που κατόρθωσε να νεκρώσει τα πάθη του και να σταυρώσει τις επιθυμίες του χαριτώνεται από τον Θεό με τα δώρα του παραδείσου. Η αγάπη, η χαρά η ειρήνη και όλα τα δώρα του Αγίου Πνεύματος γεμίζουν την ψυχή του και έτσι καθίσταται σκεύος αγιασμένου του Θεού, έμπυχος ναός του βασιλέως της δόξης. Υπάρχει όμως και την τελευταία στιγμή κάποιος κίνδυνος. Είναι δυνατόν να φτάσει κανείς στη νέκρωση των παθών και στην υποταγή της σαρκός και να χάσει την θέωση από κενοδοξία και υπερηφάνεια. Γι' αυτό ο Κύριος υπογραμμίζει, ότι απαραίτητο πράγμα είναι η μίμηση της ζωής και των έργων του. «Ακολουθείω μοι» σημαίνει ότι πρέπει να υποτάξει την επιθυμία της υπερβολής σ' εκείνο που υποδεικνύει ο Κύριος. Κάθε άσκηση και κάθε γυμνασία να εναρμονίζεται με ότι διδάσκει η Εκκλησία. Να ακολουθεί κάθε πιστός τα ίχνη της ζωής του Χριστού και να συγκρίνει κάθε του πρόθεση και πράξη με τις εντολές Εκείνου.

Ο άρχων του κόσμου τούτου με απατηλές υποσχέσεις έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη πολλών ανθρώπων, που τυφλά παραδόθηκαν στην εξουσία του κι έγιναν χωρίς να το καταλάβουν τραγικά θύματα μιας ζωής χωρίς ελπίδα και χαρά, νούμερα μιας μηχανής που κατεργάζεται την μαζοποίηση των προσώπων και την αιώνια συμφορά των ψυχών.

Σήμερα ο Χριστός μας υποδεικνύει δρόμο σωτηρίας. Είναι ο δρόμος που οδηγεί στον προσωπικό μας Γολγοθά, σκληρός και ανηφορικός δρόμος, μα σωτήριος. Στην πορεία του δρόμου αυτού θα κουραστούμε και θα υποφέρουμε, ώσπου να φτάσουμε στο τέρμα όπου μας περιμένει ο αγωνοθέτης Χριστός. Ο Σταυρός του είναι ζωή και ανάσταση. Ο πόνος του φέρνει χαρά. Η νέκρωση φέρνει αιώνια ζωή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Απόστολος Α΄ Ιω. δ' 12-19

Ευαγγέλιον Ιω. ιθ' 25-27, κα' 24-25.

26 Σεπτεμβρίου 2021

Με πολλή λαμπρότητα, η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά σήμερα τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, τον πρώτο από τους τρεις θεολόγους της. Παρόλο που όσοι αποφοιτούν από μια θεολογική Σχολή ονομάζονται, σήμερα, θεολόγοι, η Εκκλησία σε τρία μόνο πρόσωπα έδωσε αυτόν τον τίτλο: Στον Ευαγγελιστή Ιωάννη, τον Γρηγόριο τον Ναζιανζηνό και τον άγιο Συμεών, τον Νέο Θεολόγο (10^{ος} αιώνας).

Τα Ευαγγέλια ως γνωστόν, δεν μας δίνουν πληροφορίες για τη ζωή και τον χαρακτήρα των Αποστόλων, αλλά μόνον τη δράση του Χριστού. Εν τούτοις, κάποιες λεπτομέρειες μάς δίνουν να καταλάβουμε μερικά χαρακτηριστικά για κάθε απόστολο. Απ'αυτές τις λεπτομέρειες μαθαίνουμε και για το χαρακτήρα του Ιωάννου.

Το πρώτο του χαρακτηριστικό είναι ότι είχε ανώτερες πνευματικές αναζητήσεις, πολύ πριν τον καλέσει ο Χριστός. Πριν κληθεί από τον Χριστό να γίνει απόστολος, ήταν μαθητής του Προδρόμου. Γύρω από τον Πρόδρομο είχε μαζευτεί, τότε, μια ομάδα ανθρώπων με πνευματικά ενδιαφέροντα, που μελετούσε τις Γραφές και περίμενε εναγώνια τον Μεσσία. Ανάμεσά τους και ο Ιωάννης, ο γιος του Ζεβεδαιού. Παρόλο που ήταν ολιγογράμματος και άνθρωπος του μόχθου, εν τούτοις τον απασχολούσαν και οι εξαγγελίες των Γραφών. Δεν εξαντλούσεν όλες τις προσπάθειές του στο να κερδίζει τα προς το ζην. Καταλάβαινε, και πολύ σωστά, πως με τον τρόπο εκείνο θα γινόταν είλωτας της ζωής.

Ήταν, ύστερα, η απάρνηση όχι μόνο της εργασίας και των διευκολύνσεων του κόσμου, αλλά και των συγγενικών του προσώπων, που επέδειξε στο κάλεσμα του Χριστού. Όταν ο Χριστός τον κάλεσε, ο Ιωάννης δεν ζήτησε χρόνο για να μελετήσει την πρόσκληση. Κάθε ένας από μας θα ζητούσε χρόνο για να το ξανασκεφθεί, να διαβουλευτεί με στενούς συνεργάτες του, να ρυθμίσει μερικές εκκρεμότητές του. Ο Ιωάννης με τον αδελφό του, όμως, δεν σκέφτονταν έτσι. «Ευθέως αφέντες το πλοίοι και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτόν». Άφησαν όχι μόνον το πλοίο, μα και τον γέροντα πατέρα τους.

Έδειξε, κατόπιν, σταθερότητα στην απόφασή του. Καθόλη τη διάρκεια της παρουσίας του Χριστού στη γη, ο Ιωάννης ήταν απόλυτα αφοσιωμένος σ'Αυτόν. Είναι χαρακτηριστικό πως σε τρεις σπουδαίες περιστάσεις της ζωής και της δράσης του Χριστού, τις οποίες μόνον τρεις μαθητές παρακολούθησαν, ο Ιωάννης ήταν παρών. Έτσι, τόσο στη Μεταμόρφωση όσο και στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και στην αγωνία της Γεσθημανή, βλέπουμε τον Ιωάννη να είναι εκλεκτός ανάμεσα στους εκλεκτούς.

Η μεγάλη του αφοσίωση, όμως, στον διδάσκαλο του φάνηκε στην ώρα του πάθους τού Χριστού. Όταν οι άλλοι μαθητές «διά τον φόβον των Ιουδαίων» εγκατέλειψαν τον Χριστόν, ο Ιωάννης ακολούθησε μέχρι την αυλή των αρχιερέων, βλέποντας από μακριά τη δίκη. Ήταν ο Ιωάννης που παρεκάλεσε τη

θυρωρό και άφησε και τον Πέτρο να πλησιάσει στη δίκη. Κι ακόμα μόνος ο Ιωάννης στάθηκε κάτω από τον σταυρό του Χριστού να δει το τέλος μαζί με την Παναγία. Κι είναι γι'αυτό τον λόγο που ο Χριστός του έκαμε τη μεγαλύτερη τιμή που έγινε ποτέ σε άνθρωπο, να του εμπιστευθεί την Παναγία μητέρα Του.

Μερικά από τα έντονα χαρακτηριστικά της μεγάλης προσωπικότητάς του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου εκδηλώθηκαν μετά την ανάσταση του Χριστού. Έτσι, πρώτα φάνηκε η αποφασιστικότητα και η τόλμη του: Ήταν το πρωί της ημέρας της ανάστασης όταν έφτασε η πληροφορία από τις Μυροφόρες ότι ο Χριστός αναστήθηκε και ο τάφος ήταν κενός. Οι περισσότεροι μαθητές αρκέστηκαν να πουν ότι είναι «λήρος» τα λόγια των Μυροφόρων. Ο Θωμάς είπε «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Μόνον δύο, ο Πέτρος και ο Ιωάννης θέλησαν από μόνοι τους να ελέγξουν την πληροφορία πηγαίνοντας προς τον τάφο, αψηφώντας κάθε κίνδυνο. Μάλιστα τόση ήταν η αποφασιστικότητα του Ιωάννου που δεν περίμενε τον Πέτρο αλλά, νεώτερος όπως ήταν, έτρεξε γρήγορα κι έφθασε «πρώτος εις το μνημείον».

Φάνηκε, αργότερα, και η σοβαρότητα και η επιβολή του στον κύκλο των μαθητών και των πρώτων Χριστιανών. Ο Ιωάννης ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που εθεωρούνταν «σύλαιοι είναι» στην πρώτη Εκκλησία. Σ'αυτό συνέβαλε οπωσδήποτε και η συγγραφική δράση του Ευαγγελιστού. Πέντε από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης είναι έργα του: Το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον- το θεολογικότερο από τα 4 Ευαγγέλια-, η Α', Β', Γ' καθολικές επιστολές του και το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Η προσφορά του στην Εκκλησία και μόνο, από την άποψη αυτή, είναι ανεκτίμητη. Στο Ευαγγέλιό του περιέλαβε πολλά πράγματα που παρέλειψαν οι άλλοι Ευαγγελιστές: Την ανάσταση του Λαζάρου, τον διάλογο με τη Σαμαρείτιδα, τη θεραπεία τού εκ γενετής τυφλού κ.ά. Στις εικόνες παριστάνουμε δίπλα από τον Ιωάννη έναν αετό, για να δείξουμε ότι ο Ευαγγελιστής αυτός ανέβη σε ύψη θεολογίας δυσθεώρητα, ψηλότερα από τους άλλους.

Τέλος, ένα άλλο χαρακτηριστικό του κηρύγματος και της ζωής του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου ήταν η αγάπη. Στις καθολικές του επιστολές και ιδιαίτερα την Α', μιλά για την αγάπη ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Θεού, αλλά και των Χριστιανών. «Ο Θεός αγάπη εστί» λέγει. Δεν αγαπά απλώς, αλλά είναι αγάπη. Ακόμα κι όταν γήρασε, υπερήλικος, υποβασταζόταν από τους Χριστιανούς της Εφέσου και πήγαινε στις κοινές συνάξεις. Μη έχοντας δύναμη να κηρύξει, έλεγε απλώς «τεκνία, αγαπάτε αλλήλους». Γι'αυτό τον λόγο είναι γνωστός και ως «ο Ευαγγελιστής της αγάπης».

Αυτή, λοιπόν, την κορυφαία προσωπικότητα γιορτάζουμε σήμερα. Έναν αγράμματο που έγινε συγγραφέας δεινός. Έναν άσημο ψαρά που κατέπληξε και εφώτισε τα σύμπαντα.

Τιμώντας τον ας προσπαθήσουμε να μιμηθούμε τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, που τον ανέδειξαν μεγάλο στην Εκκλησία του Χριστού. Θα είναι η καλύτερη απόδειξη ότι βρήκαν έδαφος στις ψυχές μας τα διδάγματα που μας άφησε στα θεόπνευστα βιβλία του.

† **Ο Πάφου Γεώργιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 6' 6 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΣΤ' 31 – 36

3 Οκτωβρίου 2021

Βρισκόταν ο Χριστός στο όρος των Μακαρισμών κι αφού μίλησε για πολλά θέματα, συμπληρώνοντας τον Μωσαϊκό νόμο, καυτηρίασε την υποκριτική στάση των Φαρισαίων εκφωνώντας τα γνωστά εκείνα «ουαί». Και στη συνέχεια έδωσε τον δικό του νόμο για την κοινωνική ζωή των ανθρώπων, τον νόμο της αγάπης.

Είχε διαγνώσει πως αιτία των συγκρούσεων, που αναστατώνουν τη ζωή των ανθρώπων, ήταν το γεγονός πως ο καθένας έθετε το συμφέρον του πάνω από το συμφέρον του άλλου. Για να τερματίσει αυτές τις διενέξεις, ο Χριστός σήμερα παραβλέπει και ξεπερνά νόμους και δικαιουσύνες και παραδίδει την αγάπην ως γνώμονα και κανόνα ζωής των Χριστιανών. Κι επειδή δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη από την αγάπη προς τον εαυτό μας μέτρο σύγκρισης τίθεται η αγάπη προς τον εαυτό μας.

Τρία είναι τα γνωρίσματα της αγάπης, όπως μας την δίδαξε σήμερα ο Χριστός:

Πρώτο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι το ότι δεν έχει όρια, επεκτείνεται προς όλους. Στην Π.Δ. αυτή η διάσταση ήταν άγνωστη. Ο Χριστός, όμως, διευρύνει τα όρια της αγάπης. «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών» μας είπε σήμερα. Είναι φυσικό ν' αρχίσει η αγάπη από τα πρόσωπα του οικογενειακού μας περιβάλλοντος. Αυτούς θ' αγαπήσουμε πρώτα, γιατί μ' αυτούς συναναστρεφόμαστε περισσότερο. Θα επεκταθεί ύστερα στους χωριανούς και τους συμπατριώτες μας, σ' αυτούς με τους οποίους μας συνδέει κοινή καταγωγή και κοινή πίστη. Θα προχωρήσει, όμως, κατόπιν και στους ξένους, ακόμα και τους εχθρούς μας. Όλοι αυτοί είναι αδελφοί μας. Μας συνδέουν η κοινή καταγωγή από τον Αδάμ και την Εύα και το ότι έχουμε τον ίδιο Θεό και Πατέρα όλοι μας, κι είμαστε, επομένως, αδελφοί.

Ο Απ. Παύλος θέλοντας να τονίσει την επιβαλλόμενη αγάπη και συνεργασία μεταξύ όλων των ανθρώπων, μάς προβάλλει το παράδειγμα των μελών του ανθρωπίνου σώματος. Μπορεί να πει το χέρι στο πόδι ότι δεν το έχει ανάγκη; Ή μπορεί το πόδι να επαναστατήσει εναντίον του ματιού; Όλα μαζί συνεργάζονται αρμονικά για να λειτουργήσει ο άνθρωπος ως ενιαίο σύνολο. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και μ' όλους τους ανθρώπους. Όλοι, ανεξάρτητα από φυλή και γλώσσα, είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού, και επομένως είμαστε και «αλλήλων μέλη». Είναι, επομένως, αυτονόητο ότι «είτε πάσχει εν μέλος συμπάσχει πάντα τα μέλη, είτε δοξάζεται εν μέλος συχαίρει πάντα τα μέλη».

Δεν ισχυρίζεται κανείς ότι αυτό το πράγμα είναι εύκολο. Είναι όμως εντολή του Θεού. «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν, αγαπά και τον αδελφόν αυτού».

Δεύτερο χαρακτηριστικό της αγάπης είναι η ανιδιοτέλεια. Το τόνισε ξεκάθαρα ο Χριστός: «Ει αγαπάτε τους αγαπώντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί;» Αν προσφέρετε τις εξυπηρητήσεις σας μόνο σ' εκείνους που θα σας τις

ανταποδώσουν, ποια ιδιαίτερη αμοιβή περιμένετε να 'χετε; Και οι αμαρτωλοί, οι μη Χριστιανοί, κάνουν ακριβώς το ίδιο.

Χωρίς το στοιχείο της ανιδιοτέλειας, να μην περιμένουμε δηλ. ανταπόδοση για την αγάπη που προσφέρουμε, και οι πιο θερμές και έμπρακτες εκδηλώσεις αγάπης χάνουν τη σημασία τους. Καταντούν να 'ναι μέσα που εξυπηρετούν το συμφέρον εκείνων που τις δείχνουν. Πολλοί δίνουν με ευχαρίστηση σ' εκείνους «παρ' ων ελπίζουν απολαβείν». Δίνουν γιατί θα τους επιστραφούν πίσω. Δίνουν ακόμα γιατί ελπίζουν και περιμένουν άλλες εξυπηρετήσεις από τους ευεργετούμενους ή γιατί αποβλέπουν στους επαίνους του κόσμου. Πολλές φορές δίνουμε κάτι το ελάχιστο σαν ελεημοσύνη, όχι από αγάπη, αλλά για να μπορούμε να απολαμβάνουμε τα άλλα, τα πολλά που μας μένουν, χωρίς τις μεμψιμοιρίες των διπλανών μας και χωρίς τις τύψεις της συνείδησής μας. Οποιαδήποτε, όμως, προσφορά μας, που συνδυάζεται με την εξυπηρέτηση του εγωισμού μας, δεν μπορεί να εντάσσεται στις εκδηλώσεις της αγάπης. Η μόνη ικανοποίηση των ανθρώπων της ειλικρινούς αγάπης είναι η μαρτυρία της συνείδησής τους ότι κάνουν το καθήκον τους.

Τρίτο γνώρισμα της αγάπης, όπως μας την παρουσίασε σήμερα ο Χριστός, είναι η υπέρβαση, το ξεπέρασμα, της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Αρχή της δικαιοσύνης είναι η απόδοση των ίσων. Αν θέλω να με ευεργετούν πρέπει να ευεργετώ. Αν δεν θέλω να με αδικούν ούτε και εγώ πρέπει να αδικώ. Αυτήν την αρχή τη συναντούμε και στην προ Χριστού εποχή. Ο Χριστός όμως δεν περιορίζεται σ' αυτήν. Προχωρεί βαθύτερα τονίζοντας τη μεγάλη σημασία της αγάπης. Το να μισούμε αυτόν που μας αγαπά είναι παρά φύση κατάσταση. Ακόμα και τα ζώα δεν παρουσιάζουν αυτήν την συμπεριφορά. Το να αγαπούμε αυτόν που μας αγαπά είναι φυσική κατάσταση. Την βλέπουμε και στα ζώα. Αλλά το να αγαπούμε αυτόν που μας εκθρεύεται και μας καταδιώκει, αυτό είναι υπέρ φύση ζωή και σ' αυτή τη ζωή μας οδηγεί ο Χριστός. Έτσι η Χριστιανική αγάπη είναι υπέρβαση της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Παραγράφει την ενοχή και αποδίδει «καλόν αντί κακού».

Έτσι σκιαγράφησε τα γνωρίσματα της αγάπης ο Χριστός. Σ' αυτά τα επίπεδα αγάπης μας καλεί να αναθούμε. Σε μια αγάπην άνευ όρων και ορίων. Οι Χριστιανοί μόνο με την αγάπη μπορούν να διακριθούν μέσα σ' έναν κόσμο που τον χαρακτηρίζει η ιδιοτέλεια και ο υποκειμενισμός.

Κάναμε ως τώρα τόσα πειράματα και αποτύχαμε. Κάναμε το πείραμα της γνώσης, το πείραμα της επιστήμης, της τεχνικής, το πείραμα των υλικών απολαύσεων και απογοητευτήκαμε. Δεν μένει παρά να κάνουμε και το πείραμα της αγάπης. Αυτής που 'ναι η μόνη που μπορεί να δώσει ό,τι υπόσχεται.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος Β' Κορ. στ' 1 - 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

10 Οκτωβρίου 2021

«Μη κλαίει και προσελθών ήψατο της σορού... και είπε νεανίσκε, σοι λέγω, εγέρθητι» (Λουκ. ζ' 13-14)

Ο θάνατος είναι το αποκορύφωμα της τραγωδίας του ανθρώπου, σαν αποτέλεσμα της παρακοής των πρωτοπλάστων. «Δια τούτο, κατά τον Απόστολο Παύλο, ώσπερ δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. ε' 12). Εις το εξής ο θάνατος είναι συνδεδεμένος με όλους τους ανθρώπους. Η ζωή και ο θάνατος είναι οι καταστάσεις που παρουσιάζονται στην καθημερινότητα του ανθρώπου και που εναλλάσσονται «εν ριπή οφθαλμού». Ιδιαίτερα αυτή η απροσδόκητη διακοπή της ζωής και μάλιστα νέων ανθρώπων συγκλονίζει τον καθένα. Παρά το ότι ο θάνατος είναι γεγονός αναπόφευκτο, εντούτοις, ο απροσδόκητος θάνατος, και μάλιστα νέων ανθρώπων, προκαλεί θρήνους και οδυρμό πολύ. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το φαινόμενο του θανάτου. Εναγώνιο το ερώτημα «γιατί;»

Σε τέτοιες στιγμές δεν χρειάζεται να κρίνουμε με βάση τη λογική τις πράξεις ή τα λόγια των ανθρώπων. Εκείνο που χρειάζεται είναι η στήριξη των ανθρώπων, είτε αυτοί είναι ξένοι, είτε συγγενείς, είτε και ο εαυτός μας ακόμα. Και αυτή τη στήριξη έρχεται να μας την προσφέρει το σημερινό ευαγγέλιο μέσα από αυτά που διαδραματίζονται στην πόλη της Ναϊν. Ιδιαίτερα δε από τα παρήγορα λόγια του Ιησού προς την μητέρα: «μη κλαίει» και προς τον νεκρό νεανίσκο «σοι λέγω εγέρθητι».

Παρήγορο κι ελπιδοφόρο το μήνυμα προς την διπλά πονεμένη μάνα. Παρήγορο κι ελπιδοφόρο όμως το μήνυμα και για τους κατοίκους της Ναϊν και κατ' επέκταση σε όλους τους ανθρώπους διά μέσου των αιώνων. Στη σημερινή συνάντηση ζωής και θανάτου νικητής προβάλλει η ζωή η οποία εκπροσωπείται διά του Ιησού και κατά την οποία επιβεβαιώνεται ότι αυτός είναι «η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάν. ια' 25) και ότι όποιος πιστεύει σ' αυτόν κι αν ακόμα πέθανε, θα ζήσει. Αν, το «μη κλαίει», ήταν το παρήγορο μήνυμα, τότε το «εγέρθητι» ήταν η επαλήθευση της ελπίδας, η οποία, κατά τον Απόστολο Παύλο, «τελικά δεν απογοητεύει». «Η δε ελπίς ου κατασχύνει» (Ρωμ. ε' 5). Και πραγματικά δεν απογοητεύσε τη μητέρα, όπως και δεν θα απογοητεύσει κανένα. Γιατί, συνεχίζει ο Απόστολος Παύλος, ο Χριστός παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς... Ο Θεός... έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Τώρα, λοιπόν, αφού ο Θεός μάς απάλλαξε από την καταδίκη, με τη μεσολάβηση του σταυρικού θανάτου του Χριστού, πολύ περισσότερο ο ίδιος θα μας σώσει κι από τη μέλλουσα οργή» (Ρωμ. ε' 6-9).

Κατά συνέπεια, το «μη κλαίει» σαν προτροπή ιδιαίτερα δε σαν μήνυμα ελπίδας και παρηγοριάς, απευθύνεται και σε μας σήμερα. «Μη κλαίει» γιατί τώρα μέσα από τη σταυρική θυσία του Χριστού προσφέρεται στον καθένα μας η δυνατότητα υπέρβασης του θανάτου, ο οποίος κατά τον υμνωδό, ναι μεν «βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει».

Ο θάνατος εις το εξής αποκτά προσωρινό χαρακτήρα ως την ώρα της κοινής αναστάσεως, κατά την Δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Και τούτο γιατί ο Ανάσταση του Χριστού συνέβαλε στη νίκη κατά του θανάτου και έγινε η απαρχή της αναστασης όλων των νεκρών. Κατά συνέπεια, αν κι εμείς πιστεύουμε ότι ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε, τότε και ο Θεός «τους κοιμηθέντας διά του Ιησού άξει συν αυτώ» (Α΄ Θεσ. Δ΄ 14). Έτσι και ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του.

Αυτή η θέση και ιδιαίτερα αυτή η πίστη είναι πολύ σημαντική για τον καθένα από μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παύλο, «ει, εν τη ζωή ταύτη ηλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 19). Δηλαδή, αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ΄ αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ΄ όλους τους ανθρώπους. «Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α΄ Κορ. ιε΄ 20).

Αυτή η τελευταία επισήμανση του Αποστόλου Παύλου είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους. Γιατί τώρα το κέντρο βάρους της ζωής βρίσκεται στο χώρο της αιώνιας και όχι της τωρινής ζωής. Όμως, παρά το ότι ο Χριστός δημιούργησε την κατάσταση της αιωνιότητας, εν τούτοις δεν περιφρόνησε την τωρινή ζωή. Απόδειξη η σημερινή ανάσταση του γιού της χήρας της Ναϊν. Απόδειξη η ανάσταση της κόρης του Ιάειρου, καθώς και του Λαζάρου. Και στις τρεις περιπτώσεις ο Ιησούς δεν εφανέρωσε μόνον ότι είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, αλλά και μέσα στα πλαίσια της φιλανθρωπίας του παρέδωσε και τους τρεις στις οικογένειες τους. Σε καμιά περίπτωση δεν αξίωσε να τον ακολουθήσουν, ή να τον υπηρετούν. Ιδιαίτερα δε, δεν θέλησε να τους χρησιμοποιήσει σαν αποδεικτικό στοιχείο του θριάμβου του πάνω στον θάνατο.

Ο Ιησούς δε φέρεται εγωιστικά. Φέρεται μόνο ως Θεός νικητής του θανάτου, αλλά και ως φιλάνθρωπος. Μέσα από την προστακτική εντολή «Νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι», νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς, ήταν κατά βάθος μια διαταγή της ζωής προς τον θάνατο. Ήταν μια πρόκληση του νικητή της ζωής προς τον ηττημένο από τον θάνατο άνθρωπο και την ίδια στιγμή είναι ένα δυνατό μήνυμα ελπίδας για όλους τους ανθρώπους διά μέσου των αιώνων. Όποιος αποδέχεται αυτή τη διδασκαλία και βρίσκεται κοντά στον Χριστό, ζώντας την παρουσία του μέσα στην Εκκλησία, τότε αυτός δεν αγωνιά για τον θάνατο, αλλά έχει σαν στόχο την «εν Χριστώ ζωή» και άρα την αιώνια σύνδεση μαζί του.

Αδελφοί μου, είμαστε θνητοί σε σχέση με την τωρινή ζωή. Όμως την ίδια στιγμή είμαστε πλασμένοι για την αιωνιότητα. Αυτό σημαίνει πως στη ζωή δεν ενεργούμε σαν «μελλοθάνατοι», αλλά σαν άνθρωποι, που προσδοκούν και περιμένουν «ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος». Αυτή η σκέψη, αυτή η πίστη, θα μας οδηγήσει σε μια καλύτερη συμπεριφορά έναντι των συνανθρώπων μας, αλλά και έναντι της ζωής και των αγαθών της. Ακόμα και έναντι του θανάτου, που όταν επιτρέπει ο Θεός να μας επισκέπεται, θα γίνεται αφορμή για στενότερη σύνδεση μαζί Του, αναγνωρίζοντας ότι «η ζωή ημών κέκρυπται συν των Χριστώ εν τω Θεώ» (Κολ. γ΄ 3).

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τίτον γ' 8 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκά η' 5 – 15

17 Οκτωβρίου 2021

Με σπόρο παρομοιάζεται, πολύ εύστοχα, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο Λόγος του Θεού. Κι αυτό γιατί ανάμεσα στα δύο αυτά, φαινομενικά άσχετα, μεγέθη, υπάρχουν πολλές και σημαντικές αναλογίες.

Ο σπόρος εξωτερικά είναι μικρός και ασήμαντος, κανείς δεν τον υπολογίζει. Εσωτερικά, όμως, κρύβει ανυπολόγιστες δυνάμεις, που υπό ορισμένες προϋποθέσεις, εκδηλώνονται και ενεργοποιούνται. Το ίδιο κι ο θείος λόγος. Εξωτερικά φαίνεται φτωχός, γιατί δεν θηρεύει τη δόξα και τον έπαινο των ανθρώπων. Είναι απλός και απέριτος, ξένος προς τις μεγαλοστομίες των ρητόρων του κόσμου και τα σοφιστικά πυροτεχνήματά τους. Κυλά σαν το ήσυχο ρυάκι. Μέσα του, όμως, κρύβει όλη τη θεία παντοδυναμία. Γιατί μέσα στον λόγο του Θεού κρύβεται ο ίδιος ο Θεός, που αναγεννά, σώζει και θεώνει τον άνθρωπο. Γι' αυτό έχει τη δύναμη να θαυματουργεί, να διεγείρει συνειδήσεις, να ανασταίνει πνευματικά νεκρούς, να μεταμορφώνει κατά Χριστόν και να εντάσσει στη Βασιλεία του Θεού. Αρκεί ο σπόρος του θείου λόγου να βρει τρόπο να φυτρώσει μέσα στον άνθρωπο. Αυτό είναι το μεγάλο ζήτημα.

Η χριστιανική ζωή πρέπει να οδηγεί σε πνευματική καρποφορία που θα αποφέρει άφθονη σοδειά και να μην παρουσιάζει μόνο φύλλα. Η καρποφορία αυτή είναι αλληλένδετη με τις πνευματικές ρίζες. Όσο πιο βαθιές και ανεπτυγμένες είναι τόσο αυξάνεται και η συγκομιδή. Η σπορά από μόνη της δεν εγγυάται την καρποφορία. Αυτή εξαρτάται και από την ποιότητα του εδάφους αλλά και από άλλους παράγοντες. Ένα χωράφι, ωστόσο, για να καταστεί εύφορο και να δώσει καρπό χρειάζεται ιδιαίτερη φροντίδα και πολλή προσπάθεια.

- Χρειάζεται, πρώτ' απ' όλα, συστηματική καλλιέργεια. Ένα σκληρό και συμπαγές έδαφος δεν επιτρέπει στον σπόρο να εισχωρήσει μέσα του, ώστε να μπορέσει να αναπτυχθεί. Πρέπει πρώτα να σκαλιστεί, να γίνει αφράτο, μαλακό και μόνο τότε μπορεί να δεχθεί τον σπόρο. Κατ' ανάλογο τρόπο και στην πνευματική ζωή οι σκληρόκαρδοι και άκαμπτοι άνθρωποι δεν αφήνουν τον λόγο του Θεού να εισχωρήσει και να ριζώσει στις καρδιές τους. Είναι ανάγκη πρώτα να μαλακώσουν, να καλλιεργήσουν την ψυχή τους με το πνευματικό αέρι της αγαθής προαίρεσης και της δεκτικότητας που διαλύει τους σβώλους της άρνησης και της απόρριψης, για να μπορέσουν να καρποφορήσουν.
- Χρειάζεται, ακόμα, συστηματικό πότισμα. Ό,τι και να φυτέψουμε χρειάζεται απαραίτητως υγρασία, δηλαδή νερό, για να βλαστήσει. Αυτό είναι που βοηθά τα θρεπτικά συστατικά να μεταφερθούν στο φυτό. Σ' ένα κατάξερο και άνυδρο έδαφος δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ανάπτυξη αλλά ούτε και ζωή. Έτσι και οι χριστιανοί, χρειάζονται ένα μέσο που θα τους μεταγγίζει τη χάρη του Κυρίου και θα τους ποτίζει πνευματικά. Αυτό, δεν είναι άλλο, από τη Θεία Ευχαριστία και όλα τα μυστήρια που

μας προσφέρει η Εκκλησία. Αυτά είναι οι αγωγοί και τα πορθμεία της θείας χάριτος.

- Πρέπει, ακόμα, να απομακρυνθούν οι πέτρες. Ένα πετρώδες έδαφος είναι πολύ δύσκολο να καλλιεργηθεί αλλά και να προετοιμαστεί κατάλληλα. Είναι απαραίτητο να απομακρυνθούν τόσο οι μεγάλες πέτρες, που φαίνονται στην επιφάνεια, όσο και οι μικρότερες που βρίσκονται μέσα στο χώμα. Αυτό θα ενισχύσει την παραγωγικότητα του χωραφιού. Μα και ο λόγος του Θεού για να βλαστήσει μέσα μας πρέπει πρώτα να απομακρυνθούν από την καρδιά και τον νου οι ογκόλιθοι των παθών και τα πετρώματα της αμαρτίας που εμποδίζουν τον θείο σπόρο να φυτρώσει.
- Χρειάζεται, τέλος, να ξεριζωθούν τα ζιζάνια και τα αγριόχορτα. Ένα έδαφος με ζιζάνια, όσο εύφορο κι αν είναι, δεν θα αποδώσει και όσο εκλεκτός κι αν είναι ο σπόρος, δεν θα ευδοκιμήσει. Όπως τα ζιζάνια πνίγουν το φυτό και δεν το αφήνουν να αναπτυχθεί, έτσι και οι πολλές βιοτικές μέριμνες, το άγχος και οι άσκοπες φροντίδες συμπνίγουν την ψυχή και οδηγούν τον άνθρωπο σε πνευματική ασφυξία.

Ο σπόρος, σ' όποιο έδαφος κι αν πέσει, η ποιότητα των καρπών που θα αποφέρει είναι η ίδια. Εκείνο, όμως, που αλλάζει είναι η ποσότητα της παραγωγής. Αλλού θα αποδώσει ελάχιστα, αλλού καθόλου κι αλλού θα δώσει «καρπὸν πολὺν», πλούσια συγκομιδή. Αίτιος της πολλής ή της λιγότερης καρποφορίας δεν είναι ούτε ο γεωργός, ο οποίος σπέρνει αφειδώλευτα τον σπόρο του, ούτε ο σπόρος ο οποίος είναι ό,τι καλύτερο διαθέτει ο γεωργός, αλλά αιτία είναι η γη που δέχεται τον σπόρο.

Στην κοινωνία που ζούμε συναντούμε ανθρώπους με ποικίλα χαρακτηριστικά. Κάποιοι, εκ φύσεως, είναι πιο σκληροί, άλλοι πιο δεκτικοί και καλοπροαίρετοι, ενώ άλλοι πιο επιφυλακτικοί. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι ο Θεός στον ένα χαρίζει εύκολη πίστη ενώ στον άλλο δυσκολότερη. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της πτωτικής κατάστασης του ανθρώπου.

Ας αναλογιστούμε όλοι σε ποια κατηγορία βρισκόμαστε και πώς προσεγγίζουμε τον Θεό. Ας εξετάσουμε προσεκτικά τα βάθη της ψυχής μας και ας αξιολογήσουμε την ποιότητα του εδάφους που προσφέρουμε στον Θεό. Σ' όποια κατηγορία κι αν βρισκόμαστε, αυτό δεν συνεπάγεται την καταδίκη μας. Ο Κύριος, χωρίς εξαιρέσεις, χωρίς προσωποληψία, σπέρνει τον λόγο Του παντού, σε όλα τα εδάφη ανεξαιρέτως. Το αν θα καταστήσουμε την ψυχή μας «γην αγαθήν», έδαφος γόνιμο και πρόσφορο να αποφέρει πνευματικούς καρπούς, αυτό εξαρτάται από τον αγώνα, την προσπάθεια και τη διάθεσή μας. Φτάνει να κατανοήσουμε πού βρισκόμαστε.

Η προσπάθεια θα μας φανεί αρχικά δύσκολη και κοπιώδης. Όπως δύσκολο και κοπιαστικό είναι να καλλιεργούμε και να φροντίζουμε ένα χωράφι. Σταδιακά, όμως, θα δούμε ότι ο Κύριος θα μας ενισχύσει και θα ελαφρύνει το βάρος. Ας αγωνιστούμε, λοιπόν, με υπομονή και επιμονή ώστε να αποκτήσουμε τις αρετές της καρποφορίας.

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ', 6 - 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26 - 39

24 Οκτωβρίου 2021

Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών θα μας δώσει σήμερα την αφορμή να μιλήσουμε για τη δύναμη του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η σχετική ευαγγελική περικοπή μας περιγράφει ζωηρά έναν άνθρωπο που βασανιζόταν κυριευμένος από τα δαιμόνια. «Δέν ήταν ντυμένος καί δέν ἔμενε σέ σπιτι ἀλλά σέ μνήματα. Ὅταν τόν κυρίευσεν τὸ δαιμόνιο, τότε τόν ἔδεναν μέ ἄλυσίδες καί χειροπέδες καί τόν φύλαγαν. Αὐτός ὅμως ἔσπαξε τὰ δεσμά καί περιφερόταν ἀπὸ τὸ δαιμόνιο στίς ἐρήμους». Ο Χριστός, ὅμως, με ἕνα του λόγο ἐλευθέρωσε τὸν δυστυχῆ αὐτό ἄνθρωπο. Καὶ αὐτός ὁ πρῶν δαιμονισμένος κάθισε στα πόδια τοῦ Ἰησοῦ ντυμένος καὶ σωφρονισμένος. Σὲ αὐτὴ τὴ θέση καὶ σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση τὸν βρήκαν οἱ συμπολίτες του καὶ δὲν τὸν φοβήθηκαν ὅπως προηγουμένως.

Ο Χριστός με τὸ θαῦμα αὐτὸ μας φανερώνει, ὅτι εἶναι ὁ μοναδικὸς ποὺ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου καὶ νὰ τὸν μεταβάλει σὲ εἰκόνα Θεοῦ, σὲ ἐλεύθερη ὑπαρξὴ ποὺ δὲν θὰ τρομάζει, με τὴν παρουσία τοῦ καὶ τὸ ἔργο τοῦ, τοὺς συνανθρώπους τοῦ.

Ἐχουμε ἀνάγκη αὐτῆς τῆς θεϊκῆς δυνάμεως, αὐτῆς τῆς θείας καὶ ευεργετικῆς υπηρεσίας, διότι ζοῦμε σὲ ἕνα κόσμον δαιμονικόν, ὅπου τὰ πάντα ἔχει σφραγίσῃ ἡ ἀπείσῃ ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας. Ὅλες οἱ μορφές τοῦ σύγχρονου βίου υπηρετοῦν καὶ προάγουν αὐτὴ τὴν ἐξουσία. Ὁ ἠθικὸς βίος καὶ οἱ πνευματικὲς ἀξίες συνεχῶς συρρικνῶνται, ἕως ὅτου εξαφανισθοῦν καὶ ἐκλείψουν.

Ποια δύναμη θὰ ἀναχαιτίσει τὴν συνεχῶς εξαπλούμενη βία;

Ποια δύναμη μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ στὸ βρώμικο κύμα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ καὶ τῆς υποδούλωσης σὲ αὐτό, ἀφοῦ διὰ παντός μέσου καὶ τρόπου ὄχι μόνον προβάλλεται ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖται ἡ πορνεία, καὶ ὅλα τὰ ἀκόρεστα σαρκικὰ πάθη;

Ποιος θὰ ἐμπνεύσει τὸ σεβασμὸ στὸ συνάνθρωπο. Ποιος θὰ τὸν υπηρετήσῃ χωρὶς νὰ τὸν ἐξουθενῶσῃ;

Ποιος θὰ διδάξῃ τὴν ἀγάπη;

Ποιος θὰ μας μάθῃ τι εἶναι ἐλευθερία;

Ποιος θὰ εἰρηνεύσῃ τὸν ταραγμένον νοῦ μας;

Ποιος θὰ ζεστάνῃ τὶς παγωμένες καρδιές μας γιὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ ζανακτυποῦν στὸ ρυθμὸ τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, τῆς θυσίας γιὰ τὸν ἄλλον, τῆς προσφορᾶς στὸν ἔχοντα ἀνάγκη; διερωτᾶται κανεὶς σήμερα. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐλευθερωθούμε ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας ποὺ περισφίγγει με τοὺς βρόγχους τῆς τῆς ψυχῆς μας.

Στα ἀνθρώπινα δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ δύναμη. «εἶναι ὅλοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτία, καθὼς εἶναι γραμμένο. Δέν ὑπάρχει δίκαιος, οὔτε ἕνας, δέν ὑπάρχει κανένας συνετός, δέν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ ζητᾷ τὸν Θεόν, ὅλοι παρέκλιναν, συγχρόνως ἐξηχερώθησαν, δέν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ κάνει τὸ καλόν, δέν ὑπάρχει οὔτε

ένας. Τάφος άνοικτός είναι ό λάρυγγάς τους, μέ τή γλώσσα τους ήταν όλοι δόλιοι, φαρμάκι άπό όχιές είναι κάτω άπό τά χείλη τους. Τό στόμα τους, είναι γεμάτο κατάρα καί πικρία, τά πόδια τούς τρέχουν γρήγορα γιά νά χύσουν αίμα, καταστροφή καί δυστυχία. Είναι στόν δρόμο τους καί τόν δρόμο τής ειρήνης δέν γνώρισαν. Δέν ύπάρχει φόβος Θεού μπρός στά μάτια τους» (Ρωμ.γ' 10-18).

Γι' αυτό στρεφόμεστε στο Θεό με ελπίδα. Αυτός έχει την δύναμιν. Το «Ευαγγέλιο του Χριστού» μπορεί να μας σώσει.

Αυτό μετέβαλε ένα διώκτη Σαούλ, σε ένα προσευχόμενο Παύλο. Αυτήν τη συγκλονιστική αλλαγή, ούτε οι εχθροί του μπόρεσαν ποτέ να αμφισβητήσουν. Μόνο πάσχισαν να την ερμηνεύσουν. Όμως ο ίδιος ο Παύλος μας δίνει την αυθεντική και υπεύθυνη ερμηνεία: «δέν ντρέπομαι τό Ευαγγέλιο του Χριστού είναι δύναμις του Θεού προς σωτηρία γιά κάθε άνθρωπο» (Ρωμ.α' 16).

Ο Χριστός μετέβαλλε μια μοιχαλίδα δακτυλοδεικτούμενη γυναίκα σε κήρυκα της σωτηρίας του Χριστού. Και αυτό δεν έγινε προοδευτικά, βαθμηδόν, αλλά μέσα σε ένα μεσημέρι.

Ο Χριστός μετέβαλε έναν αδίστακτο και φιλάργυρο αρχιτελώνη στον πιο ανοικτοχέρη χριστιανό. Και αυτό χωρίς να του ζητηθεί. Αυθόρμητα χάρη στη δύναμη του Ευαγγελίου που ενήργησε μέσα του.

Ο Χριστός μετέβαλε ένα ασυγκίνητο δεσμοφύλακα σε ένα περιποιητικό διάκονο των πληγωμένων Αποστόλων. Και αυτή η εντυπωσιακή αλλαγή συνέβη «παρακρήμα». Έτσι ενεργεί η δύναμη του Ευαγγελίου.

Τέλος, γιατί είναι αναρίθμητα τέτοια παραδείγματα, μετέβαλε τους ειδωλολάτρες Θεσσαλονικείς σε συνειδητούς λάτρεις του ζώντος Θεού. Μια μεταβολή που έκανε όλους στη Μακεδονία και σε άλλες ελληνικές επαρχίες να μιλούν με σεβασμό και θαυμασμό γι' αυτό.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός έχει τη δύναμη και την επιθυμία να μεταβάλει και την δική μας ψυχή σε Ναό του ζώντος Θεού. Να μας ελευθερώσει από τα πάθη μας. Να θεραπεύσει τις πληγές από τα τοξεύματα της αμαρτίας. Να μας κάνει να λάμπουμε από θεϊκή δόξα.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός ήρθε για να εξημερώσει την κοινωνία μας. Να μην είναι ζούγκλα ανήμερων θηρίων. Γιατί τέτοια θηρία ανήμερα είμαστε όταν κυριαρχούμε από τα πάθη μας. Έχει τη δύναμη να μας χαρίζει την ευτυχία, να ζούμε σε αληθινή κοινωνία όπου εκείνος θα βασιλεύει και θα κυβερνά όλους μας.

Αυτός ο ίδιος ο Χριστός έχει τη δύναμη να οικοδομήσει τις ερειπωμένες οικογένειες. Να οδηγήσει όλους στον Οίκο που θα βασιλεύσει αυτός ως εμπνευστής και κυβερνήτης της κατ' οίκον Εκκλησίας.

Ο Χριστός που ελευθέρωσε τον γαδαρηνό από τα δαιμόνια έχει τη δύναμη να ελευθερώσει και μας από κάθε κακία. Η σώζουσα και αγιάζουσα δύναμις του Χριστού μπορεί, να μας σώσει. Είναι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας και λυτρώσεως για όσους πιστεύουν σ' Αυτόν και στο Ευαγγέλιό Του.

π. Δημήτριος Καλάρυρος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 1α' 31 – 1β' 9

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΣΤ' 19 – 31

31 Οκτωβρίου 2021

«Ἄνθρωπὸς τις ἦν πλούσιος... Πτωχὸς δὲ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος...»

Ακούοντας κανείς τη σημερινή ευαγγελική περικοπή εύκολα εξάγει το συμπέρασμα ότι η ζωή μας πάνω στη γη είναι σύντομη και παροδική και οι συνθήκες διαβίωσης είναι προσωρινές είτε πλούσιοι είμαστε, είτε πτωχοί. Είναι, όμως, καθοριστικές για την ποιότητα της ψυχής μας και θα μας συνοδεύουν στην αιώνια ζωή, όπως μας διηγείται ο ευαγγελιστής Λουκάς. Περιγράφει έναν πολύ πλούσιο κι έναν πολύ φτωχό άνθρωπο. Ο πλούσιος ζει μέσα στη χλιδή και στη ξέφρενη επίδειξη και απόλαυση του πλούτου του «εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς». Ενδύεται ακριβά ενδύματα, βασιλικά, συγκαλεί συμπόσια, όπου παρατίθενται φαγητά και ποτά σε αφθονία. Η καλοπέραση, ο πλουτισμός, η πρόσκαιρη ευχαρίστηση είναι αυτά που συνθέτουν τη ζωή του πλουσίου. Από την άλλη, έχουμε τον φτωχό Λάζαρο. Ο Λάζαρος καταφεύγει στην πύλη του αρχοντικού του πλουσίου, προσδοκώντας την ελάχιστη βοήθεια. Αλλά ο πλούσιος αν και καθημερινά μπαινοβγαίνει στο αρχοντικό του δεν τον παρατηρεί καν. Η όλη ζωή του εξαντλείται στον εαυτό του αδιαφορώντας πλήρως για τον Λάζαρο. Ακόμη και όταν αυτός βρίσκεται σε αξιοθρήνητη κατάσταση, ακόμη και όταν κάθεται μπροστά στη θύρα του. Μόνη μέριμνα τού πλουσίου είναι η δική του ευδαιμονία.

Ο πλούσιος της παραβολής στην πραγματικότητα είναι δυστυχής. Μπορεί να φαίνεται ότι καλοπερνά, ότι απολαμβάνει τα πάντα, ότι δεν του λείπει τίποτα, εκείνο, όμως, που του λείπει είναι η αγάπη και η φιλανθρωπία. Με όσο ακριβά και πολυτελή ενδύματα και αν ντυνόταν ήταν στην κυριολεξία θεόγυμνος. Ο πλούσιος είναι ένας τύπος που προσπαθεί να καλύψει το υπαρξιακό κενό της πτώσης του με την ύλη, την ευδαιμονία και την καλλιέργεια όλων αυτών που τον οδήγησαν στην απογύμνωση. Εν μιά ροπή, όμως, αντιστρέφονται τα πάντα. Ο πλούσιος οδηγείται στον Άδη, στον τόπο της βασάνου, με κύριο γνώρισμα την οδύνη. Εκεί, με πλήρη συνείδηση του παρελθόντος και του παρόντος του, με επίγνωση του εαυτού του και της οικογένειάς του, αλλά και με παντελή αδυναμία, να αλλάξει την κατάσταση. Μας λέει ο Ιερὸς Χρυσόστομος «πρόλαβε ἄνθρωπε μου με την μετάνοια και την επιστροφή, την έξοδο της ψυχής σου, μήπως ἔλθει ξαφνικά ο θάνατος και δεν θα έχει πλέον ισχύ η θεραπεία της μετανοίας». Ο δε Λάζαρος από την άλλη, ζώντας μέσα στη φτώχεια, την ασθένεια και την οδύνη της εγκατάλειψης, δεν επαναστατεί, δεν διαμαρτύρεται αλλά με υπομονή και ταπείνωση αρκείται στα ελάχιστα μέχρι τέλος της ζωής του, όπου οδηγημένος από τους φωτεινούς αγγέλους, αναβαίνει στη Βασιλεία του Θεού και ευρίσκεται στους κόλπους του Αβραάμ, δηλαδή στον τόπο των δικαίων που βρίσκονται μέσα στο φως της παρουσίας του Θεού.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας δίνει τη δυνατότητα να αναλογιστούμε ο καθένας από μας με ποιο τρόπο βιώνει καθημερινά τη ζωή του μέσα στον κόσμο αλλά και μέσα στην Εκκλησία. Είναι πολύ εύκολο, ιδιαιτέρως στις μέρες μας, να εντοπίσουμε ανθρώπους που κύριο χαρακτηριστικό της καθημερινότητάς τους είναι μόνο η συσσώρευση υλικών αγαθών με κάθε μέσο. Η ορθόδοξη χριστιανική πίστη, όμως, διδάσκει ότι ο πλούτος είναι μια δωρεά του Θεού που δίνεται στον άνθρωπο, προκειμένου αυτός, χρησιμοποιώντας τον με ορθό τρόπο, να ευεργετήσει τους συνανθρώπους του και διά της ευεργεσίας να σώσει την ψυχή του. Και ορθός τρόπος είναι η προσφορά του σ' εκείνους που έχουν πραγματική ανάγκη. Ο Θεός επιτρέπει να γίνουν κάποιοι άνθρωποι, διά της ευλογίας των υλικών αγαθών, μέτοχοι της δικής Του ευεργεσίας προς τα πλάσματά του. Όπως Εκείνος αδιάκοπα προσφέρει τον πλούτο της χάρις και της αγαθότητάς Του στους ανθρώπους, κατά παρόμοιο τρόπο, ζητά να κάνουν και οι άνθρωποι το ίδιο στους συνανθρώπους τους.

Σχεδόν όλοι μας, όταν μιλάμε για πλούτο και για πλουσίους το μυαλό μας περιορίζεται και εννοεί τα υλικά αγαθά. Τον πλούτο που συσσωρεύεται σε ακίνητα, χρήματα, χρυσαφικά, επενδύσεις, καταθέσεις και άλλα. Όμως εμείς ως χριστιανοί δεν παραλείπουμε να λέμε ότι ο πραγματικός πλούτος είναι η πίστη μας, η γνώση μας για τον Θεό, η ορθοδοξία μας, οι άγιοί μας. Αν, όμως, ο πραγματικός θησαυρός είναι η χριστιανική αποκάλυψη, το ευαγγέλιο του Χριστού, έχουμε αναλογισθεί ότι όλοι μας είμαστε πλούσιοι πνευματικά και κατέχουμε έναν αμύθητο θησαυρό στα χέρια μας; Μήπως κι εμείς δεν ευφραινόμαστε καθ' εκάστην πνευματικώς; Ο καθένας μας πρέπει να προσέξει πολύ τις αλήθειες που μας παρουσιάζει η σημερινή παραβολή. Όταν ο άνθρωπος εμπιστεύεται τα χρήματα και όχι τον Θεό, γίνεται εγωιστής, άσπλαχνος και σκληρός στους συνανθρώπους του. Το αποτέλεσμα είναι ο χωρισμός του από τον Θεό και η απώλεια της Βασιλείας Του. Όταν, όμως, ο άνθρωπος πιστεύει στο Ευαγγέλιο, έχει μέσα του αγάπη στον Θεό και στους ανθρώπους, φροντίζει για τους φτωχούς και τους πεινασμένους, επισκέπτεται τους αρρώστους και τους πονεμένους, τότε οδηγεί τον εαυτό του κοντά στον Θεό, όπως ακριβώς έγινε με τον φτωχό Λάζαρο της σημερινής παραβολής.

Όταν η Καινή Διαθήκη μας λέει ότι είμαστε «οικονόμοι τοῦ Θεοῦ» αναμφίβολα εννοεί ότι ο Θεός μας έχει εμπιστευθεί κάποια πράγματα, κάποια χαρίσματα για να τα διαχειριστούμε αναλόγως, προς ωφέλεια όλων. Γι' αυτό ως αληθινοί χριστιανοί πρέπει να προσφέρουμε όσο μπορούμε όχι μόνο με χρήματα αλλά και με άλλα αγαθά που μας έχει δώσει, στους συνανθρώπους μας. Η χριστιανική φιλανθρωπία πηγάζει και παράγεται από τη σχέση μας με τον Χριστό. Είναι καρπός πίστεως και αγάπης. Διά των καλών έργων ενεργείται η πίστη και δοξάζεται ο Θεός.

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, (Εοπ.)	Κυ.	3/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Πε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Τρ.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Εοπ.)
Κυ.	5/9	ΙΝΝΙΑ	Σα.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	10/10	ΣΚΟΥΛΛΙ
Τρ.	7/9	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη (Εοπ.)	Κυ.	17/10	ΚΑΘΗΚΑΣ
Τε.	8/9	ΜΑΛΛΙΑ	Κυ.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	12/9	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Τε.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εοπ.)
Δε.	13/9	ΟΜΟΔΟΣ (Εοπ.)	Σα.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Τρ.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	24/10	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυ.	19/9	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Δε.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εοπ.)
Σα.	25/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ (Εοπ.)	Τρ.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυ.	26/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
			Κυ.	31/10	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΛΟΥ Ι.Μ.Π κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	2/9	ΜΗΛΙΑ	Δε.	4/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Άγιος Ιωάννης Λαμπαδιστής
Πα.	3/9	Δρούσια, Αγ. Νεκτάριου και Παΐσιου	Τε.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Δε.	6/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Πε.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Άγιοι Σέργιος και Βάκχος
Τρ.	7/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Σα.	9/10	ΚΕΡΕΠΙ
Τρ.	7/9	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εοπ.)	Κυ.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Αγ. Ζηναΐδα και Φιλονίλλα (Εοπ.)
Τε.	8/9	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Τρ.	12/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Άγιος Θεοσέβιος
Δε.	13/9	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Δε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Τρ.	14/9	ΠΕΓΓΕΙΑ, Τιμιοσ Σταυρός Τοξεύτρα	Πε.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Πε.	17/9	ΤΣΑΔΑ, Άγιος Αναστάσιος	Σα.	23/10	ΙΝΝΙΑ, Άγιος Ιάκωβος
Κυ.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Δε.	25/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Τρ.	26/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τε.	29/10	ΠΑΝΑΓΙΑ, Όσιος Κυριακός Αναχωρητής	Σα.	30/10	ΣΤΑΤΟΣ, Άγιων Ζηνόβιου και Ζηνοβίας

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

5/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	10/10	ΑΡΜΟΥ
12/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	17/10	ΜΕΣΟΓΗ
19/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	24/10	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

10/10	ΔΕΜΠΑ
24/10	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.497 - 498

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ.α' 11-19

Ευαγγέλιον: Λουκ η' 41-56

7 Νοεμβρίου 2021

«Ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει»

Θα΄ταν με πολλή ειρωνεία που θα αντιμετώπισαν, τόσο ο Ιάειρος όσο κι αυτοί που τον συνόδευαν, τα λόγια αυτά του Χριστού. Όλοι οι άνθρωποι, δυστυχώς, έχουμε εμπειρία του θανάτου. Και θα μπορούσαν κι αυτοί να διακρίνουν τον θάνατο από τον ύπνο.

Δεν είχαν συνειδητοποιήσει, όμως, και ποιον άκουαν. Δεν ήξεραν ότι είχαν μπροστά τους τον Κύριο και της ζωής και του θανάτου, μπροστά στον Οποίο δεν είχε καμιά δύναμη και καμιάν υπόσταση ο θάνατος. Γρήγορα, βέβαια, το διαπίστωσαν. Στο πρόσταγμα του Χριστού « η παις εγείρου», «επέστρεψε το πνεύμα αυτής» και ξανάζησε στον κόσμο τούτο.

Σε λίγα χρόνια ο θάνατος θα ξανακέρδιζε την κόρη του Ιαείρου. Σε κάποιαν ηλικία θα ξαναπέθαινε. Η σημερινή νεκρανάσταση, όμως, άνοιξε παράθυρο ελπίδας στους ανθρώπους και έδωσε το μήνυμα τί στην πραγματικότητα είναι ο θάνατος, ποια η δύναμη και ποια η εξουσία του και πώς, επομένως, θα πρέπει να τον αντικρύζουμε.

Ήταν και είναι, αναμφίβολα, θλιβερό γεγονός ο θάνατος. Όπως και να το εξετάσουμε, ο θάνατος είναι μια θλίψη για τους ανθρώπους, αν όχι η βαρύτερη, πάντως μια από τις πιο βαριές. Είναι μια μετάβαση δραματική, ένας χωρισμός πραγματικά συγκλονιστικός. Αν οποιοσδήποτε χωρισμός, έστω και ο πιο πρόσκαιρος, είναι αιτία θλίψης και πόνου, ο θάνατος είναι πηγή οδύνης. Μόνον άνθρωποι με πέτρινες καρδιές δεν χύνουν δάκρυα όταν χάσουν ένα αγαπητό πρόσωπο.

Το «μη κλαίετε» που είπε σήμερα ο Χριστός δεν σημαίνει απλώς «μη λυπείσθε». Αυτό θα΄ταν απάνθρωπο. Σημαίνει «μη λυπείσθε καθώς και οι λοιποί, οι μη έχοντες ελπίδα». Μη χύνετε δάκρυα απόγνωσης. Ελπίζετε σε Μένα που είμαι η ανάσταση και η ζωή. Με την ενανθρώπιση του Χριστού, ο θάνατος, χωρίς να γίνεται έργο του Θεού, αποκτά άλλο νόημα. Γίνεται, ο θάνατος, μετάβαση σε άλλο είδος ζωής.

Δεν οι Πατέρες της Εκκλησίας πως, με την αμαρτία των πρωτοπλάστων, επέτρεψε ο Θεός να εισέλθει στον κόσμο ο θάνατος για να μην αμαρτάνουμε αθάνατα, ατελείωτα. Ο θάνατος θέτει τέρμα και στην αμαρτία. Στον εξαιτίας της αμαρτίας αναθεωρημένο δρόμο προς τον ουρανό και τη θέωση, ο θάνατος έχει και πολλά άλλα θετικά στοιχεία. Και σ΄αυτά θα΄θελα να αναφερθούμε:

α) Η μνήμη του θανάτου ωθεί πρώτα τον άνθρωπο σε έργα καταξίωσης της ζωής. Όταν ο άνθρωπος ζει σαν να είναι αθάνατος, είναι εύκολο να αναβάλλει να κάμει εκείνα που πρέπει να κάμει. Ζει τη ζωή του είτε προπαρασκευαζόμενος για το μέλλον, είτε αναπολώντας το παρελθόν, ενώ στο μεταξύ το παρόν χάνεται. Η προοπτική του θανάτου, μας κρατά κάθε

μέρα άγρυπνους στο καίριο ερώτημα: Τι θα κάμω για να γίνω άξιος της ύπαρξής μου μέσα στον κόσμο; Πώς θα φωτίσω μ'ένα νόημα αυτήν την ύπαρξη που σήμερα μπορεί να'ναι η τελευταία επίγεια μέρα της;

β) Η μνήμη του θανάτου, ύστερα, παιδαγωγεί τον άνθρωπο στην ορθή χρήση και στην ορθή αντιμετώπιση των αγαθών της ζωής. Μόνο μελετώντας τον θάνατο συνειδητοποιεί ο άνθρωπος τα αμετάθετα όριά του και το αθεμελίωτο της ύπαρξής του πάνω στη γη και μόνο έτσι οδηγείται σε μια σωστή αντίκρουση των υλικών αγαθών. Ο θάνατος είναι το ασφαλέστερο κριτήριο με το οποίο μπορούν να ελεγχθούν τα εγκόσμια, αφού «πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα, όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον». Ο άνθρωπος διδάσκεται από τον θάνατο πως μόνον οι πνευματικοί θησαυροί είναι ακατάλυτοι και άφθαρτοι και προς αυτούς τροχοδρομείται.

γ) Η μελέτη του θανάτου, ακόμα, απομακρύνει τον άνθρωπο από την αμαρτία. «Ουδείς μνήμην θανάτου εγνωκώς, δυνήσεται αμαρτήσαι ποτέ» λέει ο άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης. Η καθημερινή και ρεαλιστική μνήμη του θανάτου κρατά τον άνθρωπο σε πνευματική εγρήγορση. Ο θάνατος μας περιστέλλει την έπαρση και τον εγωισμό. Αυτός έκαμε τον αγέρωχο αρχισυνάγωγο να πέσει, σήμερα, «παρά τους πόδας του Ιησού» και να τον παρακαλεί «εισελθειν εις τον οικον αυτού». Όταν ο άνθρωπος έρχεται σε επαφή με τον θάνατο, ωθείται να σκεφτεί τις πνευματικές αξίες, να μεταβάλει στόχους και προσανατολισμούς.

δ) Ο θάνατος, τέλος, στρέφει τον άνθρωπο προς τον συνάνθρωπό του, καταργεί τον ατομισμό, στήνει γέφυρες επικοινωνίας. Μπροστά στην κοινή ανθρώπινη κατάληξη, οι άνθρωποι νιώθουν την ανάγκη της συναδέλφωσης. Αν το άτομο αναπόφευκτα πεθαίνει, η συνειδητοποίηση του θανάτου, που το κατανικά, οδηγεί στην αναγνώριση του πρωτείου όχι του μεμονωμένου ατόμου, του μέρους, αλλά του όλου. Έτσι το άτομο εντάσσει τον εαυτό του αρμονικά στην κοινωνία. Μπορεί χάριν της κοινωνίας ακόμα και να θυσιάσει τη ζωή του.

Έχει, λοιπόν, πολλά θετικά σημεία ο θάνατος. Δεν είναι υπερίσχυση της κακίας του διαβόλου επί του θελήματος του Θεού. Γίνεται μέσο βελτίωσης της ηθικής υπόστασής μας, πολύτιμος βοηθός για την ανάκτηση της «όντως ζωής». Και επί πλέον' με την έλευση του Χριστού στη γη, ο θάνατος, «δυνάμει» καταργήθηκε, έχασε την πραγματική του δύναμη. Δεν είναι εξαφάνιση, ή επιστροφή στο «μηδέν». Έγινε απλός ενδιάμεσος σταθμός προς την αιωνιότητα.

Το «ουκ απέθανεν αλλά καθεύδει» είναι η γεμάτη από ελπίδα απάντηση του Χριστού στο φρικτό μήνυμα «τέθνηκεν η θυγάτηρ σου» που συντριβει τον πλούσιο αρχισυνάγωγο. Μα ταυτόχρονα είναι και μήνυμα ελπίδας για κάθε άνθρωπο. Ο τάφος δεν είναι το τέρμα. Είναι η μήτρα που εγκυμονεί ζών ηληθινή. Πέραν από αυτόν εκτείνεται η ολόφωτη βασιλεία του Θεού. Και πορευόμαστε «εις κληρονομίαν άφθαρτον και αμίαντον και άμάραντον, τετηρημένην εν ουρανοίς».

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Κορ. 8' 9-16

Ευαγγέλιον: Λουκ. ι' 16 ' 25-37

14 Νοεμβρίου 2021

Η υποκρισία του νομικού φάνηκε από την αρχή, όταν ρώτησε τον Χριστό τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Ήξερε την απάντηση που θα του έδινε γιατί ήταν καλός γνώστης του Νόμου και η εντολή αυτή ήταν γραμμένη εκεί.

Ο Χριστός, χωρίς να επηρεαστεί από τον ειρωνικό του τρόπο, του την θυμίζει: «αγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Ας προσέξουμε αυτό το «ὡς σεαυτὸν». Η αγάπη προς τον εαυτό μας είναι αυτονόητη και φυσική. Η αγάπη, όμως, προς τον πλησίον μας δεν προσδιορίζεται από το ανθρώπινο ένστικτο, γι' αυτό και δεν υπάρχει κανένας νόμος που να την επιβάλλει. Υπάρχουν μόνο νόμοι για σεβασμό στον πλησίον μας. Η αγάπη προέρχεται από τη δική μας επιλογή και ελευθερία και πλασθήκαμε με αυτήν την αγάπη από τον Θεό. Να αγαπούμε όπως αγαπά και ο Θεός που είναι η Αγάπη.

Εμείς, όμως, όχι μόνο δεν αγαπούμε τον πλησίον μας αλλά τον φθονούμε και τον μισούμε. Ας θυμηθούμε τα παιδιά του Αδάμ και της Εύας, όπου ο Κάιν σκοτώνει όχι, απλώς, τον πλησίον του, αλλά τον Άβελ τον ίδιο του τον αδελφό. Μια ενέργεια τελείως αντίθετη στη φύση του ανθρώπου, αφού είναι συνέπεια του προπατορικού αμαρτήματος.

Γνωρίζουμε ότι όλη η ανθρώπινη ιστορία είναι γεμάτη από αδελφοκτονίες και πολέμους. Και όλες αυτές οι φρικτές ενέργειες οφείλονται στην αρπακτική διάθεση, την αλαζονεία, τον φθόνο, την εγωπάθεια και τη ζήλεια προς τον πλησίον μας. Οι αρρώστιες, ο πόνος, η εξασθένιση, η πείνα, η δυστυχία, η εκμετάλλευση του αδύνατου από τον ισχυρό, καταδυναστεύουν όλους τους ανθρώπους.

Μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, δεν μπορούν υπάρχουν διακρίσεις και κοινωνικές διαμάχες, γιατί την αγιάζει η χάρη του Αγίου Πνεύματος, το οποίο καταργεί την έχθρα και το μίσος και εγκαινιάζει μόνο την κοινωνία της αγάπης και της συμφιλίωσης. Μέσα στην Εκκλησία επικρατεί το έλεος, η φιλανθρωπία, η συγγνώμη και η αγάπη.

Και ποιος είναι ο πλησίον μας, μας το φανερώνει η σημερινή παραβολή που ακούσαμε από το κατά Λουκάν ευαγγέλιο. Πίσω από τον καλό Σαμαρείτη υπονοείται ο Θεάνθρωπος Χριστός, που προσλαμβάνει την κοινή σε όλους ανθρώπινη φύση, για να τη σώσει από την αμαρτία με τον σταυρικό του Θάνατο. Γίνεται ένα με τον άνθρωπο και δέχεται όλα τα μαρτύρια, τους διωγμούς, τους κατατρεγμούς, την καταπίεση, την ασθένεια, τον πόνο, την πείνα. Επεκτείνει έτσι την έννοια του πλησίον στον κάθε άνθρωπο, ανεξάρτητα από φυλή και γλώσσα, φύλο και οικονομική επιφάνεια.

Η αγάπη αυτή του Σαμαρείτη φανερώνει την αγάπη του Χριστού σ' εμάς. Μας δείχνει πως όταν ζούμε μέσα στην αγάπη Του, τότε θα την ακτινοβολούμε και στους άλλους ανθρώπους. Και η αγάπη αυτή είναι χωρίς όρια. Όπως ο Θεός είναι άπειρος έτσι και την αγάπη Του δεν μπορεί να την περιορίσει τίποτε.

Η αυθεντική, η γνήσια αγάπη εκδηλώνει την προοπτική της τέλεις αυταπάρανησης. Έτσι και ο Σαμαρείτης λησιμόνησε τελείως τον εαυτό του, δεν υπολόγισε τους κινδύνους από τους ληστές που παραφύλαγαν εκεί και ασχολήθηκε μόνο με τον πληγωμένο. Μας δίνει ένα τρανό παράδειγμα ότι όποιος φροντίζει τον άλλο, τον συνάνθρωπό του, τότε στην πραγματικότητα φροντίζει αληθινά και σωστά τον εαυτό του.

Εκτελεί ο Σαμαρείτης, στην ουσία, την εντολή του Νόμου «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Και εδώ «ο εαυτός» δεν είναι οι επιθυμίες και οι επιδιώξεις μας. Είναι η εικόνα του Θεού σ' εμάς. Κανείς μας την αλήθεια αυτή, δεν μπορεί να την αρνηθεί και να την παραγνωρίσει.

Ο καλός Σαμαρείτης, τελικά, είναι ο Χριστός είναι «ὁ ποιμὴν ὁ καλός...» και η καλοσύνη του καλού ποιμένα δεν είναι μόνο εσωτερική, αλλά εκδηλώνεται και προς τα έξω σαν μια υπέροχη ομορφιά. Ακτινοβολεί και μας γοητεύει. Είναι «ἡ θύρα τῶν προβάτων...» και πρέπει να περάσουμε από αυτήν τη θύρα. Για να την περάσουμε, όμως, πρέπει να συμμορφωθούμε και να προσαρμοστούμε στα μέτρα και τη διδασκαλία του Χριστού.

Την οδό αυτή την πέρασαν οι Άγιοι και οι Μάρτυρες που κοσμούν το οικοδόμημα της Εκκλησίας, δίνοντας τη δική τους ισχυρή μαρτυρία ζωής που αντανakλούσε την αυθεντικότητα της αγάπης τους προς τον Θεό και τους συνανθρώπους τους.

Η οδός αυτή προς την αγιότητα είναι βατή μόνο από αυτούς που αγωνίζονται σθεναρά και υπεύθυνα κατά των παθών τους και προσπαθούν να καθαρίσουν τον εαυτό τους εσωτερικά. Κι όσοι διαθέτουν την καθαρότητα της καρδιάς, ο Χριστός τους μακαρίζει και τους υπόσχεται ότι θα αξιωθούν να δουν τον Θεό και να απολαύσουν την ουράνια και αιώνια βασιλεία Του.

Η αγάπη του Χριστού πρέπει να μας διδάσκει, να μας εμπνέει, να μας φλογίζει την καρδιά και να κατευθύνει τη ζωή μας. Πρέπει να δείξουμε κι εμείς μια τέτοια αγάπη για την ανακούφιση των άλλων. Ακόμα και σ' αυτούς που άφησαν τον δρόμο του Θεού, που αρνήθηκαν τις εντολές Του και πήραν τον κατήφορο της αμαρτίας.

Να μην τους προσπερνούμε αδιάφοροι, όπως ο λευίτης και ο ιερέας. Να μην γίνουμε όπως οι ληστές που ξεγυμνώνουν τον συνάνθρωπό τους από κάθε καλό, τον πληγώνουν, του τραυματίζουν την ψυχή και το σώμα και τον αφήνουν να πεθάνει μέσα στην αμαρτία, αλλά σαν καλοί Σαμαρείτες, ας τους συμπαρασταθούμε, όχι μόνο με λόγια, αλλά με πράξεις αυταπάρανησης και προσφοράς.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-42, ια' 27-28

21 Νοεμβρίου 2021

«Σήμερον της ευδοκίας Θεού το προοίμιον και της των ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις. Εν ναώ του Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται και τον Χριστόν τοις πάσι προκαταγγέλλεται...» (από το Απολυτίκιο της Εορτής).

Μετά την πώση των πρωτοπλάστων, ο Θεός, μέσω του «πρωτευαγγελίου», δεν προανήγγειλε από συγκατάβαση μόνο τον ερχομό του Λυτρωτή, αλλά έκανε και αναφορά στο σημαντικό ρόλο που θα διαδραμάτιζε μια γυναίκα στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Αυτή, σε αντίθεση με την Εύα, μέσα από τη δική της υπακοή, θα γινόταν του «αχωρήτου Θεού χώρα και σεπτού μυστηρίου θύρα». Αυτή θα γινόταν «σκέπη του κόσμου», «κλίμαξ επουράνιος δια της οποίας θα κατέβαινε ο Θεός» και «γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν». Δια μέσου της θα ελύετο η παράβαση των πρωτοπλάστων, θα ανοίγετο ο Παράδεισος και θα γινόταν εκείνη «του πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις και των δακρύων της Εύας η λύτρωσις».

Δεν είναι παράδοξο το γεγονός ότι η μορφή της κατέχει δεσπίζουσα θέση στην αγιογραφία του ναού. Έτσι, πέραν από τις φορητές εικόνες, υπάρχουν οι παραστάσεις της «πλατυτέρας», καθώς και όλων των Θεομητορικών εορτών. Στον θόλο του Ιερού Ναού των Αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα στην πόλη μας, την Πάφο, υπάρχει μία παράσταση που αποτυπώνει το πρωτευαγγέλιο, καθώς και τον ρόλο που διαδραματίζει στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων το πρόσωπο της Θεοτόκου. Η μορφή της βρίσκεται στο κυκλικό μέρος του θόλου, κάτω από τη μορφή του Παντοκράτορα, μαζί με μορφές της Παλαιάς Διαθήκης.

Πώς, λοιπόν, να μην τιμήσουμε αυτήν, που στο πρόσωπό της εκπληρώνεται το μυστήριο της Θείας Οικονομίας; Πώς να μην τιμήσουμε αυτήν που τίμησαν οι ουρανοί; Με την είσοδό της σήμερα στον Ναό προαναγγέλλεται και η είσοδος του Χριστού στον κόσμο και, κατ' επέκταση, γίνεται στο πρόσωπό της «της οικονομίας του Κτίστου η εκπλήρωσις».

Με τη σημερινή είσοδό της στον Ναό η Παρθένος δεν αγιάζεται μόνον, αλλά την ίδια στιγμή και αγιάζει, αφού σε λίγο θα καταστεί η ίδια «ο έμπυκος και καθαρώτατος ναός του Σωτήρος». Αν στα «Αγία των Αγίων», όπως και παλαιότερα στη «Σκηνή του Μαρτυρίου», φυλάσσονταν όσα μαρτυρούσαν την παρουσία του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, οι πλάκες του Δεκαλόγου, η στάμνα με το μάννα και η ράβδος του Ααρών, τώρα η ίδια θα γινόταν «Αγία Αγίων μειζων», αφού θα φιλοξενούσε στα σπλάχνα της τον Άγιο των Αγίων, τον Χριστό.

Μέγιστη η τιμή! Ο άπειρος και ακώρητος Θεός, διά συγκαταβάσεως, καθιστά την Παρθένο, «χώραν του αχωρήτου», γεγονός που προκαλεί κατάπληξη σε όλο τον αγγελικό κόσμο. Κατά τον ποιητή του Ακαθίστου Ύμνου: «Πάσα φύσις αγγέλων κατεπλάγη το μέγα της ενανθρωπήσεως έργον. Τον απρόσιτον γαρ ως Θεόν, εθεώρει πάσι προσιτόν άνθρωπον...».

Με τον τρόπο αυτό η Παρθένος Μαρία είναι η μοναδική περίπτωση ανθρώπου, που με την είσοδό της στον Ναό, όχι μόνο αγιάζεται αλλά και η ίδια γίνεται πηγή αγιασμού. Η Θεοτόκος καθίσταται «των θαυμάτων Χριστού το προοίμιον και των δογμάτων Αυτού το κεφάλαιον». Χάρις στη Θεοτόκο

«βρεφουργείται ο Κτίστης και νεουργείται η κτίσις». Χάρης σ' αυτήν «τα ουράνια συναγάλλεται τη γη» και «τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς». Ως πρότυπο αγιότητας και αγνότητας φωτίζει και καθοδηγεί και γίνεται ταυτόχρονα «δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα» και «παντός του κόσμου εξίλασμα», ενώ αποτελεί «Θεού προς θνητούς ευδοκίαν» και «θνητών προς Θεόν παρρησίαν».

Μακαρίζουμε, λοιπόν, αυτήν που στο πρόσωπό της εκπληρώνεται το μυστήριο της Θείας Οικονομίας. Από τότε που αυτή τιμήθηκε από τον ουρανό, με τη δική της απάντηση και υπακοή, με το «Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου», υποκλινόταν στη συγκατάβαση του ουρανού, τότε όλα άλλαξαν, τόσο για τον κόσμο όσο και για την ίδια. Προφητικοί οι λόγοι της: «Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί», γεγονός που άρχισε να επιβεβαιώνεται όταν ακόμα η ίδια ζούσε. Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθίλασας». Ένας μακαρισμός που συνεχίζεται από τότε διά μέσου των αιώνων γι' αυτήν, που ως Μητέρα του Θεού, έγινε «τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ενδοξότερα ασυγκρίτως των Σεραφίμ» και την οποία ως «όντως Θεοτόκον» μεγαλύνομεν.

Επάξια ομολογούμε ότι «πάντες μετά Θεόν εις αυτήν καταφεύγομεν» και αναγνωρίζοντας έτσι την ύψιστη τιμή που αποδίδουμε στο πρόσωπό της. Ακόμα και σε εποχές θρησκευτικής αδιαφορίας, όπως η δική μας, το επίκεντρο της προσοχής αλλά και της προσευχής των ανθρώπων αποτελεί η Θεοτόκος. Ένα πρόσωπο που, παρά την ύψιστη τιμή της οποίας αξιώθηκε από τον Θεό, εντούτοις υποκλίνεται με ταπείνωση και ομολογεί, αλλά και δοξολογεί λέγοντας: «Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού». Ένα πρόσωπο που παρακολουθούσε τον Υιόν της αλλά παρέμενε στη σκιά Του. Ποτέ δεν θέλησε, αλλά ούτε και επεδίωξε να τον επισκιάσει. Αντίθετα τον ακολουθεί σιωπηλά παντού, ακόμα και στον φρικτό Γολγοθά, βιώνοντας ως μητέρα τον πόνο και επαληθεύοντας τον λόγο του πρεσβύτε Συμεών: «σου δε αυτής την ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία».

Υποκλινόμαστε και πάλι σήμερα μπροστά της, προσβλέποντας στη δική της παρρησία. Της προσφέρουμε δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης, αλλά και δάκρυα παράκλησης και μετάνοιας για να μεσιτεύει στον Υιόν της και Θεό μας για τη λύση προβλημάτων, τόσο δικών μας, όσο και της ανθρωπότητας ολόκληρης. Κάποτε τα χείλη σιωπούν και τα δάκρυα στερεούνται. Όμως η ευχαριστία ή και η παράκληση συνεχίζονται, καθώς τα λόγια ή τη σιωπή αντικαθιστούν οι δυνατοί και γοργοί κτύποι της καρδιάς, που θέλει κι αυτή να γίνει συμμετοχη είτε της χαράς και ευγνωμοσύνης, είτε του δυνατού εσωτερικού πόνου. Με όποια μορφή κι αν εκφραστούν τα ειλικρινή συναισθήματά μας να είμαστε βέβαιοι ότι αυτά θα εισακουστούν.

Ας την παρακαλέσουμε να μας δίνει δύναμη και υπομονή στον δύσκολο και καθημερινό μας αγώνα. Αντλώντας θάρρος από το παράδειγμά της, ας την μιμηθούμε έστω και κατ' ελάχιστον. Ασταμάτητη ας είναι κι η ευχαριστία αλλά και η παράκληση προς αυτήν: «Προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυντε, μεσιτεία προς τον Ποιητήν αμετάθετε, μη παρίδης αμαρτωλών δεήσεων φωνάς, αλλά πρόφθασον, ως αγαθή, εις την βοήθειαν ημών, των πιστών κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον εις πρεσβείαν, και σπεύσον εις ικεσίαν, η προστατεύουσα αεί, Θεοτόκε, των τιμώντων σε».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18-27

28 Νοεμβρίου 2021

Ο άρχοντας που πλησίασε τον Χριστό, στο σημερινό ευαγγέλιο, δεν ήταν άνθρωπος κακών διαθέσεων. Δεν πήγε «πειράζων», όπως εκείνος ο νομικός και κάποιοι Φαρισαίοι. Αντίθετα ήταν καλοπροαίρετος, αυστηρός τηρητής των εντολών του Νόμου και μάλιστα είχε πνευματικές ανησυχίες για τη σωτηρία του.

Είχε τηρήσει τις εντολές του Θεού από μικρός. Δεν είχε μοιχεύσει, δεν είχε σκοτώσει, δεν είχε κλέψει κ.λπ. Αν και νεαρός στην ηλικία είχε δαμάσει τα σαρκικά πάθη. Θα μπορούσαμε να πούμε πως είχε φόβο Θεού. Δεν ήταν αναισθητος πνευματικά. Ακόμα και η ερώτηση που έκανε στον Χριστό: «Τί ἔτι ὑστερῶ;», όπως αναφέρει ο ευαγγελιστής Ματθαίος περιγράφοντας το ίδιο περιστατικό, δείχνει την αγωνία και τη μεγάλη του επιθυμία για να σωθεί. Μάλιστα αυτή η συναίσθησή του ότι πιθανώς κάπου να υστερεί και η επιθυμία του να γίνει καλύτερος, τον κάνουν να είναι συμπαθής. Γι' αυτό και ο Κύριος «ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν» συμπληρώνει ο ευαγγελιστής Μάρκος. Ο Κύριος τον συμπάθησε, επειδή είδε πως όλα αυτά τα χαρίσματα που είχε δεν ήταν ψεύτικα αλλά αληθινά. Ο άνθρωπος αυτός πιθανόν να είχε νικήσει τη σάρκα, τον εγωισμό του, να είχε καταβάλει τις ιδιοτροπίες του και τα διάφορα νεανικά πάθη. Πού όμως είχε νικηθεί;

Μπορεί κάποιος να τηρεί τις εντολές του Θεού και συγχρόνως να είναι δέσμιος των υλικών αγαθών. Ο νέος, του σημερινού ευαγγελίου, μπορεί να είχε νικήσει τον έρωτα των σωμάτων, αλλ' είχε νικηθεί από τον έρωτα των χρημάτων. Ήταν φιλάργυρος. Ο Κύριος του ζήτησε να διανείμει την περιουσία του στους φτωχούς. Αυτό ήταν ανήκουστο για τους Ιουδαίους. Του είπε να κάνει κάτι μεγάλο, αλλά του έδωσε και μεγάλα έπαθλα: «ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ». Του υποσχέθηκε να τον κάνει πιο πλούσιο. Του είπε να δώσει τα φθειρόμενα, για να κερδίσει τα άφθαρτα και αιώνια. Εκείνος, όμως, δεν άντεξε την προτροπή του Κυρίου και «ἀπῆλθε λυπούμενος». Τα κτήματα και τα υπάρχοντά του, αφαίρεσαν από την καρδιά του τον ζήλο για την αιώνια ζωή.

Ο λόγος του Χριστού είναι ανατρεπτικός γι' αυτό και ακούεται ιδιαίτερα σκληρός, καθώς ζητά την υπέρβαση μιας ισχυρής επίγειας εξάρτησης: «πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς... καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Ο Θεός ζητά από μας την τέλεια αποδέσμευση από τα πράγματα που μας κρατούν δέσμιους εντός του κόσμου. Η προσκόλληση στον υλικό πλούτο μπορεί να αποβεί το μεγαλύτερο εμπόδιο για την είσοδό μας στη Βασιλεία του Θεού.

Απέναντι στον Θεό δεν υπάρχει διάκριση φτωχού και πλούσιου. Πλούτος και φτώχεια είναι καταστάσεις που δεν δημιούργησε ο Θεός αλλά συνέπειες της πτώσης και απομάκρυνσης του ανθρώπου από Αυτόν. Ο Θεός «εποίησεν ἐξ ενός αἵματος παν γένος ἐπὶ τῆς γῆς». Δημιούργησε ὅλο το ανθρώπινο γένος από ένα ζεύγος ανθρώπων, ὅλους ἴσους μεταξύ τους. Χωρίς καμιά διάκριση φυλής, φύλου ή περιουσίας. Υπάρχουν κακοί πλούσιοι και καλοί φτωχοί, όπως και το αντίθετο. Το χρήμα ὅπως και τόσα άλλα πράγματα και μεγέθη της καθημερινότητάς μας, είναι διφορούμενο και δισήμαντο. Έχει θετική αλλά και

αρνητική σημασία. Εξαρτάται από το πώς στεκόμαστε απέναντί του και με ποιον τρόπο το χρησιμοποιούμε. Για κάποιον μπορεί να γίνει εστία κατάρτας και για άλλον πηγή ευλογίας, για τον έναν αιτία σωτηρίας και για τον άλλον αφορμή καταστροφής.

Θα μπορούσαμε να υπογραμμίσουμε τέσσερις λέξεις σχετικά με την ορθή χρήση του πλούτου:

1. Ευθύνη. «Κατέχω» σημαίνει μπορώ να χρησιμοποιώ ελεύθερα κάτι, όμως αυτή η ελευθερία έχει όρια. Τίποτα απ' ότι έχω δεν δικαιούμαι να το καταχραστώ. Να κάνω αλόγιστη και άσκοπη ή εγωιστική χρήση. Έχω δηλ. ευθύνη απέναντι στον Θεό και στους ανθρώπους για ό,τι κατέχω. Έχεις περισσότερα, για να γίνεις «και ετέροις οικονόμος καλός» σημειώνει ο Ιερός Χρυσόστομος. Ο πλούτος είναι αγαθός, όταν βελτιώνει τη ζωή μας και γίνεται μέσο ανακούφισης για όσους έχουν ανάγκη.
2. Ελευθερία. Το χρήμα, όπως δηλώνει και η λέξη, είναι χρήσιμο για την επιδίωξη ορισμένων σκοπών και ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών. Όταν γίνεται αυτοσκοπός χάνει το νόημά του. Γίνεται πάθος ολέθριο, ακόρεστη επιθυμία που μας καταδυναστεύει. Αντί να δημιουργεί άνεση, χαλκεύει δεσμά. Αυτά διέβλεψε ο Κύριος ότι είχαν υποδουλώσει τον άρχοντα της σημερινής περικοπής και του είπε να τα σπάσει. Αλλά εκείνος δεν μπόρεσε. Ήταν σφικτά δεμένος με τα πλούτη του και έφυγε περίλυπος. Όταν ο άνθρωπος προσκολλάται στον πλούτο και τον ειδωλοποιεί, κινδυνεύει να υποδουλωθεί σε ό,τι έχει. Κι αν δεν έχει, να κατακτηθεί από τη μανία της αποκτήσεως και της πλεονεξίας.
3. Δικαιοσύνη. Σημαίνει δίκαιη απόκτηση και δίκαιη κατανομή των αγαθών. Είναι γνωστό ότι εύκολος πλούτος δύσκολα αποκτάται με δίκαια μέσα. Η δίκαιη κατανομή δεν είναι θέμα δικαίου συστήματος τόσο, όσο δικαίων ανθρώπων. Γιατί ο άνθρωπος και με το δικαιότερο σύστημα μπορεί να αδικεί. Ο Χριστιανισμός διδάσκει την ίση κατανομή του πλούτου, ώστε οι άνθρωποι να έχουν ίδιες δυνατότητες ανάπτυξης του «είναι» τους. Ο Απ. Παύλος απευθυνόμενος στους πλούσιους λέγει: «Το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα, ίνα γένηται ισότης».
4. Αγάπη. Η αγάπη μάς ανοίγει προς τους άλλους. Μας οδηγεί στην προσφορά. Νικά την ιδιοτέλεια και το συμφέρον. Όταν υπάρχει η αγάπη δεν διερωτάται ο άνθρωπος: «Τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;». Γνωρίζει ότι η αγάπη είναι ο δρόμος προς τον ουρανό. Ακούει τον Αγ. Ιωάννη τον Δαμασκηνό να του λέει: «σύγκλεισον ελεημοσύνην εν τοις ταμείοις σου». Τράπεζές του είναι τα σπίτια των φτωχών και αδυνάτων, για να θεραπευθεί η ανέχεια, η αμάθεια, η πείνα, η δυστυχία.

Με αυτές τις τέσσερις λέξεις εξαιάζονται τα υλικά αγαθά και μας εξασφαλίζουν και την ευτυχία στη γη αλλά κυρίως “θησαυρόν εν ουρανών”.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΔΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. γ' 23 – 29, δ' 1-5

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ' 10 – 17

5 Δεκεμβρίου 2021

Πολλοί είναι αυτοί, αγαπητοί και πιστοί μου αδελφοί, που κρίνουν τις θρησκευτικές μας συνήθειες. Βλέπουν τα εξωτερικά φαινόμενα χωρίς να μπορούν να εμβαθύνουν. Και βρίσκουν την ευκαιρία να υποβαθμίσουν την αξία της θρησκείας μας. Θεωρούν ότι πολλές από τις πράξεις και ενέργειες που συνοδεύουν την έκφραση της θρησκευτικότητάς μας, δεν έχουν περιεχόμενο, είναι απλή τυπική συνήθεια χωρίς ουσιαστική αξία. Καταλήγουν μαλιστα στο συμπέρασμα ότι είναι τελειώς περιττές και ανόητες. Με απλά επιπόλαια κριτήρια, απορρίπτουν τα υλικά στοιχεία που συνοδεύουν ακολουθίες, μυστήρια και λειτουργίες. Κεριά και λιβάνια, λάδια, πρόσφορα και νηστείες, τα αναφέρουν με υποτιμητικό ύφος, ως άχρηστα και περιττά. Ισχυρίζονται υποκριτικά, ότι εφόσον η θρησκευτικότητα είναι ένα πνευματικό γεγονός, γιατί πρέπει εκδηλώνεται με υλικά στοιχεία. Γιατί να ανάβουμε, για παράδειγμα, κεριά και καντήλια; Φυσικά ένας πιστός δεν περιορίζεται σε αυτά. Ζει στην καθημερινή του ζωή την θρησκεία του. Σ' αυτούς όμως, που μας κρίνουν και μας κατακρίνουν, απλά θα μπορούσαμε να απαντήσουμε ότι είναι υποκριτική η στάση τους. Κι αυτό γιατί αν δεν έχουν παντελή άγνοια της θρησκείας μας, μάλλον ενοχλούνται από τις ηθικές επιταγές του χριστιανισμού.

Γι' αυτό και τα γεγονότα που ακολούθησαν την περίπτωση της θαυματουργικής θεραπείας της συγκύπτουσας γυναίκας της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι χαρακτηριστικά, για το θέμα της τυπολατρίας.

Το θαύμα της θεραπείας, πραγματοποιήθηκε απλά με τον λόγο του Κυρίου. Αδικαιολόγητα ενόχλησε τον αρχισυνάγωγο. Τον ενόχλησε γιατί η θεραπεία έγινε το Σάββατο, όπως είπε. Γιατί οι Ισραηλίτες τηρούν την αργία του Σαββάτου με χαρακτηριστική σχολαστικότητα. Ήταν δηλαδή, προτιμότερο γιαυτόν, τον εκπρόσωπο της θρησκείας, να παραταθούν για όλη της τη ζωή, τα δεκαοκτώ βασανισμένα χρόνια; Τον αποσομώνει με την απάντησή του ο Κύριος. «ταύτην δέ, θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ οκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῆ ἡμέρα τοῦ σαββάτου;» Να μείνει συγκύπτουσα, διπλωμένη στα δύο, η δύστυχη γυναίκα, επειδή ήταν Σάββατο; Έτσι σκέφτηκε ο στενοκέφαλος ανάλγητος αρχισυνάγωγος. Κόλλησε στον τύπο. Ξέχασε, δεν σκέφτηκε την ουσία.

«Ὑποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βόυν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;».

Κι όμως, όπως συμπληρώνει ο Κύριος, αυτό είναι σκέτη και καθαρή υποκρισία. Γιατί ο καθένας από εσάς δεν οδηγεί το Σάββατο, το βόδι του ή το γαϊδούρι του να το ποτίσει; Δεν είναι αυτό, κρίνοντας υποκριτικά, μια παράβαση του Μωσαϊκού νόμου; Δεν είναι μια πράξη ανεπιτρεπτη το Σάββατο; Κι όμως κανείς δεν το παραλείπει. Γι' αυτό και ο λαός που παρακολούθησε το γεγονός και τον διάλογο, κατάλαβε. Κάποιοι ντράπηκαν που είχαν συμφωνήσει αρχικά με τον αρχισυνάγωγο. Όλοι όμως χάρηκαν για τα θαύματα του Κυρίου.

Όσοπο θα επανέλθω στο θέμα πράξεων, συνηθειών και γενικά ενεργειών που συνοδεύουν θρησκευτικές εκδηλώσεις και εορτές.

Η θρησκεία μας, αγαπητοί μου, είναι κυρίως πνευματική. Ο Θεός είναι πνευματική ύπαρξη. Απαιτεί την απαρασάλευτη πίστη στον λόγο Του. Η πίστη μας είναι συνέπεια του επίσης πνευματικού φαινομένου, της αγάπης μας προς Αυτόν. Όμως η πίστη μας πρέπει να αποδεικνύεται και από τα έργα μας. Έργα που καθορίζουν οι εντολές του Θεού. Αναφέρονται για παράδειγμα, σε πράξεις αγαθοεργίας προς τον πλησίον. Η μακρά όμως πανανθρώπινη παράδοση συνέδεσε την λατρεία μας, και με άλλα υλικά στοιχεία. Δεν παραλείπουμε να προσευχόμαστε, όπου κι αν βρεθούμε, και όποτε αισθανόμαστε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε πνευματικά με τον Θεό και Πατέρα μας. Προσερχόμαστε όμως τακτικά στον ιερό ναό, για να λατρέψουμε ειρηνικά τον Θεό μας. Είναι ο τόπος που μας ενώνει όλους στην κοινή προσευχή. Προσκυνούμε με σεβασμό τις εικόνες των αγίων, που τους έχουμε ως παράδειγμα προς, μίμηση. Ανάβουμε το κερί μας ως ένδειξη τιμής στον Κύριό μας. Απέχουμε από κάποιες τροφές, νηστεύουμε για να ζήσουμε μίαν πνευματικότερη ζωή. Παρακολουθούμε τους ύμνους και τις ευχές των ιερέων και συμπροσευχόμαστε. Συμμετέχουμε στα μυστήρια της Εκκλησίας μας, κάτω από ένα μανδύα υλικό. Όσο μπορεί ο καθενας μας, αγωνίζεται να ακολουθεί όλες τις εντολές στην καθημερινή του ζωή. «Καί τοῦτο ἔδει ποιῆσαι, κακεῖνο μή αφιέναι». Σημειώνει ο λόγος του Θεού. Δεν παραλείπουμε να ακολουθούμε και τις θρησκευτικές παραδόσεις που συνδέονται με συγκεκριμένες ημέρες και με εορταστικές εκδηλώσεις, που πολλές παρουσιάζονται με υλικά στοιχεία. Ενώ λοιπόν δεν είναι αμαρτία να μην ανάψουμε ένα κερί, ή και κάποτε να παραλείψουμε να κάνουμε το σημείο του σταυρού, να παραβούμε κάποια νηστεία, που είναι υλικά, εξωτερικά φαινόμενα, δεν θα πούμε το ίδιο για την παράλειψη της προσευχής, ή μιας καλής πράξης. Σημασία μεγαλύτερη έχει η σταθερή πίστη, η ταπεινή προσευχή, η τήρηση των εντολών του Θεού, που σαν πατέρας μας, Τον αγαπούμε. Ως άνθρωποι όμως που είμαστε, σαν υλικά όντα, με σάρκα και οστά, χρειαζόμαστε και τις άλλες εξωτερικές εκδηλώσεις και τη χρήση υλικών αντικειμένων, για να δείξουμε την πίστη μας. Είναι και αυτά τα εξωτερικά και υλικά, που μας ενώνουν μαζί με την προσευχή και την πίστη μας. Δεν προσκολλόμαστε όμως στους τύπους. Δεν γινόμαστε τυπολάτρες, δούλοι των τύπων. Γιατί έτσι θα καταντήσουμε σχεδόν ειδωλολάτρες. Αλλά δεν απαρνούμαστε θρησκευτικές συνήθειες και παραδόσεις που με κάποιον τρόπο ενισχύουν την σχέση μας με τους άλλους πιστούς. Και δεν ξεχνούμε ποτέ το πνευματικό περιεχόμενο της πίστης μας. Γιατί «πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνούντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ο Θεός μας δεν είναι είδωλο, είναι πνεύμα. Σαν πνεύμα πρέπει να Τον προσκυνούμε, να δοξάζουμε και να Τον ευχαριστούμε, μόνοι και μετα πολλών οι πιστοί, σε λατρευτικές εκδηλώσεις και γιορτές. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ (ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)
Απόστολος: Εφεσ. ε' 8-19 (Αγ. Σπυρίδωνος)
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16-24
12 Δεκεμβρίου 2021

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΕΡΑΝΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΛΙΑΣΙΔΟΥ

Τέκα εν Κυρίω αγαπητά,

Λόγω της εγγύτητας της μεγάλης γιορτής των Χριστουγέννων, η Εκκλησία μάς παρουσίασε σήμερα την παραβολή του Μεγάλου Δείπνου. Ένας οικοδεσπότης ετοίμασε «δείπνον μέγα» και κάλεσε πολλούς. Κατά τρόπο παράδοξο, όμως, οι καλεσμένοι αρνήθηκαν να παρευρεθούν στο δείπνο, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες. Ο ένας αγόρασε χωράφι κι έπρεπε να πάει να το δει, ο άλλος απέκτησε βόδια κι ήθελε να τα δοκιμάσει, κι ο άλλος δημιούργησε οικογένεια και ήταν απασχολημένος με οικογενειακές φροντίδες.

Η σημερινή παραβολή δέκτηκε πολλές ερμηνείες. Η τοποθέτησή της, όμως, από την Εκκλησία, λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, μάς κάνει να δεχτούμε πως τραπέζι και δείπνο είναι η Χριστιανική διδασκαλία, ο χριστιανικός τρόπος ζωής, που έφερε στον κόσμο ο Χριστός. Σ' αυτό τον τρόπο ζωής κλήθηκαν και καλούνται όχι μόνο πολλοί, αλλά όλοι οι άνθρωποι. Η ετοιμασία του δείπνου κράτησε για πολλά χρόνια. Από τότε που διώχτηκαν οι πρωτόπλαστοι από τον παράδεισο. Η προετοιμασία γινόταν από τους Προφήτες, και όλους τους Προπατόρες του Χριστού, με το κήρυγμα και την όλη ζωή τους.

Ο ερχομός του Χριστού σήμανε την ώρα του δείπνου. Κλήθηκαν, τότε, πρώτα αυτοί που ανέμεναν τον Μεσσία, οι Εβραίοι. Αυτοί, όχι μόνο απέρριψαν την πρόσκληση του Χριστού, αλλά και τον σταύρωσαν. Κλήθηκαν, ύστερα, και όλοι οι άλλοι άνθρωποι, εμείς οι εθνικοί, οι «εις τας πλατείας και τας ρύμας» της ειδωλολατρίας ευρισκόμενοι. Οι πτωχοί ως προς την κατοχή των προφητειών και οι τυφλοί και ανάπηροι ως προς τη γνώση του αληθινού Θεού.

Και τότε και σήμερα, άρνηση είναι η κύρια απάντηση στην πρόσκληση του Θεού. Τρεις ήσαν οι προφάσεις στην παραβολή. Πολλές οι προφάσεις σήμερα, που συνοψίζονται, όμως, και αυτές σε τρεις κατηγορίες όπως και στην παραβολή.

«Αγρόν ηγόρασα» ήταν η απάντηση ενός από τους καλεσμένους. Έχω αγοράσει χωράφια, είμαι απασχολημένος με τα κτήματα και την περιουσία μου. Μα και σήμερα η μανία για απόκτηση κτημάτων και συγκέντρωση χρημάτων και υλικών αγαθών συνιστά δικαιολογία για πολλούς. Μέριμνά τους διαρκής είναι να αγοράσουν ακίνητα, να αξιοποιήσουν τα χρήματά τους, να κάμουν επενδύσεις. Αγωνία να βρουν τα χρήματα, αγωνία να βρουν την κατάλληλη επένδυση, αγωνία να εξοφλήσουν, μέριμνες για νέες συναλλαγές. Και αυτή η αγωνία και η μέριμνα υποκλέπτουν τον χρόνο και τη ψυχική τους ικμάδα. Δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε και όρεξη για πνευματική ενασχόληση.

«Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε και πορεύομαι δοκιμάσαι αυτά» ήταν η απάντηση του δεύτερου καλεσμένου. Στα πέντε ζεύγη βοών οι Πατέρες διείδαν τις πέντε αισθήσεις του ανθρώπου. Και πράγματι· στην ικανοποίηση των

αισθήσεων τους σπαταλούν όλο τον χρόνο και όλη τη διάθεσή τους πολλοί άνθρωποι. Στο τι θα φαν και τι θα πιουν για ικανοποίηση της γεύσης. Στο τι θα δουν και στο τι θα ακούσουν- άσεμνα θεάματα και ακούσματα- για ικανοποίηση της όρασης και της ακοής. Τα πάντα για τον υλικό, σωματικό άνθρωπο. Κάθε παρότρυνση, προς ένα τέτοιο άνθρωπο, για πνευματική ζωή συναντά την απάντηση «Παρακαλώ σε έχε με παρητημένον».

«Γυναίκα έγημα» ήταν η δικαιολογία του τρίτου. Έχω δημιουργήσει οικογένεια, έχω αυξημένες υποχρεώσεις, έχω γυναίκα, παιδιά, πώς μπορώ να παραμελήσω όλα αυτά χάριν του δείπνου; Όσο και αν η δικαιολογία του τρίτου προσκεκλημένου φαίνεται να διαφέρει από τις προηγούμενες, κατά βάθος ταυτίζεται μ'αυτές. Γυναίκα, παιδιά, έξοδα, υποχρεώσεις κρατούσαν και αυτόν δέσμιο στη γη, αρνητή της πρόνοιας του Θεού.

Είναι, όμως, αδύνατο να ενδιαφέρεται κάποιος για όσα αναφέραμε πιο πάνω και συγχρόνως να ενδιαφέρεται για το δείπνο του Θεού, τις υποχρεώσεις της σωτηρίας; Ασφαλέστατα όχι. Υπάρχουν, όμως, προτεραιότητες. Θα μπορούσε ο πρώτος καλεσμένος να πήγαινε στο δείπνο και μετά να επισκεπτόταν το χωράφι του. Το ίδιο και ο άλλος με τα βόδια. Και ο τρίτος θα μπορούσε και στο δείπνο να παρευρεθεί και τις οικογενειακές του υποχρεώσεις να μην παραμελήσει.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Καλούμαστε κι εμείς σήμερα να αποδεκτούμε, έμπρακτα, τον τρόπο ζωής που έφερε, με την ενανθρώπησή του, στη γη ο Χριστός. Καλούμαστε να εκδηλώσουμε την αγάπη μας και να βοηθήσουμε μια ομάδα ανθρώπων με ειδικές ικανότητες που φιλοξενούνται στο Ίδρυμα Μαργαρίτας Λιασίδου στην Πάφο.

Στο Ίδρυμα αυτό, που κτίστηκε σε χώρο που παρεχώρησε η Εκκλησία, στον περίβολο του ναού του Αγίου Παναρέτου, στην Κολώνη, φιλοξενούνται περισσότερα από τριάντα άτομα με διάφορα, μικρότερα ή μεγαλύτερα προβλήματα. Το κόστος φιλοξενίας και προσφοράς υπηρεσιών στα άτομα αυτά, λόγω των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, είναι υψηλό. Γι'αυτό και απευθυνόμαστε στα φιλόθωπα αισθήματα όλων, όπως έλθουμε αρωγοί στην απρόσκοπη λειτουργία του Ίδρυματος, καταθέτοντας την εισφορά μας, ο καθένας κατά τις δυνατότητές του, στον έρανο που διενεργείται σήμερα. Ας περικόψουμε κάτι από τα έξοδά μας των Χριστουγέννων, κι ας θυμηθούμε τα λόγια του Χριστού: «Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε».

Παρακαλούμε τους εκκλησιαστικούς επιτρόπους όπως μεριμνήσουν για την αποστολή του προϊόντος του εράνου, στη Μητρόπολη Πάφου ή την Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 17 Δεκεμβρίου.

Επικαλούμενοι τη χάρη του εν σηλαίω ερχομένου να γεννηθεί Σωτήρος ημών Χριστού, διατελούμε

Μετ'ευχών,

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

19 Δεκεμβρίου 2021

«Τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών» (Ματθ. α' 21)

Δύο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον, ο γενεαλογικός κατάλογος των κατά σάρκα προγόνων του Χριστού και δεύτερον, η εξαγγελία της Γεννήσεως του Χριστού. Δύο γεγονότα, που όχι μόνο συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους, αλλά και που επιβεβαιώνουν την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού και το ότι «ο γεννηθείς εκ του Πατρός προ πάντων των αιώνων», γεννάται εν χρόνω ως άνθρωπος «εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου». Αυτός θα είναι και ο Λυτρωτής και Σωτήρας του κόσμου. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Γενεές πολλές περίμεναν τη Θεία Γέννηση, αλλά και δια μέσου αυτών των γενεών μεταφέρθηκαν οι υποσχέσεις του Θεού ότι θα στείλει στον κόσμο τον Σωτήρα και Λυτρωτή. Από την εποχή του Αβραάμ, ως τον ερχομό του Χριστού καταγράφονται 42 γενεές, χωρισμένες σε τρεις περιόδους των 14 γενεών. Μάλιστα ο γενεαλογικός κατάλογος σταματά στο πρόσωπο του Χριστού. Με τον τρόπο αυτό υπογραμμίζεται ότι οι διαχρονικές υποσχέσεις του Θεού προς τους Πατράρχες του Ισραήλ, τον Μωυσή, τον Δαβίδ και τους Προφήτες, εκπληρώθηκαν στο πρόσωπο του Χριστού. Έτσι, ενώ η περίοδος της προσδοκίας επαληθεύτηκε, αλλά και ολοκληρώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού, τώρα με αφετηρία και πάλι το πρόσωπο του Χριστού θα αρχίσει η γενεά της Χάριτος και η περίοδος της σωτηρίας των ανθρώπων.

Την περασμένη Κυριακή τιμήθηκαν γενικά οι Προπάτορες του Χριστού. Σήμερα τιμώνται ονομαστικά. Κύριο χαρακτηριστικό τους, κατά τον σημερινό Απόστολο, ήταν η δύναμη της πίστεώς τους: «Διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών...». Το ότι ανάμεσά τους υπήρξαν και πρόσωπα αμαρτωλά, αυτό δεν εμπόδισε καθόλου το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Παρά την αμαρτωλότητά τους, ο Θεός δεν τους απαξίωσε. Αντίθετα και μέσα από αυτούς τους ατελείς και γεμάτους αδυναμίες ανθρώπους μετέφερε το μήνυμα του ερχομού του Λυτρωτή για τη σωτηρία των ανθρώπων. Όμως, το πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι ο Χριστός γεννήθηκε για να σώσει τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος συνεχίζει να αμαρτάνει, να καταστρέφει και να αυτοκαταστρέφεται.

Για να καταργήσει ακριβώς τη δύναμη του κακού και της αμαρτίας εκδηλώθηκε η αγάπη του Θεού, μέσα από το γεγονός της ενανθρωπήσεως και της σταυρικής θυσίας του Χριστού. Μέσα από τη δική Του συγκατάβαση, μέσα από τη δική Του «κατάβαση» και ταπείνωση, πέραν του λυτρωτικού Του έργου, ήθελε να προβάλει ένα νέο πρότυπο ζωής, αγάπης, προσφοράς και θυσίας. Λίγο πριν από το Πάθος, ενώ οι μαθητές Του προβάλλουν τις προσωπικές εγωιστικές και διαχρονικά ανθρώπινες αδυναμίες, ο Ίδιος θα αντιπροβάλει ένα νέο ήθος, έναν νέο τρόπο ζωής: «Ὅς εἴν θέλη εν υμίν μέγας γενέσθαι ἔστω υμῶν διάκονος και ὅς εἴν θέλη εν υμίν

είναι πρώτος έσται υμών δούλος. Όσοπερ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντι πολλών».

Με βάση αυτόν τον τρόπο ζωής διαγράφονται από το λεξιλόγιο του ανθρώπου οι λέξεις «εγωισμός», «κυριαρχία» και «επιβολή» και αντικαθίστανται με τις λέξεις «διακονία», «ταπείνωση», «θυσία», «προσφορά» και «αγάπη». Μέσα από αυτό το πρότυπο ήθελε να επιτύχει αρχικά την εσωτερική μεταμόρφωση του ανθρώπου και στη συνέχεια την μεταμόρφωση της κοινωνίας ελεύθερα και χωρίς κανένα εξαναγκασμό. Για τούτο και υπογραμμίζει δύο φορές το «ός εάν θέλη εν υμίν μέγας γενέσθαι» και «ός εάν θέλει εν υμίν είναι πρώτος». Για να γίνει κάποιος μεγάλος, να δικριθεί και να γίνει πρώτος, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να θέλει και μετά να αγωνιστεί για να το επιτύχει. Τώρα έχει τα μέσα, έχει και τη δυνατότητα. Τώρα έχει και το τέλειο πρότυπο που του επιβεβαιώνει ότι όλα είναι κατορθωτά, αρκεί να το θέλει και να το επιδιώξει. Αυτή τη δυνατότητα μας την έδωσε και μας τη δίνει ο Χριστός, μέσα από την ενανθρώπιση, αλλά και τη Σταυρική Του θυσία. Αν και Θεός, από συγκατάβαση γίνεται άνθρωπος και ανεπηρέαστος από τη δική μας αμαρτωλή ανθρώπινη φύση, μας αγιάζει, μας μεταμορφώνει και οδηγεί τη φύση μας στην αγιότητα.

Ετοιμαζόμαστε σε λίγες μέρες να γιορτάσουμε το γεγονός της γέννησης του Χριστού. Ένα γεγονός που άλλαξε την ιστορία αλλά και τη ζωή του ανθρώπου. Συνειδητοποιώντας την άκρατη ταπείνωση του Χριστού και αναλογιζόμενοι το πόσο αυτή επηρέασε την εξέλιξη του κόσμου και του ανθρώπου, τότε αξιολογούμε τις δικές μας υποχρεώσεις. Υποχρεώσεις, τόσο συνολικές ως ανθρωπότητα, όσο ιδιαίτερα και προσωπικές. Γιατί, μπορεί με την ενανθρώπιση Του και αργότερα με τη Σταυρική Του θυσία ο Χριστός να ευεργέτησε το σύνολο των ανθρώπων, όμως εκείνο που πρέπει να έχει σημασία για τον καθένα από μας, είναι το γεγονός ότι η προσφορά Του έγινε και για τον καθένα από μας ξεχωριστά. Ο Απόστολος Παύλος, όχι μόνο αναγνωρίζει αυτή την προσφορά σαν έκφραση της αγάπης του Θεού και προς αυτόν προσωπικά, αλλά και ομολογεί ότι αυτή η αγάπη έχει μεταμορφώσει τη ζωή του και ότι μέσα του ζει ο Ίδιος ο Χριστός: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζή δε εν εμοί Χριστός».

Μέσα από έναν ασταμάτητο αγώνα, ο Χριστιανισμός, έχοντας πρότυπα όπως τον Απόστολο Παύλο, πέτυχε πολλά. Μεταμόρφωσε τον κόσμο. Ημέρεψε ψυχές. Δημιούργησε μια νέα ηθική στην κοινωνία. Πρόταξε την αγάπη, την προσφορά και τη θυσία. Συνέβαλε στον περιορισμό των διακρίσεων με τη θέση αρχής ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ενώπιον του Θεού και, κατ' επέκταση, και μεταξύ τους. Δυστυχώς όμως, το πνεύμα της εποχής έχει αλλάξει. Ακόμα και μεταξύ των Χριστιανών προτάσσεται το πνεύμα της υλόφρονος ζωής σε βαθμό που ισοδυναμεί με απιστία. Γιατί απιστία δεν είναι μόνο η άρνηση της πίστεως, αλλά και η επίμονη άρνηση να ζει κάποιος στην καθημερινή ζωή του με βάση τις αρχές της πίστεώς του.

Μπροστά μας, λοιπόν, προβάλλει το γεγονός της ενανθρωπήσεως του Χριστού. Άγγελος, όχι μόνο επιβεβαιώνει το γεγονός, αλλά και μας πληροφορεί, «ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ ος έστι Χριστός Κύριος». Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι βιώνουμε αυτό το γεγονός και ότι ο Χριστός είναι πραγματικά και δικός μας Σωτήρας; Αν ναι, τότε ας μετατρέψουμε τη ψυχή μας σε φάτνη για να δεχτεί μαζί με τον Χριστό και ολόκληρο τον κόσμο.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α', 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

26 Δεκεμβρίου 2021

Κυριακή μετά τη Γέννηση του Χριστού σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει τα γεγονότα της Γέννησης του Χριστού. Τα γεγονότα είναι χαρμόσυνα γιατί ο Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Είναι, όμως, και λυπηρά γιατί από τη στιγμή της γέννησής Του, ο Χριστός, βλέπουμε να δέχθηκε την αφιλοξενία των ανθρώπων, τον διωγμό, την προσφυγιά μέχρι τον Σταυρό και τον θάνατο. Είναι πολύ άσχημο να ευεργετείς και να λαμβάνεις αγνωμοσύνη, πολύ χειρότερο, ακόμα, να διώκεσαι από αυτούς που ευεργέτησες. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευεργεσία από αυτήν που μας πρόσφερε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Από την άλλη υπάρχουν και οι άνθρωποι εκείνοι που αναγνωρίζουν τα σημεία του Θεού και ζητούν με πόθο τη σωτηρία τους. Έτσι ο Θεός αποκαλύπτεται και δίνει τη χάρη Του σ' αυτούς τους λίγους ή περισσότερους που διψούν στη ζωή τους τον Θεό και τον προσεγγίζουν με ταπείνωση, με πίστη και αυταπάρνηση.

Επιλέγοντας από το σημερινό ευαγγέλιο ένα αρνητικό πρότυπο τον Ηρώδη και τους Μάγους ως θετικά πρότυπα πίστεως και αυταπάρνησης για τον Χριστό θα αναφερθούμε σε αυτούς.

- Η Γέννηση του Χριστού αποτέλεσε για τον βασιλιά Ηρώδη αφορμή όχι για μετάνοια και αναζήτηση του Χριστού που για αιώνες η ανθρωπότητα περίμενε. Απεναντίας τον οδήγησε στη δολιότητα και ακολούθως, στον θυμό που είχε ως αποτέλεσμα τη θανάτωση των νηπίων της Βηθλεέμ και των περικύρων από δύο χρονών και κάτω. Από αυτό το ιστορικό γεγονός βλέπει κανείς τη ματαιοδοξία των ανθρώπων που μπορεί να έχουν εξουσία ή δύναμη και λησμονούν τον Θεό αλλά και ότι έρχεται και γι' αυτούς κάποτε η στιγμή του θανάτου. Τί είχε να φοβηθεί ο Ηρώδης; Ζώντας στο κέντρο της Ιερουσαλήμ άκουε τις προφητείες για τον ερχομό του Χριστού, αλλά ο σκοτισμός του νου του τον οδήγησε σε φόβο δαιμονικό. Ακόμα, όμως, κι αν δεν είχε κατανοήσει ή δεν μπορούσε να δεχθεί τους λόγους των προφητών για τον ερχομό του Μεσσία, θα έπρεπε να σκεφθεί ότι ο θάνατος δεν θα ήταν γι' αυτόν μακριά και πράγματι πολύ σύντομα μετά από αυτό είχε πεθάνει μαζί και η εξουσία του. Θα έπρεπε, επίσης, να κατανοήσει τους λόγους που ο Κύριος αργότερα είπε στον απόστολο Παύλο κατά την κλήση του «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν», είναι οδυνηρό να χτυπάς τα καρφιά. Ενώ ο νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ εμπόδισε τη θανάτωση από τους Ιουδαίους αποστόλων που κήρυσσαν τον Χριστό λέγοντας τους ότι κάτι το οποίο είναι εκ Θεού μην το εμποδίζετε «μήποτε και θεομάχοι ευρεθήτε». Είναι αδύνατο να αντιστέκεσαι στο θέλημα του Θεού. Σε κάθε εποχή μπορούμε να συναντήσουμε ανθρώπους που διώκουν τον Χριστό και την Εκκλησία. Μπορεί να έχουν την εξουσία, το χρήμα ή τη δύναμη αλλά μπροστά στον Θεό όλα αυτά είναι άχρηστα. Ποιος μπορεί να τα βάλει με τον Θεό που

δημιούργησε και κυβερνά τα σύμπαντα; Μπορεί φαινομενικά να υποχωρεί, να επιτρέπει πράγματα και καταστάσεις, στην πανσοφία Του, επιδιώκοντας τη μετάνοια όσο το δυνατόν περισσότερων καλοπροαίρετων ανθρώπων. Δύο χιλιάδες χρόνια από τότε και υπάρχουν άνθρωποι ακόμα που παραμένουν στην κακία και στο να πολεμούν ακόμα τον Θεό και την Εκκλησία παρ'όλα τα θαυμαστά σημεία της παρουσίας Του στον κόσμο.

- Από την άλλη, όμως, υπάρχουν και οι άνθρωποι που αναζητούν τον Θεό και αγωνίζονται στη ζωή τους να τον πλησιάσουν. Τέτοιοι ήταν οι Μάγοι οι οποίοι δεν ήταν οι αγύρτες, ούτε ασχολούνταν με δαιμονικά πράγματα αλλά βασιλείς στην Ανατολή. Δεν είχαν τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Είχαν, όμως, δεχθεί σημεία και αυτοί του ερχομού του Χριστού στη γη, αφού ο Θεός, μέσα στο σχέδιο της οικονομίας Του, προετοίμασε και τα έθνη για τον ερχομό Του. Ο πόθος τους να δουν τον λυτρωτή, ωθεί τους Μάγους να πραγματοποιήσουν ένα τόσο μεγάλο ταξίδι μέσα από κινδύνους και στερήσεις. Πορεύθηκαν, λένε οι μελετητές, πάνω από ένα χρόνο για να φθάσουν. Μέχρι να φθάσουν τους συντρόφους ένα αστέρι που οι πατέρες εξηγούν ότι ήταν ο αρχάγγελος Γαβριήλ ο οποίος τους οδήγησε να προσκυνήσουν το Θείο βρέφος και να του προσφέρουν πολύτιμα δώρα. Επιστρέφοντας στην πατρίδα τους έγιναν οι πρώτοι ιεραπόστολοι, φέρνοντας το μήνυμα ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος και τα χαρακτηριστικά του είναι η ταπείνωση, η αγάπη και η θυσία. Αναλογιζόμενοι το ταξίδι των μάγων μπορούμε να το συγκρίνουμε με τη δική μας εποχή. Σήμερα που εμείς μπορούμε όχι μόνο να δούμε και να προσκυνήσουμε τον Χριστό αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία. Έχουμε την ευλογία στον τόπο μας να υπάρχουν πολλοί Ναοί σε κάθε πόλη και κοινότητα και ιερείς που τελούν τακτικά τη Θεία Λειτουργία γι' αυτό τον σκοπό. Ενώ έχουμε, επίσης, πνευματικούς πατέρες που με την εξομολόγηση και την καθοδήγησή τους, μπορούμε να πορευόμαστε καλύτερα προς τον Θεό. Κι αν εξωτερικοί παράγοντες και εμπόδια παρουσιάζονται στον δρόμο μας προς τον Χριστό, όπως παρουσιάστηκαν και στους Μάγους, εμείς με κάθε μέσο να βρίσκουμε τρόπους να εκκλησιαζόμαστε και να κοινωνάμε τακτικά.

Θα πρέπει, λοιπόν, η Γέννηση του Χριστού να αποτελέσει για εμάς αρχή να καθαρίσουμε τη ψυχή μας από δαιμονική διαστροφή και πάθη αμαρτωλά, αποφεύγοντας το παράδειγμα του Ηρώδη. Ας μιμηθούμε το παράδειγμα των Μάγων που αναζήτησαν με πόθο τον Χριστό και τελικά αξιώθηκαν να Τον συναντήσουν. Κι εμείς ας μην απουσιάζουμε τουλάχιστον τις Κυριακές και τις μεγάλες εορτές από τον Ναό και να προετοιμαζόμαστε με μετάνοια και ταπείνωση για να κοινωνούμε τακτικά του Σώματος και Αίματος του Χριστού.

† **Πρωτοσύγκελλος Τυχικός**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου:
Η γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού. σελ. 44
- Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών. σελ. . 50
- Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ του Ιδρύματος
Μαργαρίτας Λιασίδου. σελ.112

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ. 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά (Δέκα Λεπρών)	6
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	8
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)	10
Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου	12
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χαναναίας)	14
Κυριακή ΙΣΤ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	16
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	18
Κυριακή της Απόκρεω	22
Κυριακή της Τυρινής	24
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	26
Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου	28
Κυριακή Β' των Νηστειών	30
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	32
Κυριακή Δ' των Νηστειών	34
Κυριακή Ε' των Νηστειών	36
Κυριακή των Βαΐων	38
Κυριακή του Θωμά	42
Κυριακή των Μυροφόρων	44
Κυριακή του Παραλύτου	46
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	48
Η Ανάληψις του Χριστού	52
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)	54
Κυριακή της Πεντηκοστής	56

Κυριακή των Αγίων Πάντων	58
Κυριακή Β' Ματθαίου	62
Κυριακή Γ' Ματθαίου	64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)	66
Κυριακή Ε' Ματθαίου	68
Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου	70
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	72
Η Κοίμησις της Υπεραγίας Θεοτόκου	74
Κυριακή Θ' Ματθαίου	76
Αποτομή Τιμίας Κεφαλής Προδρόμου	78
Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Αποστόλου Ιωάννου του Θεολόγου	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά (Αγίων Πατέρων Ζ' Οικουμενικής Συνόδου)	94
Κυριακή Στ' Λουκά	96
Κυριακή Ε' Λουκά	98
Κυριακή Ζ' Λουκά	102
Κυριακή Η' Λουκά	104
Τα Εισόδια της Θεοτόκου	106
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	108
Κυριακή Ι' Λουκά	110
Κυριακή ΙΑ' Λουκά	112
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	114
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	116

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ

	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρ.	2/11	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ (Εορτ.)	Πα.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εορτ.)
Πα.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εορτ.)	Σα.	4/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Κυ.	7/11	ΠΑΝΑΓΙΑ	Κυ.	5/12	ΣΤΑΤΟΣ
Κυ.	7/11	ΛΕΜΟΝΑ (Εορτ.)	Κυ.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Νικόλαος (Εορτ.)
Δε.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εορτ.)	Δε.	6/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Τε.	10/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Μηνάς (Εορτ.)	Τε.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πα.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εορτ.)	Πε.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Σα.	13/11	ΛΕΥΚΩΣΙΑ	Κυ.	12/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Κυ.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	19/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Σα.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εορτ.)	Τε.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Κυ.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Σα.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τε.	24/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη (Εορτ.)	Δε.	27/12	ΛΕΜΠΙΑ
Πε.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εορτ.)			
Κυ.	28/11	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ			
Δε.	29/11	ΕΜΠΙΑ (Εορτ.)			
Τρ.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ Ι.Μ.Π. κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δε.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πα.	3/12	ΑΡΜΟΥ (Εορτ.)
Τρ.	3/11	ΑΧΕΛΕΙΑ	Σα.	4/12	ΚΟΙΛΗ, Αγία Βαρβάρα
Σα.	6/11	ΑΡΜΟΥ, Άγιος Δημητριανός	Κυ.	5/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΚΑΡΟΝΟΣ
Δε.	8/11	ΕΠΙΣΚΟΠΗ, Αρχαγγέλου Μιχαήλ	Κυ.	5/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Εορτ.)
Τρ.	9/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος	Δε.	6/12	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νικόλαος
Τρ.	11/11	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Τρ.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εορτ.)
Κυ.	21/11	ΧΟΛΙ	Τε.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πε.	25/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη	Πε.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

7/11	ΚΟΥΚΛΙΑ	5/12	ΑΝΑΡΙΤΑ
14/11	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	12/12	ΚΟΛΩΝΗ
21/11	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	19/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

7/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	5/12	ΤΙΜΗ
28/11	ΚΟΝΙΑ	12/12	ΛΕΜΠΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org